

MỤC LỤC

Hồi 26 Tiểu cô nương mặt sát Dư Thương Hải.....	3
Hồi 27 Khúc Phi Yên xin thuốc cứu người.....	15
Hồi 28 Người bị thương là ai?.....	26
Hồi 29 Kiếm ni cô quần hùng vào kỹ viện	38
Hồi 30 Gặp nguy nan hào kiệt khuất thân.....	41
Hồi 31 Hồn Nguyên Công giải cứu Thiếu tiêu đầu	50
Hồi 32 Cô gái bán rượu lại xuất hiện.....	58
Hồi 33 Nghe chuyện Linh San, tiểu ni đau lòng	70
Hồi 34 Nỗi lòng bí ẩn của ni cô	82
Hồi 35 Niệm Bồ tát giải nạn ân nhân.....	91
Hồi 36 Lưu Chính Phong thực chức triều đình	99
Hồi 37 Bọn Tung Sơn uy hiếp Lưu gia.....	109
Hồi 38 Lưu Chính Phong kết bạn tà ma	117
Hồi 39 Vì bạn vàng, toàn gia mắc nạn.....	129
Hồi 40 Khúc tiểu ngạo từ đây bật tiếng	140
Hồi 41 Sợ lộ chuyện, Phí Bân hạ sát thủ.....	149
Hồi 42 Sắp chết vẫn còn mê nhạc điệu	158
Hồi 43 Lâm Chấn Nam uỷ thác Di Ngôn	167
Hồi 44 Lệnh Hồ Xung trở tài miệng lưỡi.....	178
Hồi 45 Vô Song Vô Đối Ninh Thị Nhất Kiếm.....	189

Hồi 46 Ngọc Nữ Phong, Hồ Xung sám hối.....	201
Hồi 47 Sư huynh sư muội chan chứa thâm tình.....	209
Hồi 48 Hắt bảo kiếm, Hồ Xu.ng hối hận	222
Hồi 49 Những bộ xương khô trong mật động	234
Hồi 50 Lâm Bình Chi đả bại Lục Hầu Nhi	242

Hồi 26

Tiểu cô nương mặt sát Dư Thương Hải

Lâm Bình Chi đã bị trọng thương, chàng nói một hồi như vậy, tâm tình xúc động, cảm thấy ruột gan nhộn nhạo cả lên. Chàng ráng chống chọi nói cho hết lời, rồi người chàng lão đảo muốn té.

Dư Thương Hải nói:

- Hay lắm! Người bảo ta quy đầu làm môn hạ Mộc tiên sinh để học thêm chút bản lãnh. Đó là điều mà Dư Thương Hải này rất mong muốn. Người đã là môn hạ Mộc tiên sinh thì nhất định bản lãnh phải cao thâm khôn lường! Ta hãy lĩnh giáo người mấy chiêu trước. Hắn nói mấy câu này rất khôn ngoan để tỏ rõ muốn khiêu chiến với Lâm Bình Chi và yêu cầu Mộc Cao Phong đứng ngoài tự thủ bàng quang không được tham dự vào.

Mộc Cao Phong lùi lại hai bước cười nói:

- Tiểu tôn tử! Ta e rằng bản lãnh người còn nông cạn, không phải là đối thủ với chưởng môn phái Thanh Thành. Người mà tử đấu với y tất bị uống mạng. Gia gia không thể một ngày mà có được đứa cháu lưng gù mà tuấn tú dĩ nhiên chẳng nỡ bỏ mặc người để cho người ta sát hại. Vậy người quỳ xuống dập đầu lạy gia gia để gia gia thay người động thủ được không?

Lâm Bình Chi đưa mắt nhìn Dư Thương Hải, bụng bảo dạ:

- Mình mà mạo muội tiến ra động thủ với lão họ Dư này đang lúc hấn nóng giận thì e rằng chỉ một chiêu là mình toi mạng. Người đã chẳng còn thì nói chi đến chuyện báo thù cho song thân? Nhưng Lâm Bình Chi này tấm thân nam tử đường đường có lý đâu lại tự nhiên vô cớ đi lạy lão lưng gù kia làm gia gia? Mình bị hổ nhục chẳng kể làm chi, nhưng để liên lụy đến ông cha cũng phải xẻ nhục lây vì mình suốt đời còn bao giờ góc đầu lên được và ngày sau không còn đất đứng trên giang hồ. Vả lại mình đã quỳ lạy lão tức là phải nương tựa vào dưới mái nhà Tái bắc mình đã, không thể tự lập được nữa. Lâm Bình Chi tâm thần bất định, người chàng run lấy bẩy. Chàng phải đưa tay trái ra vịn vào bàn.

Dư Thương Hải liền nói:

- Ta coi người chẳng ra trò gì. Vậy người có dập đầu lạy người ta mấy cái tưởng cũng chẳng lấy chi làm nhục nhã. Lão ngấm ngấm phát giác ra mối quan hệ giữa Lâm Bình Chi và Mộc Cao Phong có điều đặc biệt. Hiển nhiên Mộc Cao Phong không phải là gia gia chàng. Nếu phải thì khi nào chàng chỉ kêu lão bằng tiền bối mà thủy chung không gọi một tiếng: "Gia gia"? Lão cố ý nói khiêu khích để Lâm Bình Chi không nhìn được tự chàng ra động thủ đàng lão có đường tiến thoái. Lâm Bình Chi xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng nhớ lại mấy bữa nay Phước Oai tiêu cục bị phái Thanh Thành lấn át đủ điều phải chịu bao phen sỉ nhục, liên bụng bảo dạ:

- Ngày trước Hàn Tín phải chịu cái nhục luân khố mà sau được dâng dần bá tước, dựng nên cơ nghiệp lớn lao hơn đời. Bậc đại trượng phu không biết nhìn nhục những điều nhỏ mọn thì hỏng việc lớn. Mình chỉ cốt sau dương danh thiên hạ thì bây giờ có phải khuất tất cũng chẳng hề chi. Nghĩ vậy chàng quay lại quỳ xuống trước mặt Mộc Cao Phong vừa dập đầu vừa nói:

- Gia gia! lão Dư Thương Hải đây tàn sát người vô tội, cướp đoạt tài vật đã nhiều. Trong võ lâm ai cũng có quyền giết hấn. Gia gia nên cân cân công lý để trừ mối hại lớn này trên chốn giang hồ. Hành động của Lâm Bình Chi khiến cho Mộc Cao Phong và Dư Thương Hải đều ngạc nhiên. Chẳng ai ngờ chàng lưng gù tuổi trẻ máu nóng lại chịu đi lạy người và thốt ra những lời năn nỉ kêu van. Ta nên biết rằng mọi người trong võ lâm ai cũng tranh danh, hiếu thắng, chẳng thà chịu chết dưới muôn ngàn lưỡi đao chứ không chịu cúi đầu. Hướng chi ở đây giữa đám đông mà quần hào đều tưởng chàng gù trẻ tuổi là cháu Mộc Cao Phong. Nếu không phải cháu ruột thì cũng là đồ tôn, diệt tôn gì đây. Chỉ có mình Mộc Cao Phong biết chàng chẳng có dây dưa gì đến mình. Còn Dư Thương Hải tuy đã khám phá ra phần lớn, nhưng cũng không đoán ra được mối quan hệ chân chính giữa hai người. Lão nghe Lâm Bình Chi kêu "gia gia" rất là miến cưỡng thì cho là vì chàng tham sống, sợ chết mà thốt ra.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Tôn nhi hay lắm! Ngoan lắm! Sao? Chúng ta thử chơi một cuộc chẳng? Miệng lão khen ngợi Lâm Bình Chi mà mặt lão lại đối diện Dư Thương Hải. Câu lão khen cháu giỏi, cháu ngoan tựa hồ

để nói với người trước mặt. Dư Thương Hải tức giận vô cùng! Nhưng hẳn biết cuộc chiến đấu bữa nay chẳng những quan hệ cho sự sinh tử tồn vong của riêng mình hẳn, mà nó còn liên quan đến cuộc hưng suy vinh nhục của cả phái Thanh Thành.

Lão liền một mặt ngưng thần phòng bị, một mặt cười lạt nói:

- Mộc tiên sinh đã có ý phô trương thân kỹ tuyệt diệu trước mặt các vị bằng hữu để chúng ta mở rộng tầm mắt. Vậy bản đạo đành liêu mạng để bồi tiếp người quân tử. Vừa rồi Mộc Cao Phong đã vung tay vô vai Lâm Bình Chi, Dư Thương Hải biết nội lực lão cực kỳ thâm hậu còn cao xa hơn hẳn nhiều. Nhất là nội lực lão lại cực kỳ bá đạo. Bây giờ đối diện chiến đấu tất nhiên thế mạnh bằng sấm sét ra oai, nghiêng non dốc biển. Hẳn quyết định chủ ý là trong trăm chiêu đầu chỉ thủ chứ không công đặng giữ cho khỏi thất bại rồi sau sẽ chờ đợi cơ hội thủ thắng. Võ công phái Thanh Thành nguyên chỉ là một chi thuộc Huyền Môn chính tông, chuyên dùng nhu để khắc cương.

Dư Thương Hải ngưng tụ chân khí vào huyết đan điền, bụng bảo dạ:

- Bữa nay ta chỉ cầu sao giữ được thế quân bình. Cùng lão gù này tỷ đấu không phân thắng bại thì phái Thanh Thành cũng đủ nở mày nở mặt với anh hùng thiên hạ. ta lại nghe lão gù có tính cực kỳ tự phụ. Trong nhất thời lão không thắng nổi ta, tất đi đến chỗ tâm thần phù động, chân khí táo bạo để tấn công. Trong vòng trăm chiêu ra sẽ thừa cơ chỗ sơ hở của lão cũng chưa biết chừng. Mộc Cao Phong thấy lão đạo nhân thấp lùn này thân hình chỉ bằng một đứa nhỏ, xách nặng không tới 80 cân. Thế mà lão đứng coi thân pháp vững vàng lại có khí độ một bậc đại tôn sư phái lớn. Tất nhiên nội công hẳn rất thâm hậu, liền bụng bảo dạ:

- Lão tiểu đạo sĩ này quả nhiên là tay đão để. Phái Thanh Thành đời đời sản xuất nhiều tay danh thủ. Thành cha mũi trâu này làm chương môn quyết chẳng phải hạng tầm thường. Bữa nay Mộc mỗ bị lật thuyền trong ngòi lạch thì thanh danh một đời trôi theo dòng nước. Mộc Cao Phong cũng là người rất cẩn thận. Lão không dám mạo muội phát chiêu ngay. Quần hào thấy hai lão thấp lùn đứng ngưng thần nhìn nhau chằm chập và nét mặt đều nghiêm nghị thôi không cười nữa, thì biết ngay một cuộc đại chiến sắp diễn ra trong khoảnh khắc. Bọn Thiên Môn đạo nhân, Định Dật sư thái vốn chẳng có hảo ý gì với Dư Thương Hải vì phái

Thanh Thành không nằm trong Ngũ nhạc kiếm phái và chẳng có một sự liên minh nào. Ngày thường bọn đệ tử phái Thanh Thành hoặc vô tình hoặc hữu ý vẫn ra chiều khinh thị Ngũ nhạc kiếm phái. Tuy họ không dám dè pha hoặc chê bai trước mặt, nhưng họ chưa từng thốt ra nửa câu trọng vọng hay ca tụng bao giờ. Còn Mộc Cao Phong thì nói tiếng hèn hạ trong võ lâm nhưng lão cũng không làm điều gì càn rỡ hoặc gây thù oán với Ngũ nhạc kiếm phái. Có điều những tay cao thủ hạng nhất trong phái này đều cho Mộc Cao Phong là con người ty bỉ nên không kết đảng với lão. Vì những lẽ trên, bất luận ai thắng ai bại thì bọn Thiên Môn cũng chẳng quan tâm. Trong lòng họ chỉ cầu cho mình được khỏi tai vạ và mong hai bên chiến đấu càng dữ càng hay. Chỉ có Lưu Chính Phong giữ địa vị chủ nhân là hết sức khuyên can hai bên.

Nhưng Mộc, Dư hai người đều là những tay cao thủ, nổi tiếng, ai thoái nhượng trước dĩ nhiên người ấy tỏ ra kém cỏi. Thực tình trong thâm tâm hai người đều không muốn có cuộc tử võ này, nhưng đã vào thế muốn lui không được. Giữa lúc ấy Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong đang thủ thế chờ cơ hội phát chiêu thì đột nhiên một tiếng hô vang. Hai người từ phía sau vọt ra. Hạch một tiếng! Hai người cùng ngã úp mặt xuống đất, thẳng cẳng không nhúc nhích.

Hai người này mình mặc áo bào xanh. Mông đít hầy còn chân đá. Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ vang lên:

- Đây là bản lãnh giữ nhà của phái Thanh Thành kêu bằng "Thí cổ hương hậu, Bình sa lạc nhận" thức. Dư Thương Hải cả giận. Hắn xoay người lại chưa nhìn rõ ai nói câu này đã nhảy vọt về phía phát ra thanh âm, thì thấy một nữ đồng mình mặc áo màu lục đứng bên chiếu. Hắn liền vươn tay ra chụp lấy cánh tay cô. Nữ đồng lớn tiếng la: - Má má! Rồi khóc òa lên. Dư Thương Hải giật mình kinh hãi. Nguyên hắn tưởng cô đã mở miệng buông lời vũ nhục. Trong lúc giận như điên nên hắn không kịp suy nghĩ, cho ngay là vụ hai tên đệ tử phái Thanh Thành kia bị đá nhất định có liên quan tới cô. Hắn bóp chặt quá, khi nghe cô khóc rống lên mới biết cô chỉ là một đứa con gái nhỏ tuổi. Hắn đối với cô nặng tay trước mặt anh hùng thiên hạ là quá phũ phàng, mất thể diện một vị chưởng môn phái Thanh Thành. Hắn hốt hoảng buông tay ra. Ngờ đâu nữ đồng càng khóc lớn hơn.

Cô vừa khóc vừa la:

- Mi bóp gãy xương ta! Má má ơi! Con bị gãy tay rồi. Đau quá! Đau quá! Chưởng môn phái Thanh Thành đánh quen trăm trận, từng trải qua bao cơn sóng to gió cả mà bây giờ phải một phen thẹn thùng không bút nào tả xiết. Hắn thấy trăm ngàn con mắt đều nhìn mình và mục quang lộ vẻ trách móc khinh bỉ.

Bất giác mặt hắn đỏ lên, chân tay luống cuống, khẽ cất tiếng dỗ cô bé:

- Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Không gãy tay đâu! Không gãy tay đâu!

Nữ đồng vừa khóc vừa nói:

- Gãy rồi còn gì? Người bắt nạt ta, người lớn đánh con nít, đẹp mặt chưa? Trời ơi đau quá! Hích hích hích... Mọi người thấy cô bé này mới chừng 12, 13 tuổi, mình mặc áo màu lục, da trắng nõn nà. Khuôn mặt trái xoan, vẻ người rất thanh tú, khả ái nên ai cũng có ý thương cô.

Mấy người thô lỗ đã quát tháo:

- Trói lão mũi trâu lại!

- Đánh chết lão đạo sĩ lùn đó đi! Dư Thương Hải cuống quýt cả lên. Hắn tự biết mình đã làm cho mọi người nổi giận không dám phản đối, chỉ thủ thủ bảo cô bé:

- Tiểu muội muội! Xin lỗi tiểu muội muội! Để ta coi lại tay xem có bị thương không?

Hắn nói xong muốn vén áo cô bé lên. Cô không chịu la lớn:

- Không! Không! Đừng đụng vào ta nữa. Má má ơi má má! Lão đạo sĩ thấp lùn này đánh gãy cánh tay hài nhi rồi!

Dư Thương Hải không biết làm thế nào. Bỗng một hán tử mặc áo bào xanh từ trong đám đông chạy ra. Gã chính là Phương Nhân Trí, một tên đệ tử rất khôn ngoan phái Thanh Thành.

Gã nhìn nữ đồng nói:

- Tiểu cô nương thật khéo giả vờ. Sư phụ ta chưa động đến tay áo cô thì sao lại đánh gãy tay cô được?

Nữ đồng lại hét lên:

- Má má ơi! Lại có người nữa đến đánh hài nhi!

Định Dật sư thái đứng bên thấy thế cả giận bước lại vung tay lên tát vào mặt Phương Nhân Trí. Mụ vừa tát vừa quát:

- Người lớn mà đi ăn hiếp trẻ nít sao không biết nhục? Phương Nhân Trí đưa tay lên gạt. Ngờ đâu Định Dật sư thái chỉ nhử cho y vươn tay ra. Mụ vội vung tay phải nắm lấy tay gã. Rồi tay trái mụ bẻ quặt cổ tay vào cánh tay. Nếu chiêu này mà bẻ mạnh thì khớp xương ở khuỷu tay gã lập tức gãy rời. Dư Thương Hải xoay ngón tay lại điểm vào sau lưng Định Dật khiến mụ phải quay về tự cứu. Định Dật đang nắm giữ cổ tay Phương Nhân Trí bỗng thấy Dư Thương Hải phóng chỉ điểm tới đành phải buông Phương Nhân Trí ra xoay tay lại phóng chưởng đánh liền.

Dư Thương Hải không tỷ đấu với mụ vội nói:

- Xin lỗi sư thái! Rồi nhảy lùi ra hai bước. Định Dật sư thái bình sinh rất thích nữ đồng xinh đẹp, mụ liền nắm lấy tay cô bé, cất giọng ôn hòa hỏi:

- Hảo hài tử! Người đau ở chỗ nào? Để ta coi rồi ta trị thương cho! Mụ sờ cánh tay cô thấy chưa bị gãy mới yên lòng. Mụ vén cổ tay cô bé lên thấy cổ tay trắng nõn còn lưu lại bốn vết ngón tay xanh lè.

Mụ cả giận quát mắng Phương Nhân Trí:

- Thằng giặc non kia nói láo! Mi bảo sư phụ mi chưa đụng vào y thế thì bốn vết ngón tay này ở đâu ra?

Nữ đồng đáp:

- Đó là giống rùa ty tiện đã bóp tiểu nữ. Cô vừa nói vừa trở vào sau lưng Dư Thương Hải. Mọi người đều bật cười. Có người đến phun cả nước trà ra. Có người ôm bụng mà cười. Trong nhà đại sảnh chỗ nào cũng có tiếng cười rộ. Dư Thương Hải không biết bọn họ cười gì.

Hắn nghĩ bụng:

- Con nhỏ kia kêu mình là giống rùa ty tiện, nhưng nó là đứa nhỏ bị oan ức mở miệng mắng càn có chi là đáng cười? Hắn thấy người nào cũng nhìn mình mà cười thì không khỏi ngượng ngùng bên lên.

Phương Nhân Trí lún thấp người xuống, nhảy vọt lại sau lưng Dư Thương Hải, rút ở trong áo hắn ra một mảnh giấy vo tròn lại đưa cho hắn. Dư Thương Hải đón lấy mở coi thì thấy trên

mảnh giấy này một con rùa đen to tướng. Đó là cô bé nhân lúc hấn không biết cài mảnh giấy này vào sau lưng hấn.

Dư Thương Hải vừa bẽn lễn vừa tức giận, bụng bảo dạ:

- Con rùa này đã vẽ từ trước rồi, nhưng người ngoài quyết không thể giắt vào sau lưng mình được. Nhất định con nhỏ kia vừa rồi khóc rồi nhân lúc tâm thần mình rối loạn đem cài vào. Vụ này tất có người lớn trong bóng tối chỉ điểm cho nó.

Hấn đưa mắt nhìn Lưu Chính Phong, miệng lẩm bẩm:

- Con nhỏ này là người trong Lưu gia. Té ra Lưu Chính Phong đã ngấm ngấm chơi khăm mình vớ này. Lưu Chính Phong thấy Dư Thương Hải đưa mắt nhìn mình thì hiểu ngay hấn có ý phiến trách. Lão tiến lại một bước nhìn nữ đồng hỏi:

- Tiểu muội muội! Tiểu muội muội là con cái nhà ai? Gia gia má má tiểu muội đâu? Căn này của lão một là để trả lời Dư Thương Hải cô bé này không phải người nhà mình, hai là trong lòng sinh mối hoài nghi, muốn biết cô bé được ai đưa tới.

Nữ đồng đáp:

- Gia gia cùng má má tiểu nữ có việc bỏ đi rồi. Các người dặn tiểu nữ ngồi đây cho ngoan ngoãn đừng có chạy nhăng. Người còn bảo lúc nữa sẽ có diễn kịch: Hai người biết bay chạy nằm thẳng cẳng không nhúc nhích. Đó là bản lãnh giữ nhà của phái Thanh Thành kê bằng "Thí cổ hương hậu, Bình sa lạc nhận thức" gì gì đó. Quả nhiên coi hay thật. Cô nói xong vỗ tay. Mấy giọt lệ trên mặt vẫn còn nguyên, cô chưa lau đi. Lúc này cô cười rả rích. Mọi người thấy thế đều tỏ vẻ vui mừng. Họ biết vụ này có người lớn dạy cô đến quấy phá phái Thanh Thành. Ai trông thấy hai tên đệ tử phái Thanh Thành nằm yên không nhúc nhích cũng cho là cái nhục lớn cho phái này. Dư Thương Hải đưa tay vỗ vào người một tên đệ tử hai cái. Hấn cảm thấy tay sờ vào lạnh ngắt thì không khỏi giật mình kinh hãi. Trong nhà hoa sảnh hai tên đệ tử bị đá ngã tuy không nhúc nhích được nhưng không bị thương. Lúc này người chúng đều giá lạnh.

Dư Thương Hải la thâm:

- Nguy rồi! hai tên này đã gặp phải độc thủ! Hấn lật người hai gã đệ tử thì lại thấy mặt chúng đang mỉm cười. Nhưng sờ đến mũi thì biết chúng đã chết lâu rồi. Dư Thương Hải ngó nụ cười này khác nào trông thấy ma quỷ. Tuy hấn là người trấn tĩnh phi

thường mà ngón tay cũng run lên bần bật. Ta nên biết nụ cười quái dị đó rất quen thuộc với Dư Thương Hải vì đây là tuyệt kỹ "Tồi tâm chưởng" của phái Thanh Thành. Người bị giết còn để lại trên nét mặt hình dạng này. Thực ra đó không phải là nụ cười mà vì người trúng "Tồi tâm chưởng" bị tan nát tim phổi đau quá da mặt nhăn nheo thành hình nụ cười rất cổ quái. Trong võ lâm khắp thiên hạ chỉ có tuyệt kỹ "Tồi tâm chưởng" là khiến cho bộ mặt người chết thành hiện trạng này. Coi đó thì biết hai tên đệ tử phái Thanh Thành kia đã chết về độc thủ của bản môn. Sắc mặt Dư Thương Hải lúc xanh lè lúc lợt lạt.

Hắn nói không ra lời. Lâm Bình Chi đột nhiên la lên:

- "Tồi tâm chưởng", "Tồi tâm chưởng" Đây chính là võ công của phái Thanh Thành. Nguyên trong Phước Oai tiêu cục nhà chàng đã rất nhiều tiêu đầu cùng những tên chạy cờ đã bị chết về chưởng pháp này. Những người bị tử nạn đều để lại trên mặt nụ cười quái dị. Chàng trông thấy quen rồi và nhớ như in trong óc, chàng mới la lên trước tiên. Trong bọn quần hào còn nhiều người khác cũng biết hiện tượng đặc biệt về "Tồi tâm chưởng" liền nói theo:

- Đúng là "Tồi tâm chưởng"!

- Té ra bọn đồng môn phái Thanh Thành tự tàn sát nhau, giết hại người nhà họ. Dư Thương Hải ruột rối như mớ bòng bong.

Hắn khẽ bảo Phương Nhân Trí:

- Hãy khiêng chúng đi! Phương Nhân Trí vẫy mấy tên đệ tử phái Thanh Thành tới khiêng thi thể hai bạn đồng môn bị nạn ra khỏi sảnh đường. Nữ đồng kia lại đột nhiên lên tiếng:

- Phái Thanh Thành nhiều người thiệt! Một tên chết có hai tên khiêng. Hai tên chết có bốn tên khiêng.

Dư Thương Hải mặt giận xám xanh nhìn nữ đồng hỏi:

- Gia gia cô tên họ là gì? Những câu vừa rồi phải chăng là gia gia đã dạy cô? Nên biết rằng mấy câu nói của cô bé ngụ ý xói móc. Nếu không có người lớn dạy bảo thì dĩ nhiên mộ cô bé nhỏ tuổi không biết nói thế. Nữ đồng cười nói:

- Một hai là hai, hai hai là bốn, hai ba là sáu, hai bốn là tám, hai năm là mười... Cô đọc thuộc lòng không ngớt bản cửu chương...

Dư Thương Hải nói:

- Ta hỏi cô một câu. Thanh âm hẳn cực kỳ nghiêm khắc. Nữ đồng lại ngoác miệng ra mà khóc òa lên rồi chui đầu vào lòng Định Dật sư thái.

Định Dật vỗ lưng cô tìm lời an ủi:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Bé ngoan! Đừng sợ chi hết!

Mụ quay sang bảo Dư Thương Hải:

- Lão không khéo giáo huấn để cho đệ tử mình tàn sát nhau rồi giận cá chém thớt đi hăm dọa đứa trẻ nít là nghĩa làm sao? Dư Thương Hải chỉ hắng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Nữ đồng đang gục đầu vào lòng Định Dật bỗng ngừng đầu lên cười nói:

- Lão sư phụ! Hai hai là bốn. Hai người chết bốn người khiêng. Ba người chết phải sáu người khiêng. Hai bốn là tám... Rồi cô ngừng lại không nói nữa bật lên tràng cười khanh khách. Mọi người thấy cô bé động một cái là khóc. Khóc đấy rồi lại cười ngay đấy. Chợt khóc chợt cười là tính nết của trẻ nít lên 7, lên 8. Cô này đã vào trạc 13 tuổi, thân hình cô lại cao nghệu, mà mỗi câu nói đều có ý châm chọc Dư Thương Hải. Hiển nhiên đây không phải là câu nói ngây thơ của trẻ nít, đúng có người lớn ở trong bóng tối mớm lời cho. Đó là một điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Dư Thương Hải lớn tiếng:

- Bậc đại trượng phu phải có hành động quang minh lỗi lạc. Ông bạn nào có điều chi xích mích với bản đạo cứ chường mặt ra mà nói chuyện. Sao lại nấp nánh dấu đầu hở đuôi, dạy đứa con nít nói những lời vô vị thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Tuy người hẳn thấp lùn mà mấy câu này phát ra từ huyết đơn điền, trung khí đầy rẫy, thanh âm rất là hùng tráng, lọt vào tai người vẫn còn oang oang. Quần hào nghe lão nói không khỏi đem lòng kính trọng chứ không lộ vẻ khinh khi như trước nữa. Dư Thương Hải nói câu này, trong nhà đại sảnh im phăng phắc, không có tiếng người đáp lại.

Hồi lâu đột nhiên nữ đồng lên tiếng hỏi Định Dật:

- Lão sư phụ! Y hỏi anh hùng hảo hán ở môn phái nào? Phái Thanh Thành nhà y phải chăng là anh hùng hảo hán? Định Dật là một nhân vật tiền bối phái Hằng Sơn, tuy mụ có điều bất mãn với

Thanh Thành nhưng không muốn công nhiên phỉ báng cả môn phái họ, liền hàm hồ đáp:

- Phái Thanh Thành những đời trước có rất nhiều anh hùng hảo hán.

Nữ đồng lại hỏi:

- Bây giờ thì sao? Họ có người anh hùng hảo hán nào không?

Định Dật bữu môi nhìn Dư Thương Hải đáp:

- Người hỏi ngay vị chưởng môn đạo trưởng phái Thanh Thành này sẽ biết.

Nữ đồng liền hỏi:

- Thừa chưởng môn đạo nhân! Giả tử một người bị trọng thương không nhúc nhích được mà có kẻ khác lại khinh khi họ thì chưởng môn tính rằng kẻ đó có phải là anh hùng hảo hán không?

Cô vừa nói câu này chẳng những Dư Thương Hải trởng ngược đập loạn lên mà hết thấy bao nhiêu người trong nhà hoa sảnh đã nghe Nghi Lâm thuật chuyện La Nhân Kiệt đâm chết Lệnh Hồ Xung đều run lên tự hỏi:

- Phải chăng cô bé này có mối liên quan với phái Hoa Sơn?

Lao Đức Nặc bụng bảo dạ:

- Cô bé này nói vậy rõ ràng vì đại sư ca ta mà ôm mối bất bình. Không hiểu sư ca cô là ai? Lão sợ làm cho tiểu sư muội đau lòng, trong lúc hoang mang lão chưa kịp báo tin đại sư huynh chết cho đồng bọn hay. Trong nhà đại sảnh, người bị xúc động nhất là Nghi Lâm. Toàn thân nàng run bần bật, trong lòng cảm kích cô bé kia vô cùng. Câu này chính cô muốn đưa ra chất vấn Dư Thương Hải, nhưng vì cô bản tính hiền hòa lại một niềm kính trọng người trên. Dù sao Dư Thương Hải cũng là bậc tiền bối, nên nàng không tiện vắn hỏi. Bây giờ thấy cô bé hỏi thay cho mình nàng không nhịn được nổi lòng chua xót. Hai hàng châu lệ tuôn rơi như mưa.

Dư Thương Hải hỏi lại:

- Ai đã dạy cho cô hỏi câu này? Nữ đồng không trả lời hỏi lại:

- Gã La Nhân Kiệt ở phái Thanh Thành có phải là đệ tử của đạo trưởng không? Gã thấy người ta bị trọng thương mà người này lại là nhân vật tốt bụng, đã chẳng cứu người thì chớ lại phóng kiếm đâm chết.

Như vậy đạo trưởng tính La Nhân Kiệt có phải là anh hùng hảo hán không? Đạo trưởng đã giáo huấn gã như vậy ư? Mấy câu này tự miệng một cô bé nhỏ tuổi nói ra lại nói một cách linh lợi dồn Dư Thương Hải vào ngõ bí khiến ai nấy đều sửng sốt.

Dư Thương Hải không trả lời được, lại lớn tiếng la:

- Ai xúi người hỏi ta những câu này? Phụ thân người phải chẳng thuộc phái Hoa Sơn? Nữ đồng quay lại nhìn Định Dật hỏi:

- Lão sư phụ! Ông ta quen thói hăm người. Như vậy có phải là hành vi quang minh lỗi lạc của bậc đại trượng phu không? Có xứng đáng là anh hùng hảo hán không?

Định Dật thở dài đáp:

- Cái đó ta cũng chịu, không trả lời được. Mọi người càng nghe càng lấy làm kỳ. Lúc trước họ còn tưởng có người lớn ở trong bóng tối ngấm ngấm mớm lời cho cô. Nhưng mấy câu nói vừa rồi, rõ ràng cô chụp được lời Dư Thương Hải liền bóp chát hỏi vặn ngay lại bằng những lời lẽ cực kỳ cau độc. Hiển nhiên cô biết tùy cơ ứng biến, tự miệng nói ra mới thật là kỳ. Họ không hiểu tại sao cô bé nhỏ tuổi như vậy mà miệng lưỡi đã ghê gớm đến thế.

Nghi Lâm đắm địa châu lệ mờ cả hai mắt, nhưng nàng trông bóng sau lưng cô bé bỗng động tâm tự hỏi:

- Bóng dáng em nhỏ này mình đã thấy qua mà không nhớ ở đâu. Nàng queo đầu suy nghĩ sức nhớ ra, liền lẩm bẩm: - Phải rồi! Cô này hôm qua cũng ở trong Túy Tiên lâu. Trong đầu óc nàng hiện lên những hình ảnh đã qua một cách rất rõ rệt. Sáng sớm hôm trước, nàng bị Điền Bá Quang bức bách lên lầu. Trong tửu lâu này bảy tám bàn đã đầy khách ngồi uống rượu. Bỗng hai người phái Thái Sơn lên khiêu chiến. Điền Bá Quang đánh chết một người. Các tửu khách sợ quá chạy toán loạn. Tửu bảo cũng không dám lên rót rượu. Tại chiếc bàn nhỏ trong góc tửu lâu trông ra ngoài đường có hai người ngồi. Đến lúc Lệnh Hồ Xung bị giết, nàng ôm thi thể xuống lầu rồi, hai người kia vẫn còn ngồi đó chưa rời khỏi quán rượu. Lúc ấy nàng rất đổi bàng hoàng, ruột bối rối thì còn lòng dạ nào để ý đến người ngồi bên chiếc bàn nhỏ kia là ai? Bây giờ nàng trông bóng sau lưng đồng nữ tương tự bóng người còn nhớ mang máng trong đầu óc, rồi dần dần nàng nhớ rõ môn một. Trong hai người ngồi bên chiếc bàn nhỏ hôm qua thì cô bé này là một. Cô ngồi xây lưng về phía nàng, nên nhớ rõ bóng sau

lưng. Hôm qua cô ta mặc áo vàng lợt. Giả tử cô không xoay người lại thì nàng chẳng thể nào nhận ra được.

Nghi Lâm tự hỏi:

- Còn người nữa là ai? Nàng chỉ nhớ người kia là đàn ông, còn già hay trẻ, ăn mặc thế nào, nàng không tưởng tượng ra được. Bao nhiêu con mắt trong nhà đại sảnh đều đổ dồn vào nhìn Dư Thương Hải. Còn Nghi Lâm lại để toàn bộ tâm thần vào tình trạng hôm qua. Trước mắt nàng tựa hồ hiện ra bộ mặt tươi cười của Lệnh Hồ Xung lúc lâm tử. Nàng nhớ y đã dụ La Nhân Kiệt tiến lại rồi đâm kiếm vào bụng địch nhân. Nàng ôm thi thể Lệnh Hồ Xung quệnh quạng đi xuống lầu, trong lòng hoang mang không hiểu mình ở chỗ nào, đi bữa ra cổng thành rồi chạy loạn trên đường cái...

Hồi 27

Khúc Phi Yên xin thuốc cứu người

Nghi Lâm thấy thi thể Lệnh Hồ Xung mà nàng ôm trong tay dần dần lạnh giá, nhưng nàng không cảm thấy nặng nề mà cũng không biết bị thương chi hết. Nàng đang ở trong tình trạng như người mất hồn, không biết ôm xác chết này đi đâu thì nàng chợt tới đầm sen bên đường. Hoa sen đua nở cực kỳ tươi đẹp. Bỗng ngực nàng tựa hồ bị đánh một trùy rất nặng rồi không chống nổi nữa, cả nàng lẫn thi thể Lệnh Hồ Xung đều ngã xuống. Nàng ngất đi...

Lúc Nghi Lâm tỉnh lại thì thấy ánh mặt trời sáng tỏ. Nàng vội giơ tay ra ôm thi thể Lệnh Hồ Xung thì chẳng thấy đâu nữa. Nghi Lâm giật mình đứng phắt dậy thì chỉ thấy đầm sen vẫn còn những bông hoa tươi thắm, nàng đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy thi thể Lệnh Hồ Xung đâu cả. Nàng bàng hoàng chạy quanh chẳng thấy thi thể Lệnh Hồ Xung đâu cả.

Nàng bàng hoàng chạy quanh đầm sen một vòng tìm kiếm vẫn chẳng ra manh mối chi hết. Nghi Lâm quay lại nhìn mình thấy áo quần máu me loang lổ. Hiển nhiên là sự thực chứ không phải mộng ảo. Nàng bật lên hỏi:

- Thi thể Lệnh Hồ đại ca đâu?

Rồi nàng sợ hãi và cảm thấy thương tâm vô hạn, suýt ngất đi. Nghi Lâm định thần lại tìm kiếm một lúc, nhưng xác chết đã không cánh mà bay đi mất rồi. Nàng thấy đầm nước nông cạn liền lội xuống mò hồi lâu mà chẳng thấy tăm hơi chi hết. Nàng chạy về Lưu phủ tìm kiếm sư phụ, lòng tự hỏi:

- Thi thể Lệnh Hồ đại ca biến đâu mất? Có người qua đường đem đi hay bị dã thú vồ mất rồi?

Nàng nghĩ đến gã vì cứu mình phải uổng mạng, mà thi thể gã nàng không chiếu cố cho chu toàn được thì rất là buồn bực. Nếu quả dã thú bắt đi ăn thịt thì nàng phải đến tự tử. Thực ra dù thi thể Lệnh Hồ Xung có còn nguyên vẹn, nàng cũng không muốn sống nữa. Đột nhiên trong lòng nàng mấp mờ một ý niệm mà nàng

không dám nghĩ tới. ý niệm này đã thoáng qua trong đầu óc nàng suốt một ngày mà nàng phải min cưỡng đẹp đi. Nàng lẩm bẩm:

- Tại sao ta lại tâm thần bất định như vậy? Sao ta lại nghĩ vớ vẩn thế này? Thật là hoang đường! Không thể thế được.

Nhưng lúc này ý niệm đó hiển hiện lên rõ rệt trong đầu óc nàng. Nàng tự nhủ:

- Lúc ta ôm thi thể Lệnh Hồ đại ca, lòng ta rất bình thản. Ta ôm người y chạy loạn trên đường. Bây giờ thi thể y biến mất ta tìm kiếm để làm gì, hay lại ôm chạy lung tung trên đường như trước. Tại sao khi đến bên đầm sen ta lại ngất đi? Thật là đáng chết! Ta không nên có ý nghĩ quái gở đó. Sư phụ không ưng, bồ tát không dung tha ý niệm tà ma này. Ta không thể là ma quỷ được. Nhưng thi thể Lệnh Hồ đại ca đâu?

Nghi Lâm đầu óc hỗn loạn rồi nàng tựa hồ thấy Lệnh Hồ Xung mỉm cười, cái mỉm cười thản nhiên như không có ý gì. Có lúc nàng lại thấy gã lớn tiếng mắng: "Tiểu ni cô xúi quẩy này!..." với bộ mặt khó chịu của gã thì trong lòng nàng đau như cắt.

Bỗng thanh âm Dư Thương Hải lại vang lên:

- Lao Đức Nặc! Con nhỏ này là người phái Hoa Sơn người phải không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Không phải! Bữa nay đệ tử mới thấy cô bé này là một. Cô không phải là người tộ phái. Dư Thương Hải nói:

- Được rồi! Người không chịu nhận thì thôi!

Đột nhiên hấn giơ tay lên. ánh thanh quang lấp lánh. Một ngọn chùy vọt về phía Nghi Lâm. Hấn quát hỏi:

- Tiểu sư thái! Cái gì đây?

Nghi Lâm còn đang ngờ ngẩn xuất thân. Nàng không ngờ Dư Thương Hải lại phóng ám khí hại mình.

Ngọn phi chùy đi rất chậm mà tiếng rít trên không lại rất gấp. Nghi Lâm chợt nảy ra một quyết định:

- Lão giết mình càng hay! Mình đã không muốn sống mà được lão kết quả tính mạng cho thì còn gì bằng?

Nàng không có ý niệm lẩn tránh. Ngọn chùy từ từ bay tới. Mấy người đồng thanh la lên cảnh cáo:

- Âm khí đó! Phải để ý!

Nhưng nàng vẫn không né tránh mà cũng không muốn giơ tay ra bắt. Trái lại nàng mừng thầm thoát khỏi cuộc đời đau khổ với cảnh thê lương tịch mịch. Ngọn phi chùy tới kết quả tính mạng nàng là một điều nàng mong muốn còn chưa được. Khi nào nàng còn lảng tránh nữa.

Định Dật từ từ đẩy cô bé sang bên, rồi vọt ra đứng chắn trước mặt Nghi Lâm. Lúc này coi mục không phải là bà già lụ khụ, mục vọt người ra mau lẹ phi thường. Ngọn phi chùy tuy tốc độ rất chậm, nhưng nó cũng là một thứ âm khí phóng đi. Thế mà Định Dật nhảy ra sau lại vọt người tới trước. Mục vươn tay ra nắm lấy một cách nhẹ nhàng và đúng lúc. Nhác trông Định Dật sư thái vươn tay ra chút nữa là bắt được ngọn thiết chùy ngay. Ngờ đâu ngọn thiết chùy bay đến phía trước mục chừng hai thước đột nhiên rớt xuống đất đánh cạch một tiếng. Giả tử Định Dật sư thái vươn tay ra chút nữa thì bắt được một cách dễ dàng. Nhưng mục thấy tư thế ngọn chùy đi sắp tới nơi liền giơ tay lên trước ngực chờ âm khí tới nơi mới xoay bàn tay nắm lấy cho ra vẻ ung dung, xứng đáng với tác phong của những tay cao thủ danh gia. Dè đâu Dư Thương Hải ra chiêu này tuyệt kỳ bí. Hấn tính đúng ngọn chùy đến trước mặt mục cách chừng hai thước liền cho rớt xuống. Luông lực đạo chuẩn xác phi thường mà cách dụng tâm vô cùng xảo trá.

Định Dật giơ tay đón phi chùy mà để rớt mất, thế là bị thua đối phương ở trước mặt mọi người. Mặt mục hơi ửng đỏ vì bẽ bàng.

Giữa lúc ấy Dư Thương Hải lại giơ tay lên liệng một nắm giấy vo tròn tới trước mặt nữ đồng. Cuốn giấy này tức là mảnh giấy vẽ con rùa đen của cô ta cuộn tròn lại.

Định Dật động tâm nghĩ thầm:

- Thằng cha mũi trâu kia phóng ngọn chùy té ra là dụng tâm đánh lừa ta, chứ không phải cố ý đả thương con nhỏ.

Bây giờ mục thấy cuộn giấy nhỏ xíu liệng tới, thế đi rất gấp, so với ngọn phi chùy vừa rồi còn mau lẹ hơn nhiều. Những tay cao thủ nội gia có thể đả thương người bằng một cánh hoa hay một mảnh lá.

Cuộn giấy này mà liệng trúng mặt nữ đồng thì cô không khỏi bị thương. Lúc này Định Dật đứng bên Nghi Lâm. Mọi thấy biến cố đột ngột không kịp cứu viện chỉ la lớn một tiếng:

- Người...

Bỗng thấy nữ đồng giơ ngón tay trở bên phải lên bật vào cuộn giấy khe vang lên một tiếng cạch. Cuộn giấy rách tan thành trăm nghìn mảnh vụn bay như bướm bướm trước mặt cô chừng năm trượng. Trong bọn quần hào có đến hơn 20 người không nhìn được bật tiếng reo:

- Tuyệt diệu!

Nhưng Định Dật sư thái, Dư Thương Hải, Thiên Môn đạo nhân, Lưu Chính Phong, Văn tiên sinh, Hà Tam Thất, những tay cao thủ tuyệt đỉnh, đột nhiên sắc mặt biến đổi dị thường rất khó coi.

Dư Thương Hải nói:

- Chà chà! Tiểu cô nương! chiêu "Bách điều triều phụng" của cô sử hay tuyệt!

Bọn Định Dật đưa mắt nhìn nữ đồng chăm chăm để xem cô đối đáp thế nào.

Những tay cao thủ đều biết "Bách điều triều phụng" là một tuyệt kỹ của Ma giáo. Nếu công phu này luyện được tới chỗ cao thâm thì một chiêu có thể đồng thời hạ sát đả thương đến mười người. Thật là một chiêu số lợi hại khiến cho đối phương khó lòng tránh khỏi. Nữ đồng còn nhỏ tuổi dĩ nhiên công phu chưa luyện được đến nơi đến chốn. Nếu cô tiếp tục rèn luyện để sử dụng những loại ám khí kịch độc, bùng cho nó tung ra hàng trăm ngàn hạt nhỏ như cát chụp tới thì e rằng những tay cao thủ đến đâu cũng có thể mất mạng ngay tức khắc. Những người chính phái khi bàn luận đến ma giáo, môn công phu này đã làm cho họ phải điên đầu mà không tìm ra được biện pháp nào hoàn thiện để chống đỡ, nên họ chán ghét vô cùng. Ngờ đâu cô bé mặt hoa da ngọc lại biết sử môn võ công thâm độc ghê gớm này.

Nữ đồng cười hì hì hỏi lại:

- Ai bảo đây là công phu "Bách điều triều phụng"? Má má tiểu nữ kêu nó bằng "Nhất chỉ thiên".

Có điều tiểu nữ chưa học được, còn phải luyện 20 năm mới thành công. Nhưng đợi 20 năm nữa thì khi ấy tiểu nữ đã đầu bạc răng long, còn sử công phu "Nhất chỉ thiên" làm chi?

Thiên Môn đạo nhân cùng Định Dật sư thái đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người đều lộ vẻ kinh dị.

Định Dật hỏi:

- Người bảo đó là thần công "Nhất chỉ thiên" ư? Vậy ra mẫu thân người ở trên đảo Tử Trúc ngoài Đông Hải phải không?

Nữ đồng cười hì hì đáp:

- Phải hay không sư thái cứ việc mà đoán. Má má đã dặn tiểu nữ không được tiết lộ lai lịch với bất cứ một ai.

Bọn Thiên Môn tuy nghe tới công phu "Bách diệu triều phụng" của ma giáo đã lâu, nhưng thực ra chưa hiểu nó thế nào mà cũng chưa trông thấy bao giờ. Huống chi công phu của nữ đồng này lại chưa luyện được đến nơi vậy chân giả thế nào không ai phân biệt được. Còn công phu "Nhất chỉ thiên" là tuyệt kỹ của Kính Nguyệt thần ni trên đảo Tử Trúc ngoài Đông Hải. Theo lời đồn thì thần công này không truyền cho người ngoài. Vậy nữ đồng tất nhiên có mối quan hệ sâu xa với Kính Nguyệt thần ni. Người ta còn nói Kính Nguyệt thần ni là một cao nhân tuyệt thế khôn ai địch nổi. Tuy lời nói của nữ đồng chưa biết chân giả thế nào, nhưng cũng cứ tin là thực đi và chẳng nên khiêu khích với một vị cao nhân ngoài đời như con thần long ẩn hiện khôn lường là hơn. Bọn Thiên Môn liền đổi vẻ mặt chán ghét ra chiều kính trọng. Còn Dư Thương Hải sắc mặt lúc trắng bệch, lúc xanh lè, âm trầm không nhất định. Định Dật sư thái thấy tiểu cô nương tướng mạo xinh đẹp đã đem lòng yêu dấu, huống chi cô lại có liên quan mật thiết với đảo tử trúc ngoài Đông Hải thì cũng thuộc đệ tử nhà Phật, nên mụ quyết không để cho Dư Thương Hải khinh khi lấn át cô. Mặt khác mụ lại nghĩ: Dư Thương Hải là tôn sư một phái mà cứ rắc rối với lão cũng chẳng ích gì.

Mụ liền nhìn Nghi Lâm nói:

- Nghi Lâm! Gia gia cùng má má cô bé này không hiểu đi đâu. Vậy người đưa cô đi tìm kiếm, đừng có người chiếu cố khỏi bị kẻ khác hà hiếp. Nghi Lâm vâng lời chạy lại dắt tay nữ đồng. Nữ đồng nhìn cô mỉm cười, cùng nhau ra khỏi nhà đại sảnh. Dư Thương Hải biết rằng có ngăn trở cũng bằng vô dụng. Hắn chỉ cười

lạt một tiếng rồi không hỏi gì tới cô nữa.

Nghi Lâm cùng nữ đồng ra khỏi nhà khách sạn. Nàng hỏi:

- Tiểu muội muội! Quý tánh tôn danh là gì?

Nữ đồng cười hì hì đáp:

- Tiểu muội tên gọi Lệnh Hồ Xung.

Nghi Lâm trái tim đập thình thình. Nàng sa sầm nét mặt hỏi:

- Ta lấy điều tử tế hỏi cô, sao cô lại nói giỡn với ta?

Nữ đồng vẫn cười đáp:

- Sao tử tử lại bảo tiểu muội nói giỡn? Chẳng lẽ người bạn tên gọi Lệnh Hồ Xung, còn tiểu muội không có tên được hay sao?

Nghi Lâm buông tiếng thở dài. Lòng nàng se lại, nàng không nhìn được đành để cho hai dòng lệ trào ra, cất giọng buồn rầu:

- Lệnh Hồ đại đã ca có ơn lớn cứu mạng cho ta, rồi y lại vì ta mà uổng mạng. Ta... không đáng là bạn của y.

Nàng vừa nói tới đây thì thấy hai người lưng gù một cao một thấp lạt đặt từ trong dãy hành lang ngoài đại sảnh đi qua. Chính là Tái bắc minh đà Mộc Cao Phong và Lâm Bình Chi.

Nữ đồng lại cười hì hì nói:

- Thiên hạ thật lắm chuyện kỳ! Sao lại có lão lưng gù xấu xa đến nỗi người ta nhìn thấy phải phát ón.

Nghi Lâm nghe tiếng nữ đồng chê bai người ngoài thì trong lòng rất là phiền não. Nàng nói:

- Tiểu muội tử! Cô tự mình đi kiếm gia gia cùng má má có được không? Ta nhức đầu quá nên trong mình khó chịu.

Nữ đồng cười hỏi:

- Làm gì mà nhức đầu với khó chịu? Tử tử thật khéo giả vờ. Tiểu muội biết rồi. Vì tiểu muội mạo xưng là Lệnh Hồ Xung nên tử tử phiền não chứ gì? Hảo tử tử! Lệnh sư bảo tử tử đi với tiểu muội, sao tử tử lại muốn đẩy tiểu muội ra không nhìn gì đến. Tiểu muội mà bị kẻ đốn mặt khinh nhờn tất lệnh sư sẽ quở trách tử tử đó.

Nghi Lâm nói:

- Bản lãnh tiểu muội muội còn hơn ta nhiều, về tâm nhãn lại càng tinh diệu. Cả đến Dư quán chủ là một đại nhân vật nổi danh khắp thiên hạ cũng phải kiêng tay muội muội. Muội muội không khinh nhờn người ta thì người ta đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Còn ai dám khinh khi tiểu muội nữa?

Nữ đồng cười khanh khách nắm chặt lấy tay Nghi Lâm nói:

- Hảo tử tử! Có phải tử tử nói móc tiểu muội không?

Vừa rồi nếu không được lệnh sư bảo vệ cho thì tiểu muội đã bị lão mũi trâu đánh tới rồi. Hảo tử tử! Tiểu muội họ Khúc, tên gọi Phi Yên. Tổ phụ cùng má má tiểu muội đều kêu tiểu muội là Phi Phi. Bây giờ tử tử cứ kêu tiểu muội bằng Phi Phi là được.

Nghi Lâm nghe cô nói tên họ thực thì bao nhiêu ác cảm lúc trước đều tiêu tan hết. Có điều nàng lấy làm lạ là sao cô lại biết nàng thương nhớ Lệnh Hồ Xung mà nhận tên họ y để làm trò đùa?

Nàng nghĩ thầm:

- Chắc lúc mình kể chuyện với sư phụ cùng mọi người trong hoa sảnh về những chuyện xảy ra về những chuyện xảy ra hôm qua mà cô bé tinh ranh này nấp ngoài cửa sổ nghe lỏm được hết.

Nàng liền nói:

- Phi Phi! Chúng ta cùng đi kiếm gia gia và má má cho muội muội. Muội tính đi về phương nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- Nếu tiểu muội biết người ở đâu thì đã nhờ tử tử đi kiếm giùm, tiểu muội chẳng đi làm chi cho phiền.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Sao muội muội lại không đi?

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội còn nhỏ tuổi nên không muốn đi. Còn tử tử thì khác hẳn. tử tử rất đổi thương tâm, muốn đi cho lẹ mới đúng.

Nghi Lâm trong lòng run lên hỏi:

- Gia gia và má má tiểu muội...

Khúc Phi Yên ngắt lời:

- Gia gia và má má tiểu muội tạ thế đã lâu rồi. Tỷ tỷ muốn kiếm người thì phải xuống âm phủ mới thấy.

Nghi Lâm bực mình nói:

- Gia gia cùng má má muội muội đã tạ thế sao còn đem chuyện này ra làm trò đùa? Chào muội muội ta quay về đây.

Khúc Phi Yên vươn tay ra nắm vào huyết mạch môn

Nghi Lâm năn nỉ:

- Hảo tỷ tỷ! Tiểu muội là một đứa nhỏ coi cú khổ sở không có ai chơi với. Tỷ tỷ đi với tiểu muội một lúc.

Nghi Lâm bị nữ đồng nắm giữ huyết mạch môn cảm thấy nửa người tê nhức không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Võ công con nhỏ này quả còn cao hơn mình, mà nghe y nói cũng đáng thương tình.

Nàng liền đáp:

- Được rồi! Ta làm bạn với muội muội một lúc nhưng muội muội không được nói giỡn một cách vô vị.

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Có câu chuyện tỷ tỷ cho là vô vị mà tiểu muội lại lấy làm hứng thú. Nghi Lâm tỷ tỷ! Tỷ tỷ đừng làm ni cô nữa có hay hơn không?

Nghi Lâm nghe Khúc Phi Yên nói câu này thì không khỏi ngạc nhiên. Nàng lùi lại một bước. Khúc Phi Yên thừa cơ thoát khỏi tay nàng, cô cười nói:

- Làm ni cô thì được lợi gì? Đã chẳng dám ăn tôm, ăn cá lại phải cỡ cả thịt dê thịt bò. Tỷ tỷ! tỷ tỷ xinh đẹp như vậy mà cái đầu trọc lóc thì mất cả vẻ mỹ miều. Tỷ tỷ! Để mớ tóc dài bóng mượt mới đẹp mắt chứ.

Nghi Lâm nghe cô nói có vẻ ngây thơ liền bật cười đáp:

- Chúng ta đã gửi mình vào chốn cửa không thì đến cả bốn cõi lớn cũng là không hết, còn kể chi đến chuyện xấu đẹp bề ngoài?

Khúc Phi Yên ngheo đầu ngấm nghĩa bộ mặt Nghi Lâm. Lúc này cơn mưa đã ngớt, mây đen loãng ra, ánh trăng tỏ chiếu qua làn mây mỏng soi gương xuống mặt nàng thành một làn sáng bạc lờ mờ càng tăng thêm vẻ kiều dim. Cô thở dài nói:

- Chả trách người ta nhìn thấy tử tử mà phải điên đảo thần hồn.

Nghi Lâm đỏ mặt lên hỏi:

- Phi Phi người nói gì vậy? Người còn nói giỡn hoài thì ta bỏ đi đây.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Thế thì thôi! Tiểu muội không nói nữa. Tử tử! tử tử cho tiểu muội một chút "Thiên hương đoạn tục giao" để tiểu muội đi cứu người.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Muội muội định đi cứu ai?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Người này quan trọng lắm! bây giờ tiểu muội chưa nói với tử tử được.

Nghi Lâm nói:

- Muội muội muốn lấy thuốc để cứu mạng cho người, đáng lý ta phải đưa ngay. Nhưng sư phụ có lời nghiêm huấn: Thứ thiên hương đoạn tục giao này rất khó chế. Nếu là kẻ đốn mặt bị thương thì không nên cứu họ.

Khúc Phi Yên hỏi:

- Tử tử ơi! Giả tử có người dùng lời nói khó nghe để thóa mạ lệnh sư một cách vô lý thì họ là người hay hay là người đốn mặt?

Nghi Lâm đáp:

- Kẻ nào thóa mạ sư phụ ta dĩ nhiên là hạng đốn mặt còn hay ở chỗ nào nữa?

Khúc Phi Yên cười nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Có người mở miệng nói h gặp ni cô là bị xúi quẩy, đánh bạc tất thua. Y đã thóa mạ lệnh sư lại thóa mạ cả tử tử nữa. Thế mà tử tử lấy quá nửa hộp "Thiên hương đoạn tục giao" thóa vào chỗ người y...

Nghi Lâm không chờ cô nói hết câu đã biến sắc quay đầu bỏ đi.

Khúc Phi Yên lặng mình vượt lên chắn trước mặt nàng dang hai tay ra cười ngặt nghẹo, không cho Nghi Lâm đi.

Nghi Lâm đột nhiên động tâm bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Hôm qua ở trên lầu Túy Tiên, con nhỏ này cùng một người đàn ông nữa ngồi một bàn. Đến khi Lệnh Hồ đại ca tử nạn, mình ôm thi thể y xuống lầu, dường như cô ta hãy còn ngồi lại, nên mọi việc xảy ra cô đã nhìn thấy hết, chứ chẳng phải nghe lỏm câu chuyện của mình mà thôi. Chẳng hiểu cô ta có theo dõi mình không?

Nàng muốn hỏi Khúc Phi Yên một câu nhưng mặt thẹn đỏ bừng nói không ra lời.

Khúc Phi Yên hiểu ý hỏi ngay:

- Tỷ tỷ! Tiểu muội biết rằng tỷ tỷ muốn hỏi thi thể Lệnh Hồ đại ca biến đi đâu mất có đúng thế không?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Nếu muội muội cho ta hay được thì ta... cảm kích vô cùng.

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội không hay, nhưng có một người biết mà người đó đang bị trọng thương, tính mạng lâm nguy trong khoảnh khắc. Nếu tỷ tỷ có thể dùng "Thiên hương đoạn tục giao" cứu sống y thì sẽ cho tỷ tỷ biết thi thể Lệnh Hồ đại ca hiện ở đâu.

Nghi Lâm hỏi lại:

- Muội muội không biết thật chứ?

Khúc Phi Yên đáp:

- Khúc Phi Yên này mà biết thi thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu thì e rằng sáng mai sẽ bị chết về tay Dư Thương Hải và bị hán đâm 17, 18 nhát kiếm vào thân thể...

Nghi Lâm bịt miệng cô lại nói:

- Ta tin muội muội rồi! Đừng thề thốt nữa. Người ấy là ai?

Khúc Phi Yên đáp:

- Y là người tốt, cứu hay không cứu là tùy ở nơi tỷ tỷ. Chỗ mà chúng ta tìm đến lại chẳng phải nơi tử tế gì.

Nghi Lâm đã nhất tâm muốn kiếm thi thể Lệnh Hồ Xung thì dù có phải dẫn thân vào chốn núi đao rừng kiếm nàng cũng không từ, còn kể gì nơi tử tế hay không tử tế. Nàng liền gật đầu đáp:

- Chúng ta cứ tới đó.

Hai người ra đến cổng lớn thì trời đột nhiên đổ mưa rào. Bên cổng có chục cái dù bỏ đó. Mỗi người liền cầm một cái ra khỏi cổng đi về phía đông bắc.

Lúc này đêm đã khuya, trên đường ít người qua lại. Hai cô đi vào một ngõ hẻm rất sâu, hai con chó thấy người đi tới sủa âm lên.

Nghi Lâm thấy Khúc Phi Yên đi vào đường hẻm, nhưng lòng chỉ nghĩ tới thi thể Lệnh Hồ Xung, nên cô muốn dẫn nàng đi vào đâu nàng cũng không hỏi. Bỗng thấy Khúc Phi Yên lạng người vào một lối đi nhỏ hẹp. Trước cửa nhà, mé tả treo một ngọn đèn lồng nhỏ. Khúc Phi Yên đi tới gõ cửa ba tiếng. Một người ở trong nhà chạy ra mở cổng ngó đầu ra ngoài. Khúc Phi Yên ghé tai vào người đó nói nhỏ mấy câu rồi nhét một vật gì vào trong tay gã. Người kia liền nói:

- Dạ dạ! Xin mời tiểu thư vào!

Hồi 28

Người bị thương là ai?

Khúc Phi Yên quay lại vẫy tay. Nghi Lâm liền theo cô tiến vào. Cô đi tới bên người kia thì thấy mặc áo bào bằng nhũ, đầu tóc chải nhẵn bóng. Y vừa thấy Nghi Lâm đã lộ vẻ cực kỳ kinh dị. Người kia đi trước dẫn đường qua một cái sân rộng. Y vào căn nhà phía tây mở rèm lên nói:

- Mời tiểu thư cùng sư thái hãy ngồi chờ đây.

Cửa rèm vừa mở, một mùi thơm son phấn đưa ra nức mũi.

Nghi Lâm tiến vào qua cửa thì thấy trong phòng kê một cái giường lớn. Trên giường chần gối đều bằng gấm thêu hoa. Thứ gấm này là thứ thổ sản đất Tương tiêu, tỉnh Hồ Nam, nổi tiếng khắp thiên hạ.

Bức chần gấm thêu một đôi uyên ương nhớn như dưới nước, màu sắc rực rỡ mà linh động như chim thật. Nghi Lâm xuất gia vào Bạch Vân am từ thuở nhỏ, nàng chỉ quen chần gối bằng vải xanh thô sơ, chưa từng thấy đồ xa hoa như lần này. Nàng vừa ngó qua liền quay đầu ra phía khác. Trên kỷ thấp một ngọn đèn hồng, bên ngọn đèn là một tấm gương trong, một hộp đựng nước hương, phấn sáp. Hai đôi giày thêu hoa để dưới đất trước giường. Một đôi cho đàn ông, một đôi cho đàn bà sắp đặt ngay ngắn. Nghi Lâm giật nảy mình, ngừng đầu lên, bỗng ngó thấy một khuôn mặt trái xoan ửng đỏ ra chiều bẽn lẽn.

Hình ảnh này chính là bóng nàng qua tấm gương phản chiếu lại. Rèm cửa vén lên, một người bộc phụ tươi cười bưng trà đến. Mụ này quần áo gọn ghẽ và có vẻ rất yêu kiều tao nhã. Nghi Lâm đứng trước tình cảnh này trong lòng lại càng khiếp sợ, khẽ hỏi Khúc Phi Yên:

- Nơi đây là địa phương nào?

Khúc Phi Yên tủm tỉm cười. Cô cúi mình ghé miệng vào tai bộc phụ nói câu gì không rõ. Mụ đáp lại bằng một tiếng "vâng" rồi đưa tay lên giữ miệng cười hì một tiếng. Đoạn mụ thoăn thoắt đi ra.

Nghi Lâm bụng bảo dạ:

- Mụ này xem ra có vẻ kiêu cách, quyết không phải là người tốt.

Nàng muốn hỏi Khúc Phi Yên xem ai, bỗng nghe có tiếng đàn ông cười ha hả mà lại là tiếng cười rất quen thuộc. Nghi Lâm giật mình đứng dậy. Nàng thò tay toan rút kiếm cài ở sau lưng, thì chẳng thấy kiếm đâu nữa, không hiểu bị ai lấy mất từ lúc nào.

Người kia vừa cười rộ lên vừa vén rèm tiến vào. Y vừa ngó thấy Nghi Lâm đã ngừng tiếng cười, vẻ mặt cực kỳ bẽn lễn.

Nghi Lâm trống ngực đánh thình thình.

Nguyên người vừa bước vào là Điền Bá Quang. Nàng vô cùng xao xuyên, la thảm:

- Hồng hét! hồng hét! Mình mắc bẫy con tiểu quỷ Khúc Phi Yên rồi! Thảo nào thị bảo người đó tưởng niệm mình đau khổ vô cùng!...

Điền Bá Quang ngăn người ra một cái rồi lập tức trở gót toan đi.

Khúc Phi Yên nói:

- Khoan đã! Sao vừa thấy lại trốn ngay?

Điền Bá Quang vừa rảo bước ra khỏi cửa vừa nói:

- Ta... không thể... nhìn mặt vị tiểu sư thái đó nữa...

Khúc Phi Yên cười ha hả nói:

- Điền Bá Quang! Người thật là kẻ chẳng có tín nghĩa chi hết. Người đã thua cuộc Lệnh Hồ Xung, vậy phải lạy tiểu sư thái đây làm sư phụ. Người vừa thấy mặt sư phụ đã chẳng dập đầu, lại không kính cẩn tiến đến hô lên một tiếng "sư phụ". Như vậy... còn ra thể thống gì nữa?

Điền Bá Quang đáp:

- Vụ này không nên nhắc tới nữa. Ta đã bị mắc bẫy Lệnh Hồ Xung. Phi Phi! Sao ngươi cũng đến chỗ này làm chi? Đi Đi! Đi lệ đi! Đàn bà con gái đâu lại tới kỹ viện làm huyên não bao giờ?

Nghi Lâm nghe thấy hai chữ kỹ viện thì trống ngực đánh loạn lên cơ hồ ngất đi. Nàng ngó cách bài trí trong phòng đã ngấm ngầm cảm thấy có điều ngoắt ngoéo, nhưng nàng không khi nào

ngờ tới đây lại là một kỹ viện. Chẳng những nàng hiểu rõ kỹ viện là thế nào mà nàng còn nghe người ta nói kỹ nữ là hạng đàn bà con gái dâm đăng đê hèn nhất thiên hạ. Họ bồi tiếp bất cứ người đàn ông nào miễn là người đó có tiền. Nàng tự hỏi:

- Khúc Phi Yên dẫn mình vào kỹ viện phải chăng là muốn bắt mình làm kỹ nữ?

Trong dạ bồn chồn, suýt nữa nàng phát khóc. May mà Điền Bá Quang vừa ngó thấy nàng đã bỏ đi ngay không dám lại bước bách nên nàng dường như chỉ còn chút sinh cơ.

Bỗng nghe Khúc Phi Yên cười nói:

- Trai là người thì gái cũng là người. Người vào kỹ viện được sao ta lại không vào được?

Điền Bá Quang đứng bên ngoài bức rèm dậm chân nói:

- Gia gia người mà biết người vào đây nhất định sẽ giết ta. Phi Phi ngoan lắm! Phi Phi tốt lắm! Ta năn nỉ người đừng có đùa cợt một cách quái gở như thế. Mau mau đưa vị tiểu sư thái đó đi đi! Ta chỉ mong người đi ngay rồi bắt luận người bắt ta làm gì ta cũng xin chịu.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Ta nhất định không đi! Trong thành Hành Sơn chỉ có gian phòng này là đẹp. Đêm nay ra cùng Nghi Lâm tử tử muốn ngủ lại đây.

Điền Bá Quang nóng nảy dằn giọng hỏi:

- Người có đi ngay không?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Dĩ nhiên ta không đi, người muốn làm gì? Bậc đại trượng phu một lời đã nói, ngựa tứ khôn theo. Ta bảo không đi là không đi.

Điền Bá Quang đành dẫu dụi:

- Nhưng người không phải là trượng phu. Phi Phi ngoan lắm. Nghe lời qua đi ngay đi. Mai qua sẽ kiếm cho ít đồ chơi.

Khúc Phi Yên nói:

- Thôi đi! Ta thiếu gì đồ chơi. Ta sẽ nói với gia gia là Điền Bá Quang đưa ta vào chốn này.

Điền Bá Quang dậm chân luôn mấy cái gắt lên:

- Qua có làm gì đắc tội với Phi Phi đâu? Người bịa đặt nên lời để giết qua ư? Thế thì lương tâm người để đâu?

Khúc Phi Yên vẫn cười đáp:

- Người còn hỏi lương tâm ta làm chi? Điền Bá Quang! Người có lương tâm không? Sao người vừa thấy sư phụ đã không sụp lạy còn toan trở gót chuồn thẳng?

Điền Bá Quang dụi giọng:

- Thôi được! Qua đành chịu có điều lầm lỗi. Phi Phi! người bảo ta làm gì bây giờ?

Khúc Phi Yên đáp:

- Ta làm việc tốt đẹp cho người để người thành bậc đại trượng phu, nói lời vẫn giữ lời. Mau vào đây lạy sư phụ đi.

Điền Bá Quang ngần ngừ:

- Cái này... cái này...

Nghi Lâm vội nói:

- Ta không muốn hấn dập đầu, mà cũng không muốn nhận hấn làm đồ đệ.

Điền Bá Quang nói ngay:

- Phi Phi! Người đã nghe rõ chưa? Tiểu sư thái không muốn nhìn nhận ta.

Khúc Phi Yên nói:

- Được rồi! Người nói có lý. Nhưng ta bảo cho người biết lúc ta vừa vào đây có hai tên tiểu tặc nấp nánh góc trộm ta. Người phát lạc chúng đi! Ta cùng sư phụ người ngủ lại đây, người phải ở ngoài canh gác, cấm không cho ai được vào quấy nhiễu bọn ta. Có thế thì sáng mai ta sẽ không nói gì với gia gia. Điền Bá Quang hiển nhiên rất sợ hãi gia gia cô bé.

Hấn nói:

- Được rồi! Người nói thì phải giữ lấy lời.

Khúc Phi Yên cười khanh khách nói:

- Ta không phải là đại trượng phu thì giữ đúng lời hứa cũng được mà không giữ cũng được.

Điền Bá Quang đột nhiên lớn tiếng quát:

- Quân tiểu tặc nào lớn mật?

Tiếp theo trên nóc nhà có tiếng hai thứ binh khí rớt xuống ngói loảng xoảng, rồi một tiếng rú vang lên. Sau lại thấy tiếng bước chân người chạy như bay trốn đi.

Điền Bá Quang nói:

- Một tên bị giết là tiểu tặc phái Thanh Thành, còn tên nữa trốn mất rồi.

Khúc Phi Yên nói:

- Người thiệt là đồ vô dụng! Sao lại để một tên trốn thoát?

Điền Bá Quang đáp:

- Người đó ta không giết được. Y là một nữ ni phái Hằng Sơn.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Té ra là sư bá người. Thế thì dĩ nhiên người không thể giết được.

Nghi Lâm giật mình kinh hãi khẽ hỏi:

- Y là sư tử ta ư? Bây giờ biết làm thế nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- Bây giờ chúng ta đi coi người bị thương kia. tử tử mà sợ lệnh sư quở phạt thì quay về đi cũng không hề gì.

Nghi Lâm trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đã trót tới đây thì chúng ta cùng đi coi.

Khúc Phi Yên mỉm cười. Nàng lại bên giường đưa tay ra với vào bức tường. Một cánh cửa từ từ mở ra. Té ra trên bức tường có đặt một khuôn cửa ngâm. Khúc Phi Yên vẩy tay rồi tiến vào trước. Nghi Lâm thấy kỹ viện này có chuyện kỳ bí, nhưng nàng cũng mạnh dạn tiến vào. Phía trong cũng là một gian phòng nhưng không có đèn lửa chi hết, phải mượn ánh sáng phòng ngoài chiếu vào mới nhìn rõ. Căn phòng này rất hẹp, cũng có kê một cái giường, lá mà rủ thấp. Thấp thoáng trên giường có người nằm. Nghi Lâm đứng ở bên cửa không dám tiến vào. Khúc Phi Yên nói:

- Tử tử! Tử tử lấy "Thiên hương đoạn tục giao" chữa thương cho y đi.

Nghi Lâm ngần ngừ hỏi lại:

- Có thật y biết... thi thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu không?

Khúc Phi Yên đáp:

- Y biết cũng nên mà không biết cũng nên. Tiểu muội không dám nói quyết.

Nghi Lâm vội hỏi vặn:

- Lúc nãy người đã bảo y biết kia mà?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Tiểu muội không phải là đại trượng phu, nói chẳng được như lời cũng không sao. Tỷ tỷ thử coi. Nếu chẳng có điều gì trở ngại thì trị thương cho y, bằng không thì bây giờ tỷ tỷ trở gót bỏ đi cũng không ai ngăn cản đâu.

Nghi Lâm bụng bảo dạ:

- Bất luận thế nào đây cũng là một tia hy vọng để tìm kiếm thi thể Lệnh Hồ đại ca, ta không thể bỏ qua được.

Nàng nghĩ vậy liền đáp:

- Được rồi! Để ta trị thương cho y.

Nàng nói rồi quay ra phòng ngoài cầm một ngọn nến vào tới bên giường phòng trong. Nàng mở màn lên coi thì thấy người này nằm ngửa, trên mặt phủ một tấm khăn gấm màu lục. Tấm khăn phồng lên dẹp xuống theo hơi thở.

Nghi Lâm không nhìn thấy mặt người đó, cũng hơi yên dạ, nàng quay lại hỏi Khúc Phi Yên:

- Y bị thương chỗ nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- Trước ngực! Vết thương khá sâu, thiếu chút nữa là vào đến trái tim.

Nghi Lâm nhẹ nhàng mở chiếc khăn đắp trên người đó, thì thấy người này cởi trần, để lộ cả cánh tay và ngực ra. Trước ngực có một vết thương lớn, máu đã ngừng chảy. Song miệng vết thương rất sâu, hiển nhiên nguy hiểm vô cùng. Nghi Lâm trấn tĩnh tâm thần bụng bảo dạ:

- Dù sao ta hãy cứu sống tính mạng y đã.

Nàng đưa cây nến cho Khúc Phi Yên rồi thò tay khẽ nắm chung quanh vết thương và điểm vào ba đường huyết đạo người kia.

Khúc Phi Yên khẽ nói:

- Tiểu muội đã điểm huyết chỉ huyết cho y rồi. Nếu không thì khi nào y còn sống được tới bây giờ? Nghi Lâm gật đầu. Nàng phát giác những huyết đạo chung quanh vết thương đã phong tỏa từ trước mà cách điểm huyết còn xảo diệu, cao thâm hơn nàng nhiều. Nàng từ từ rút miếng bông nét ở vết thương. Ngờ đâu miếng bông vừa rút chưa khỏi tay, máu tươi lại phun ra. Nghi Lâm đã từng học phép cứu thương của sư môn. Tay trái nàng giữ miệng vết thương, tay phải lấy "Thiên hương đoạn tặc giao" bôi vào. Đoạn nàng lại nhét bông cho kín lại. "Thiên hương đoạn tặc giao" là một thứ thánh dược để trị thương của phái Hằng Sơn, do Định Dật sư thái ở Bạch Vân am sáng chế ra. So với thứ cao của Tử ái am sáng chế ra, nó còn linh nghiệm hơn nhiều. Cao vừa bôi vào miệng vết thương chẳng bao lâu đã ngừng chảy máu. Nghi Lâm nghe người kia hơi thở rất gấp, nàng không hiểu y có sống được không, liền hỏi ngay:

- Thưa anh hùng! Tiểu ni có điều thỉnh giáo mong được anh hùng vui lòng chỉ giáo.

Người kia rên lên một tiếng.

Đột nhiên người Khúc Phi Yên nghiêng sang một bên, đồng thời cây đèn nến cũng xiêu đi và tắt liền. Trong nhà tối đen như mực.

Khúc Phi Yên la lên:

- Trời ơi! Nến tắt mất rồi.

Nghi Lâm giơ tay lên không trông rõ ngón, trong dạ hoang mang vô cùng. Nàng nghĩ bụng:

- Chỗ này là một nơi ô uế, người đã xuất gia len lỏi vào đây thế nào được? Ta phải hỏi cho biết tin tức thi thể Lệnh Hồ đại ca rồi cấp tốc rời khỏi nơi đây.

Nàng liền hỏi:

- Bây giờ anh hùng có thấy bớt đau chút nào không? Người kia rên lên một tiếng chứ không trả lời. Khúc Phi Yên nói:

- Y nóng quá! Tỷ tỷ sờ trán y coi tại sao lại nóng đến thế?

Nghi Lâm chưa đáp đã bị Khúc Phi Yên nắm lấy tay nàng đặt lên đầu người kia. Lúc này chiếc khăn trùm trên mặt y đã được Khúc Phi Yên mở ra rồi. Nghi Lâm thấy chỗ mình đụng vào nóng như hòn than. Nàng không khỏi nẩy lòng trắc ẩn, nói:

- Ta còn thứ thuốc uống trong để trị thương, vậy cho y uống mới được. Phi Phi ngươi đốt nén lên cho sáng.

Khúc Phi Yên nói:

- Được rồi! Tỷ tỷ chờ ở đây để tiểu muội đi lấy lửa. Nghi Lâm nghe cô nói bỏ mình lại một mình thì trong lòng nóng nẩy, vội níu áo lại nói:

- Đừng đừng! Muội muội đừng đi nữa! Để một mình ta ở lại đây thế nào được?

Khúc Phi Yên khẽ bật cười nói:

- Vậy tỷ tỷ lấy thuốc nội phục ra đi.

Nghi Lâm thò tay vào trong bọc lấy chiếc bình sứ, nàng mở nắp móc ra ba viên đặt vào lòng bàn tay rồi nói:

- Ta đã lấy thuốc ra rồi, muội muội cho y uống đi. Khúc Phi Yên nói:

- Trời tối thế này tỷ tỷ nhầm thuốc thì sao? Nhân mạng trọng đại há phải trò đùa? Tỷ tỷ không dám ở lại đây thì ra ngoài kia lấy lửa, để tiểu muội đứng chờ trong này cũng được.

Nghi Lâm cũng không dám chạy loạn trong kỹ viện.

Nàng vội nói:

- Không được! Không được! Ta không đi đâu. Khúc Phi Yên nói:

- Đức Phật phải đưa về đến Tây phương, cứu người phải cứu cho đến nơi. Tỷ tỷ cầm thuốc nhét vào miệng y rồi cho y uống chút nước trà có được không? Trong bóng tối thế này, y chẳng biết tỷ tỷ là ai thì còn sợ gì nữa? Chung nước trà đây, tỷ tỷ cẩn thận một chút đừng đánh đổ.

Nghi Lâm chậm chạp đưa tay ra đón lấy chung trà. Nàng ngần ngừ nghĩ bụng:

- Sư phụ thường nói: "Kẻ xuất gia lấy từ bi làm gốc, cứu sống một mạng người còn hơn xây bảy bức phù đồ". Dù người này

không biết thi thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu, nhưng tính mệnh lâm nguy trong khoảng khắc, ta nên cứu y là phải.

Nàng liền từ từ đưa bàn tay phải ra, đặt lưng bàn tay vào trán người kia rồi xoay bàn tay nhét ba viên thuốc "Bạch Vân hùng đởm hoàn" vào miệng y.

Người kia chưa mất hết tri giác, há miệng ra ngậm lấy. Y chờ cho Nghi Lâm để chung trà vào miệng hợp luôn mấy ngụm. Miệng ú ớ nói:

- Đa tạ!

Nghi Lâm nói:

- Thưa anh hùng! Anh hùng bị trọng thương cần phải nghỉ ngơi. Nhưng tiểu ni cô có việc rất gấp cần hỏi là Lệnh Hồ Xung hiệp sĩ bị người sát hại. Thi thể y... Người kia "ủa" một tiếng rồi ngắt lời:

- Sư thái!... Hỏi Lệnh Hồ Xung...

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Các hạ có biết thi thể Lệnh Hồ Xung anh hùng ở đâu không?

Người kia ú ớ hỏi lại:

- Di thể nào?...

Nghi Lâm nói:

- Đúng thế! Các hạ có biết di thể Lệnh Hồ Xung hiệp sĩ ở đâu không?

Người kia hàm hồ mấy tiếng nhưng thanh âm nhỏ quá, nàng không nghe rõ.

Nghi Lâm hỏi lại lần nữa kê sát tai vào miệng người kia thì chỉ thấy hơi thở cấp bách. Dường như y muốn nói gì mà thủy chung không thốt ra lời được. Nàng liền bưng bảo dạ:

- Thiên hương đoạn tục giao và Bạch Vân hùng đởm hoàn của bản môn hiệu nghiệm vô cùng nhưng tính dược rất mãnh liệt. Nhất là sau khi uống "Bạch Vân hùng đởm hoàn" người ta thường hôn mê li bì đến nửa ngày. Đó chính là thuốc để trị thương trong lúc cực kỳ khẩn cấp. Vậy lúc này ta hỏi đồn y thế nào được?

Nàng vốn lòng dạ nhân từ, khẽ buông tiếng thở dài rồi chui đầu ra ngoài màn, vịn vào chiến ghế để ở trước giường ngồi xuống đó khẽ nói:

- Chờ y tỉnh táo thêm chút nữa sẽ hỏi.

Khúc Phi Yên hỏi:

- Tỷ tỷ! Tính mạng người này có gì đáng lo ngại không?

Nghi Lâm ngậm ngừng đáp:

- Ta chỉ mong cho y khỏi hẳn. Có điều vết thương trước ngực y rất thâm trọng. Phi Phi... vị này là ai vậy?

Khúc Phi Yên không trả lời, hồi lâu cô mới nói:

- Gia gia tiểu muội thường nói: Tiểu muội chả hiểu chuyện gì hết thì không thể làm ni cô được.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Gia gia muội muội có nhận biết ta ư? Sao lão nhân gia... lại biết ta không hiểu gì?

Khúc Phi Yên đáp:

- Hôm qua ở trên lầu Túy Tiên, gia gia cùng tiểu muội đã thấy các vị đánh nhau với Điền Bá Quang.

Nghi Lâm "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Người cùng ngồi với muội muội là lệnh tôn đó ư?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Đúng thế! Hôm qua gia gia cùng tiểu muội đều cải trang nên gã Điền Bá Quang đốn mặt không nhận ra. Hẳn sợ nhất là gia gia tiểu muội. Nếu hẳn biết gia gia ngồi bên thì đã cầm đầu chạy trốn ra xa đến ngoài mấy trăm dặm rồi.

Nghi Lâm nghĩ bụng:

- Đã vậy thì giả tỷ lúc ấy gia gia cô này xuất hiện chân tướng, Điền Bá Quang bỏ vía bỏ chạy thì đâu đến nỗi Lệnh Hồ đại ca chết uổng mạng. Nhưng nàng là người non mặt, tuy trong lòng ai oán người ngoài mà không dám thốt ra lời.

Khúc Phi Yên hiểu ý hỏi lại:

- Chắc trong lòng tỷ tỷ đang oán trách gia gia tiểu muội đã có thể khiến cho Điền Bá Quang sợ hết hồn thì sao lại đứng ngoài coi

chơi để đến nỗi Lệnh Hồ đại ca của tử tử phải chết thảm dưới mũi kiếm của địch nhân, có đúng thế không? Nghi Lâm không biết nói dối. Lòng nàng se lại nghẹn ngào đáp:

- Trăm điều ngang ngửa vì ta. Giả tử hôm kia ta đừng xuống khe suối rửa tay để cho Điền Bá Quang bắt được thì đâu đến Lệnh Hồ đại ca phải ngộ nạn. Ta... còn oán trách lệnh tôn sao được?

Khúc Phi Yên nói:

- Tử tử không oán hận gia gia tiểu muội là hay lắm. Người không ưa ai oán trách mình cả. Gia gia đã biểu: Muốn để yên coi Điền Bá Quang có thực là kẻ hư đốn không? Đồng thời người muốn coi hấn khi thua cuộc rồi trở mặt làm liều không? Tử tử... Ha ha!

Khúc Phi Yên nói tới đây, đột nhiên bật tiếng cười nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca của tử tử quả là tay có tài biện thuyết. Y bảo ngồi mà đánh nhau y đứng vào hàng thứ hai trong thiên hạ. Gia gia tiểu muội cũng hơi tin. Người còn cho y quả có thứ kiếm pháp gì gì đó luyện tập được trong lúc đi tiêu, và người ngờ Điền Bá Quang đấu không lại thật sự. Chà Chà!...

Trong bóng tối Nghi Lâm không nhìn rõ mặt cô, nhưng đoán ra lúc này cô tươi cười vui vẻ lắm. Khúc Phi Yên càng tỏ ra vui tươi bao nhiêu thì trong lòng Nghi Lâm càng đau đớn bấy nhiêu. Khúc Phi Yên lại nói tiếp:

- Sau Điền Bá Quang chạy trốn gia gia nói: "Gã tiểu tử đó chẳng ra trò gì. Hấn đã có lời giao ước ai thua thì phải lạy tử tử làm sư phụ. Vậy đáng lý phải dập đầu bái sư, sao lại bỏ đi?"

Nghi Lâm đáp:

- Đó chẳng qua là xảo kế của Lệnh Hồ đại ca, chứ thật sự y có thắng được Điền Bá Quang đâu?

Khúc Phi Yên nói:

- Tử tử! Tử tử quả là người có lương tâm rất tốt. Gã tiểu tử Điền Bá Quang đã khinh nhờn tử tử mà tử tử vẫn nói tốt cho hấn. Lệnh Hồ đại ca bị đâm chết rồi, tử tử ôm thi thể y chạy loạn lên gia gia tiểu muội bảo: "Tiểu ni cô này cũng giống đa tình. Phen này không khéo cô phát điên. Chúng ta thử theo dõi xem sao". Thế rồi hai người theo sau tử tử. Tử tử ôm xác chết chạy hoài không chịu buông ra. Gia gia tiểu muội lại nói: "Phi Phi! Người coi đó: Tiểu ni

cô rất đổi thương tâm! Giả tử gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung mà không chết thì ni cô đến hoàn tục lấy gã làm chồng mới yên".

Nghi Lâm then quá mặt đỏ bừng lên, may mà ở trong bóng tối không ai nhìn rõ. Nàng thấy trái tai và cổ họng nóng bừng.

Khúc Phi Yên hát hàm hỏi:

- Tỷ tỷ! Gia gia tiểu muội nói vậy có đúng không?

Nghi Lâm đáp:

- Thực tình ta hối hận vô cùng! Ta đã làm chết người thì chính mình cũng không muốn sống nữa. Kẻ đáng chết là ta chứ không phải y. Nếu đức bồ tát đại từ bi có phép mầu bảo ta phải chết thay cho Lệnh Hồ đại ca trở về dương thế thì dù ta... có phải rớt xuống 18 tầng địa ngục, muôn kiếp không thể siêu sinh, ta cũng cam lòng. Nàng nói mấy câu này với thanh âm cực kỳ thành khẩn. Giữa lúc ấy người kia nằm trên giường bỗng khẽ rên lên một tiếng.

Hồi 29

Kiểm ni cô quân hùng vào kỹ viện

Nghi Lâm cả mừng nói:

- Y... y tỉnh lại rồi. Phi Phi! Người thử hỏi y coi có bớt chút nào không? Khúc Phi Yên hỏi lại:

- Tại sao phải muội mới hỏi được? Tỷ tỷ không có miệng ư? Nghi Lâm ngần ngừ một lúc rồi bước lại trước giường đứng ngoài mà cất tiếng hỏi:

- Thưa anh hùng! Anh hùng có thấy... Nàng chưa dứt lời lại nghe người kia rên lên mất tiếng. Nàng tự nghĩ:

- Hiện giờ y đang đau đớn khó chịu, sao mình lại quấy rầy y? Nàng đứng lặng một lúc nghe thấy người kia hơi thở điều hòa. Hiển nhiên được lực công hiệu đã khiến cho y ngủ đi. Khúc Phi Yên khẽ hỏi:

- Tỷ tỷ! Tại sao tỷ tỷ lại tự nguyện vì Lệnh Hồ Xung mà chết? Phải chăng tỷ tỷ thương yêu gã? Nghi Lâm đáp:

- Không không! Phi phi ơi! Ta đã là người đã xuất gia, đừng nói những lời tiết mạn đến Phật tổ. Lệnh Hồ đại ca cùng ta vốn không quen biết, thế mà y vì cứu ta phải uống mạng. Ta áy náy vô cùng. Khúc Phi Yên hỏi:

- Nếu y sống lại thì bất cứ tỷ tỷ phải làm gì cũng chịu hay sao? Nghi Lâm đáp:

- Phải rồi! Dù ta có phải chết đến ngàn lần cũng không hề buông lời oán hận. Khúc Phi Yên đột nhiên lớn tiếng cười nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đã nghe rõ chưa? Chính miệng Nghi Lâm tỷ tỷ nói như vậy đó. Nghi Lâm tức giận hỏi:

- Người giống cọt gì vậy? Khúc Phi Yên không trả lời Nghi Lâm, cô tiếp tục lớn tiếng:

- Lệnh Hồ đại ca! Nghi Lâm tỷ tỷ vừa nói nếu đại ca không chết thì đại ca bảo y làm gì y cũng nghe theo. Nghi Lâm nghe

giọng nói của Khúc Phi Yên tựa hồ không có vẻ gì diu cợt, lòng nàng cực kỳ kinh hãi nghi ngờ. Trái tim đập thình thình áp úng:

- Người... người... Đột nhiên nàng nghe tiếng xẹt xẹt rồi hai mắt nàng sáng lòà thì ra Khúc Phi Yên đã bật lửa lên châm vào ngọn nến. Khúc Phi Yên vén màn lên vừa cười vừa nhìn Nghi Lâm vẩy tay. Nghi Lâm từ từ tiến lại gần. Đột nhiên đầu óc nàng hỗn loạn cơ hồ mê ngất đi. Người nàng ngã ngửa về phía sau. Khúc Phi Yên liền đưa tay đỡ lấy lưng Nghi Lâm không để nàng té xuống, rồi cười nói:

- Muội muội đã biết trước là tử tử tất giạt mình kinh hãi. Tử tử ời! Tử tử đã nhìn rõ ai chưa?

Nghi Lâm lấp bắp:

- Y... y... Thanh âm nàng rất yếu ớt tưởng chừng hơi thở không thông. Nguyên người nằm trên giường bộ mặt vuông vắn, cặp lông mày như thanh kiếm và đôi môi mỏng dính, đã lộ ra chính là Lệnh Hồ Xung mà nàng đã gặp bữa trước ở trên Túy Tiên lầu.

Nghi Lâm nắm chặt cổ tay Khúc Phi Yên, cất giọng run run hỏi:

- Y.. không chết ư? Khúc Phi Yên cười đáp:

- Hiện giờ y không chết. Nhưng nếu thuốc của tử tử vô hiệu thì y cũng hết sống...

Nghi Lâm cướp lời:

- Y không chết đâu... Nhất định không thể chết được... Nàng vừa kinh hãi vừa vui mừng, đột nhiên bật lên tiếng khóc.

- Ô hay! Y không chết mà sao tử tử lại khóc? Nghi Lâm hai chân nhũn ra, không chống đỡ được nữa. Nàng phục xuống trước giường vừa khóc thút thít vừa nói:

- Ta vui mừng lắm! Phi Phi ời! Ta cảm ơn muội muội không biết đến đâu mà nói. Té ra muội muội đã cứu Lệnh Hồ đại ca. Khúc Phi Yên ngắt lời:

- Tử tử cứu y đấy chứ. Tiểu muội đã không có bản lĩnh đáng kể, lại không có Thiên hương đoạn tục giao. Nghi Lâm đột nhiên tỉnh ngộ.

Nàng từ từ đứng lên nắm lấy tay Khúc Phi Yên nói:

- Thế thì gia gia tiểu muội đã cứu y. Đúng là lệnh tôn đã cứu y...

Giữa lúc ấy đột nhiên bên ngoài có tiếng người la gọi:

- Nghi Lâm! Nghi Lâm!... Đúng là thanh âm Định Dật sư thái. Nghi Lâm giật mình kinh hãi toan thưa lên, thì Khúc Phi Yên vội thổi tắt cây nến trong tay đi. Đồng thời xoay bàn tay bịt miệng Nghi Lâm lại, rồi khẽ nói vào tai nàng:

- Nơi đây là chỗ nào? Tỷ Tỷ chớ có lên tiếng!

Nghi Lâm tâm thần hoảng hốt, chẳng có chủ ý gì nữa. Nàng biết mình đã dấn thân vào nơi kỹ viện là chỗ nhơ nhớp rất đáng hổ thẹn. Nhưng tai nàng nghe rõ tiếng sư phụ hô

Hồi 30

Gặp nguy nan hào kiệt khuất thân

Lệnh Hồ Xung từ từ đứng dậy nói:

- Các người... đến đông người...

Hồng Nhân Hùng kinh ngạc ngắt lời:

- Té ra người vẫn không chết ư?

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng đáp:

- Có lý nào... ta chết dễ thế được?

Dư Thương Hải vượt mọi người tiến vào hỏi:

- Người là Lệnh Hồ Xung ư? Hay lắm, hay lắm!

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn lão nhưng không trả lời.

Dư Thương Hải lại hỏi:

- Người ở trong kỹ viện này làm gì vậy?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Thế là lão đã biết mà còn giả vờ hỏi. Đã vào kỹ viện thì còn làm gì nữa?

Dư Thương Hải lạnh lùng nói:

- Ta thường nghe kỷ luật phái Hoa Sơn rất nghiêm ngặt mà người lại là đại đệ tử của chưởng môn phái Hoa Sơn và là truyền nhân chính tông của Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh mà cũng lén lút vào kỹ viện ngủ đêm thì thật đáng buồn cười, buồn cười đến lộn ruột.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kỷ luật phái Hoa Sơn thế nào là việc riêng của người ta lão nói đến làm chi?

Dư Thương Hải là tay biết nhiều hiểu rộng. Lão thấy mặt gã không còn chút huyết sắc, người run bần bật, hiển nhiên gã bị trọng thương thì đoán ngay trong vụ này có điều chi giả trá.

Lão xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ:

- Tiểu ni cô phái Hằng Sơn bảo gã bị La Nhân Kiệt hạ sát rồi mà thực ra gã đã chết đâu? Hiển nhiên ả đã lừa dối. Nghe giọng lưỡi ả kêu gã một điều Lệnh Hồ đại ca, hai điều Lệnh Hồ đại ca có vẻ thân thiết lắm, không chừng hai đứa đã có tư tình với nhau. Có người thấy tiểu ni cô vào trong lý viện này mà sao bây giờ không thấy tông tích đâu? Phải chăng thằng lỏi này đã dấu ả đi? Hừ Ngũ nhạc kiếm phái của chúng đã tự phụ là danh môn chính phái trong võ lâm, coi phái Thanh Thành mình chẳng vào đâu. Mình mà lòi được ả ở trong này ra thì chẳng những làm nhục hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn mà thôi, cả Ngũ nhạc kiếm phái cũng bẽ mặt. Từ đây chúng không dám mồm năm miệng mười trên chốn giang hồ nữa. Lão đảo mắt nhìn quanh bốn phía mà chẳng thấy có một bóng người nào khác.

Lão nghĩ bụng:

- Không chừng ả tiểu ni cô kia dấu ở trên giường.

Lão liền nhìn Hồng Nhân Hùng cất tiếng gọi:

- Nhân Hùng! Người mở màn ra coi! Chắc trên giường còn có lắm trò hay đó. Hồng Nhân Hùng dạ một tiếng rồi tiến lại hai bước. Hắn đã bị ăn đòn của Lệnh Hồ Xung nên bây giờ vẫn nơm nớp nhìn gã.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Người không muốn sống nữa chẳng? Hồng Nhân Hùng ngăn người ra một chút, nhưng hắn cậy có sư phụ đỡ đầu nên không sợ gì nữa. Hắn rút kiếm đánh soạt một cái.

Lệnh Hồ Xung nhìn Dư Thương Hải hỏi:

- Lão định làm gì đây?

Dư Thương Hải đáp:

- Phái Hằng Sơn mất một tên nữ đệ tử, có người trông thấy y ở trong kỹ viện này. Chúng ta muốn điều tra xem sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Công việc của Ngũ nhạc kiếm phái thì việc gì đến phái Thanh Thành mà lão rắc rối?

Dư Thương Hải nói:

- Câu chuyện bữa nay không điều tra cho rõ không xong! Nhân Hùng! Người cứ động thủ đi!

Hồng Nhân Hùng đáp lại bằng một tiếng "vâng" rồi vung trường kiếm mở màn ra. Nghi Lâm cùng Khúc Phi Yên đang ôm chặt lấy nhau nấp ở dưới chân, những câu đối thoại giữa Lệnh Hồ Xung và Dư Thương Hải hai cô đều nghe rõ hết, trong lòng xao xuyến vô cùng! Toàn thân đang run bần bật, các cô thấy Hồng Nhân Hùng vén màn lên thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Màn vừa vén lên. mọi người đều chú ý nhìn vào trong giường thì thấy dưới lằn chăn ấm thêu cặp uyên ương quả nhiên có người, những sợi tóc xanh ở mặt gối rung rinh không ngớt. Hiển nhiên người trong chăn đang run sợ vô cùng. Dư Thương Hải ngó thấy trên gối có tóc dài thì trong lòng thất vọng vì người trong chăn không phải là tiểu ni cô trọc đầu, mà gã Lệnh Hồ Xung ngủ với kỹ nữ thật sự.

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng nói:

- Dư quán chủ! Nghe nói lão xuất gia từ nhỏ, suốt đời chưa từng thấy đàn bà lỏa thể mà lại không dám lén mò vào kỹ viện. Sao lão không bảo đệ tử mở tung chăn ra để coi cho biết?

Gã nói câu này thách thức đối phương, thật vô cùng mạo hiểm. Gã đoán già Dư Thương Hải là chưởng môn một phái, tự phụ địa vị cao cả, không dám nhìn vào một kỹ nữ khỏa thân trước mặt đồng người.

Dư Thương Hải cả giận quát lên:

- Mi nói thú lắm. Lão vung chưởng bên phải đánh ra. Lệnh Hồ Xung nghiêng mình để tránh chưởng phong, nhưng người đang bị trọng thương gã chuyển động không được linh diệu mà phát chưởng của Dư Thương Hải lợi hại vô cùng. Gã đứng không vững lại ngã lăn xuống giường. Gã cố sức chống tay đứng dậy. Nhưng miệng phun ra một búng máu tươi.

Người gã lão đảo rồi thổ huyết lần nữa. Dư Thương Hải muốn ra tay lần thứ hai thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng người la:

- Ý lớn hiếp nhỏ, thật quân mặt dày!

Lời nói chưa dứt thì Dư Thương Hải đã xoay chưởng nhằm đánh ra cửa sổ. Người theo thế chưởng, lão vọt ra ngoài. Đèn đuốc trong phòng chiếu sáng soi rõ một người lưng gù, mặt mũi xấu xa đang muốn vượt tường chạy trốn.

Dư Thương Hải quát:

- Đứng lại ngay. Người lưng gù này chính là Lâm Bình Chi giả trang. Chàng ở trong Lưu phủ bị Dư Thương Hải coi tướng nghi ngờ. Sau chàng nhân lúc Khúc Phi Yên xuất hiện, Dư Thương Hải chỉ để ý tới cô bé này, chàng liền len lén rút lui. Chàng vừa chạy ra đến hành lang thì Mộc Cao Phong đã đứng chắn trước mặt chàng, khẽ vỗ vào cái lưng gù cười hỏi:

- Gã gù giả hiệu này! Làm thằng gù thì có chi là thú? Sao người còn mạo xưng là đồ tử đồ tôn của ta nữa?

Lâm Bình Chi biết tính nết lão này cổ quái mà võ công lại rất cao thâm, nếu mình không khéo tìm lời chống chế, tất bị họa sát thân. Nhưng chàng lại nghĩ thầm:

- Vừa rồi ở trong nhà đại sảnh, mình đã kêu lão bằng Mộc đại hiệp và nịnh lão có những hành động nghĩa hiệp, chứ chưa có điều chi đắc tội. Bây giờ mình lại tiếp tục thổi lão theo giọng đó, chắc không đến nỗi làm cho lão phải nổi giận.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Văn bối thường nghe nhiều người đề cập tới Tái bắc minh đà Mộc đại hiệp lừng lẫy thanh danh, sẵn lòng cấp cứu người hoạn nạn, nâng đỡ kẻ gian nguy. Văn bối vẫn đem lòng ngưỡng mộ rồi bất giác cải trang theo hình bóng Mộc đại hiệp. Văn bối mong rằng đại hiệp tha tội cho.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Cái gì mà báo cứu cấp người hoạn nạn, giúp đỡ kẻ gian nguy? Thật là lão toét!

Tuy lão biết Lâm Bình Chi khéo bịa chuyện, nhưng người hồ đồ dễ mấy ai không ăn bánh phính? Bọn người giang hồ võ công càng cao lại càng háo danh. Mộc Cao Phong là hạng vô duyên nhất trong võ lâm. Có người nịnh lão trước mặt nhưng chỉ nói võ công lão cao cường, kiến thức lão siêu việt, chứ không ai bảo lão hành động nghĩa hiệp như Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong trong lòng cao hứng nghe đầu ngấm nghĩa Lâm Bình Chi một hồi rồi hỏi:

- Tên người là gì? môn phái nào?

Lâm Bình Chi đáp:

- Thực tình văn bối họ Lâm, trong lúc vô tình đã mạo nhận họ Mộc của tiền bối.

Mộc Cao Phong cười lạt hỏi:

- Cái gì mà trong lúc vô tình? Người chỉ đem tên gia gia người ra để hồng lung lạc gạt gẫm kẻ khác. Dư Thương Hải là chưởng môn một phái, lão chỉ đưa đầu ngón tay ra là lập tức đánh chết người được. Một thằng lỏi con như người mà dám đụng độ với lão thì thật là lớn mật. Lâm Bình Chi nghe nói đến tên Dư Thương Hải thì bầu máu nóng lại sôi lên sùng sục, chàng lớn tiếng:

- Vãn bối mà còn một hơi thở cũng nhất định đâm chết tên gian tặc đó.

Mộc Cao Phong lấy làm kỳ hỏi:

- Người có thù oán gì với Dư Thương Hải?

Lâm Bình Chi ngần ngừ bụng bảo dạ:

- Lấy sức một mình ta thì khó lòng cứu được gia gia cùng má má. Âu là ta đánh liều lạy lão lần nữa để xin lão tiếp tay cho.

Chàng liền quỳ xuống dập đầu nói:

- Song thân vãn bối lọt vào tay tên gian tặc đó. Vãn bối khẩn cầu tiên bối trợ giúp cứu cho.

Mộc Cao Phong lắc đầu quây quây đáp:

- Vụ này chả có lợi chi hết. Mộc đà tử trước nay chẳng khi nào làm việc vô ích bao giờ. Gia gia người là ai? Cứu y ta có được lợi gì không? Lão nói tới đây thì đột nhiên nghe có thanh âm nói rất khê và lộ vẻ khẩn trương:

- Mau bẩm báo sư phụ: Phái Thanh Thành có người bị giết. Phái Hằng Sơn có người bị thương rồi trốn về.

Mộc Cao Phong bảo Lâm Bình Chi:

- Câu chuyện của người rồi sẽ tính sau. Hiện giờ có chuyện vui đáo để, người muốn coi cho mở rộng tầm mắt thì đi theo ta.

Lâm Bình Chi nghĩ bụng:

- Mình cứ đi theo lão hoài là có cơ hội cầu lão giúp mình.

Chàng liền đáp:

- Dạ Dạ! Lão tiên bối đi tới đâu vãn bối cũng xin theo tới đó.

Mộc Cao Phong lại nói:

- Bây giờ chúng ta nhắc lại chuyện vừa rồi... Mộc đà tử này bất luận việc gì có được lợi thì mới làm. Nếu người chỉ vì nghênh ngang để cho gia gia người phải phiền lụy thì đừng nhắc tới nữa là hơn. Lâm Bình Chi đang định trả lời một cách hàm hồ cho xuôi thì

Mộc Cao Phong lại nói:

- Bọn chúng đi rồi! Người hãy theo ta!

Lâm Bình Chi thấy cổ tay mình bị lão nắm chặt rồi người bị nhắc bổng lên. Chân không chấm đất, chàng đã bị lão cắp chạy lên núi. Khi đến kỹ viện Quần Ngọc, Mộc Cao Phong khế bảo:

- Dừng lên tiếng! Rồi hai người đứng tựa vào sau một gốc cây để nhìn trộm mọi người có động tĩnh gì trong kỹ viện. Dư Thương Hải cùng Điền Bá Quang giao thủ, bọn Lưu Chính Phong dẫn người đến xục tìm viện Quần Ngọc. Lệnh Hồ Xung đứng dậy đi ra. Bao nhiêu hành động và lời nói đều lọt vào tai mắt hai người. Đến khi Dư Thương Hải muốn phóng chưởng đánh Lệnh Hồ Xung lần nữa thì Lâm Bình Chi không nhẫn nại được buột miệng, tự biết ngay là mình lỗ mãng, chàng xoay mình toan chạy trốn. Ngờ đâu Dư Thương Hải rượt tới rất lạ. Hắn vừa quát "Đứng lại" thì chưởng lực đã bao phủ lấy người chàng. Hắn chỉ cần thúc đẩy nội lực một cái là phủ tạng chàng tất bị tan vỡ mà xương cốt cũng bị gãy nát. Nhưng hắn thấy sau bóng chàng có Mộc Cao Phong nên còn đem lòng úy kỵ, chưa nả nội lực ra.

Dư Thương Hải cười lạt hỏi:

- Té ra là lão. Hắn vừa nói vừa nhảy xổ về phía Mộc Cao Phong đứng ở phía sau Lâm Bình Chi cách chừng hơn trượng, rồi hỏi:

- Lão gù họ Mộc kia! Đã mấy lần lão sai những quân tiểu bối làm khó dễ với ta là có dụng ý gì?

Mộc Cao Phong cười khanh khách đáp:

- Gã này tự nhận làm hàng tiểu bối của ta, nhưng ta không nhìn nhận gã. Gã họ Lâm còn ta họ Mộc. Gã có liên quan gì đến ta? Dư quán chủ! Mộc đà tử này không phải sợ lão đâu, nhưng không muốn gây thù oán với ai mà làm cái mộc che tên cho một thằng lỏi vô danh. Giả tử làm mộc che tên cho gã mà có lợi ích thì Mộc đà tử cũng còn cân nhắc nặng nhẹ xem có đáng làm hay không, vả có làm thì đã làm rồi. Xét ra chuyện trước mắt hoàn toàn vô ích nên Mộc đà tử nhất định không làm.

Dư Thương Hải nghe lão nói vậy thì mừng thầm đáp:

- Gã không liên quan gì đến Đà huynh, vậy bản đạo cũng không có chuyện gì với Đà huynh nữa.

Hắn nói xong toan nhả chưởng lực ra thì đột nhiên phía trong cửa sổ lại có tiếng nói:

- Ý lớn hiếp nhỏ, thật quân mặt dầy.

Dư Thương Hải lại càng tức giận. Nhưng tám chữ "ý lớn hiếp nhỏ, thực quân mặt dầy" lại rất hữu lý, vì hiển nhiên võ công hai người kém xa hắn. Nếu hắn muốn giết thì chỉ cất tay một cái là xong, song không tài nào tránh khỏi bốn chữ "ý lớn hiếp nhỏ". Còn bốn chữ "Thật là quân mặt dầy" là một thành ngữ đi liền rất thích hợp. Nhưng nếu dung tha cả hai tên một cách d d dàng thì nổi tức giận này nuốt làm sao được?

Lão liền cười lạt một tiếng rồi quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Công việc của ngươi làm rồi ta sẽ tính toán với sư phụ ngươi.

Đoạn lão quay ra hỏi Lâm Bình Chi:

- Tiểu tử! Ngươi ở môn phái nào?

Lâm Bình Chi bất giác mắng lại:

- Quân chó má này! Ngươi làm cho ta phải nhà tan người chết. Bây giờ còn muốn hỏi gì ta nữa?

Dư Thương Hải trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi lại:

- Ta có quen biết gì với thằng quỷ xấu xa bao giờ đâu? Mi nói cái gì bị nhà tan người chết? Câu chuyện đó ở đâu ra?

Nhưng giữa nơi tai mắt đông người, lão không muốn hỏi nhiều, quay lại bảo đệ tử Hồng Nhân Hùng:

- Nhân Hùng! Ngươi hãy đập chết thằng lỏi này đi rồi bắt lấy Lệnh Hồ Xung. Lão sai đệ tử động thủ, tự cho là đắc sách vì không vướng phải bốn chữ "ý lớn hiếp nhỏ". Hồng Nhân Hùng dạ một tiếng rút kiếm tiến lại. Lâm Bình Chi cũng thò tay rút kiếm ra, nhưng chàng vừa giơ tay lên thì luồng kiếm quang lạnh ngắt của đối phương đã trở vào trước ngực chàng.

Lâm Bình Chi la lên:

- Dư Thương Hải! Lâm Bình Chi này....

Dư Thương Hải giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Sao thằng quỷ quái xấu xa này lại tự xưng là Lâm Bình Chi? Lão vội vung tay trái đánh ra một chưởng. Chưởng phong hất thanh trường kiếm của Hồng Nhân Hùng chéch sang một bên, rồi qua mé ngoài tay phải Lâm Bình Chi lướt đi.

Lão hát hàm hỏi lại:

- Người nói cái gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Lâm Bình Chi này có thành quỷ sứ cũng tìm đến người để đòi mạng.

Dư Thương Hải sửng sốt hỏi:

- Người là... Lâm Bình Chi ở Phước Oai tiêu cục đấy ư?

Lâm Bình Chi không nghĩ gì tới sống chết nữa, chàng lại tự biết lúc này chẳng còn cách nào dấu diếm được. Chàng ngang nhiên nhận lấy cái chết oanh liệt cho hả. Hai tay chàng xé những giấy thuốc cao soàn soạt rồi cởi bỏ áo ngoài và chiếc bọc đeo trên lưng ra.

Chàng đồng dục đáp:

- Chính thị! Ta đây là Lâm Bình Chi ở Phước Oai tiêu cục. Thằng con lão trêu trọc con gái nhà lương thiện, chính ta đã giết gã đó. Lão làm cho ta nhà tan người chết. Gia gia cùng má má ta... lão đem dấu ở đâu?

Lệnh Hồ Xung hai tay níu lấy cửa sổ lên tiếng:

- Dư quán chủ! Té ra lão cũng có vợ con vậy mà tại hạ cứ tưởng lão hãy còn đồng thân ở chốn thanh tu nên đã coi lão có tư cách cao quý. Mộc tiền bối! Nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có pho kiếm phổ về Tịch tà kiếm pháp. Ai lấy được kiếm phổ này sẽ thành thiên hạ vô địch. Dư quán chủ thèm nhỏ nước miếng nên đã...

Gã nói tới đây không chống chọi được nữa. Thấy lợm giọng như sắp thổ huyết, gã phải min cưỡng cầm hơi không cho thổ huyết ra. Người gã loạng choạng lùi lại mấy bước. Hai chân nhũn ra, gã phải ngồi bệt xuống cạnh giường. Nhưng gã nghĩ ngay đến Nghi Lâm còn ẩn nấp ở trong chạn mà nàng lại là người xuất gia bằng thanh ngọc khiết thì gã ngồi cùng giường bên chỗ nàng nằm

thế nào được. Lệnh Hồ Xung liền bám lấy thành giường muốn gồng gượng đứng lên nhưng gã đã kiệt lực mất rồi.

Hồi 31

Hỗn Nguyên Công giải cứu Thiếu tiêu đầu

Tái bắc minh đà Mộc Cao Phong nghe Lệnh Hồ Xung nói đến Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm trong Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu và ai lấy được kiếm phổ này sẽ thành người thiên hạ vô địch thì sinh dạ hoài nghi. Tuy lão kiến văn rộng rãi mà không khỏi chấn động tâm thần. Nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có Tịch tà kiếm phổ hay không lão cũng không biết rõ, nhưng oai danh Phước Oai tiêu cục lừng lẫy khắp nơi. Ngày trước Lâm Viễn Đồ nhờ có 72 đường Tịch tà kiếm, 108 đường Phiên thiên chưởng và 18 mũi Ngâm vũ tin để dương danh trên chốn giang hồ là những điều lão đã từng nghe. Bây giờ chàng thiếu niên giả vờ lưng gù kia hiển nhiên võ công tầm thường, chưa luyện được công phu tổ truyền. Nhưng lão thấy Dư Thương Hải vừa nghe nói chàng là Lâm Bình Chi đã vội vã gạt thanh kiếm của Hồng Nhân Hùng với vẻ mặt cực kỳ khẩn trương, xem chừng trong mình chàng thanh niên tất có mang theo kiếm phổ quan trọng gì gì đó, chứ không phải chuyện giả trá. Lão lại nghĩ rằng: Dù cho công phu trong kiếm phổ đó chẳng phải là thiên hạ vô địch, nhưng chưởng môn phái Thanh Thành đã coi nó quan trọng như vậy thì dĩ nhiên nó không phải là vật tầm thường. Hoặc giả trong mình chàng không có kiếm phổ thì cũng phải có sự vật gì quý trọng vô cùng. Mộc Cao Phong vốn không phải là con người đại ác, nhưng có tính rất gian tham, ưa chiếm phần tiện nghi. Lão thấy trong người Lâm Bình Chi có thể khai thác được điều hay, quyết chẳng chịu bỏ qua.

Lúc này Dư Thương Hải vươn tay ra đã nắm được vai hữu Lâm Bình Chi rồi, chỉ còn việc co tay về là kéo chàng lại được ngay.

Mộc Cao Phong quát lên:

- Khoan đã!

Lão nhảy vọt tới, vươn tay ra nắm lấy vai bên trái Lâm Bình Chi.

Tuy người lão lưng còng, coi có vẻ hành động khó khăn, ngờ đâu lão chuyển động thân hình mau lẹ phi thường. Lão đứng cách

Lâm Bình Chi đến mấy trượng, thế mà lão chỉ nhảy một cái đã tới trước mặt chàng. Bàn tay lão vừa nắm vào đầu vai Lâm Bình Chi liền kéo lùi lại phía sau.

Ban đầu Lâm Bình Chi bị bàn tay Dư Thương Hải nắm lấy vai bên hữu, chẳng khác gì một cái móc sắc móc lấy người chàng. Chàng không tự chủ được để mặc cho lão kéo về phía trước thì đột nhiên vai bên trái lại bị "móc sắt" nữa chụp lấy lôi về đằng sau. Toàn thân chàng những khớp xương lục cục, chàng đau quá cơ hồ ngất đi.

Dư Thương Hải vừa thấy Mộc Cao Phong động thủ hấn đã biết ngay nên mình không dừng tay lại thì Lâm Bình Chi lập tức phải chết ngay. Hấn liền cầm thanh kiếm trong tay phải đưa ra nhằm đâm vào Mộc Cao Phong, đồng thời hấn quát lên:

- Mộc huynh buông tay ra!

Mộc Cao Phong vung cánh tay kia lên gạt nghe đánh chất một tiếng. Trong tay lão đã cầm một bánh xe lớn ánh vàng lấp lánh. Bánh xe này không ngớt chuyển động. Chung quanh bánh xe cài tám lưỡi đao nhỏ.

Dư Thương Hải vừa thấy trường kiếm bị gạt làm cánh tay tê nhức, thì biết ngay nội lực đối phương cực kỳ ghê gớm. Hấn liền thi triển kiếm pháp vang lên những tiếng veo veo không ngớt. Mới trong khoảnh khắc hấn đã đâm Mộc Cao Phong đến tám chín chiêu, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Mộc huynh! Giữa mộc huynh cùng Dư mỗ vốn không có thù oán, sao lại vì thằng lỏi này mà để tổn thương đến hòa khí hai nhà?

Mộc Cao Phong vẫn múa tít bánh xe. Những lưỡi đao cứng rắn, gạt hết mọi chiêu kiếm của Dư Thương Hải phóng tới. Lão đáp:

- Dư quán chủ! Vừa rồi trước mặt đông người, thằng nhỏ này đã dập đầu lạy tại hạ và kêu bằng gia gia. Đó là một điều ai cũng tai nghe mắt thấy. Tại hạ cùng Dư quán chủ tuy trước nay vốn không thù oán, nhưng quán chủ bắt giết người kêu tại hạ bằng gia gia là làm cho tại hạ phải mất mặt. Nếu làm gia gia mà không che chở được cho con cháu thì sau này có ai kêu ta bằng gia gia nữa?

Hai người vừa đối thoại vừa đánh nhau. Binh khí chạm nhau vang lên những tiếng choang choảng không ngớt. Cuộc đấu mỗi lúc một mau lẹ.

Dư Thương Hải tức giận hỏi:

- Mộc huynh! Gã này giết con ruột ta. Mối thù giết con chả lẽ không báo ư?

Mộc Cao Phong cười khanh khách đáp:

- Phải lắm! Tại hạ cũng vì nể mặt mà báo thù thay cho Dư huynh! Đây Dư huynh! Dư huynh kéo gã về phía sau, tại hạ cũng lôi gã về phía sau thế là chúng ta xé xác thằng nhỏ này thành hai mảnh. Vậy Dư huynh hãy nghe tại hạ đếm: một, hai, ba. Cứ đếm đến tiếng thứ ba thì tăng cường lực lực đạo vào chưởng lực mà kéo.

Lão nói xong vừa đếm đến tiếng ba quả nhiên tăng gia cường lực. Những xương cốt trong toàn thân Lâm Bình Chi vang lên những tiếng lách cách. Dư Thương Hải kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta mà không buông tay thì thằng lỏi này phải chết liền.

Hắn coi báo thù là việc nhỏ mà lấy kiếm phổ mới là việc lớn. Kiếm phổ chưa lọt vào tay thì lão quyết không thể để Lâm Bình Chi chết được. Lão liền buông tay ra, Lâm Bình Chi lập tức bị lôi qua bên Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Đa tạ! Đa tạ! Dư quán chủ thật là một ông bạn tốt. Quán chủ đã nể mặt Mộc đà tử này mà cả đến mối thù giết con cũng không trả nữa. Trên chốn giang hồ thật ít khi kiếm được người thứ hai giàu lòng trọng nghĩa như quán chủ.

Dư Thương Hải hững hờ đáp:

- Mộc huynh biết vậy là may. Nhưng tại hạ chỉ nhượng bộ một lần, chứ không đến lần thứ hai đâu.

Mộc Cao Phong cười khà khà nói:

- Cái đó chưa chắc. Dư quán chủ nghĩa ngất trời cao, có khi còn nhường nhịn đến lần thứ hai cũng chưa biết chừng.

Dư Thương Hải đằng hắng một tiếng, vẫy tay bảo thủ hạ:

- Chúng ta đi thôi!

Hắn dẫn đệ tử bản môn lập tức rút lui. Định Dật sư thái nóng lòng tìm kiếm Nghi Lâm, nụ đã cùng quần ni phái Hằng Sơn bỏ đi trước rồi, nhằm về phía Tây xục tìm.

Lưu Chính Phong bảo bọn đệ tử:

- Những tân khách đến Hành Sơn chúng ta đều phải trông nom cẩn thận. Những sự yên nguy vinh nhục của họ, chúng ta đều phải chịu trách nhiệm. Một vị tiểu sư thái phái Hằng Sơn mất tích một cách không rõ rệt, chúng ta phải tìm cho ta mới xong. Thế là thầy trò Lưu Chính Phong quay sang ngả đông nam tìm kiếm.

Trong khoảnh khắc, ngoài viện Quần Ngọc chỉ còn lại hai người là Mộc Cao Phong và Lâm Bình Chi. Mộc Cao Phong cười hì hì nói:

- Chẳng những người không lưng gù mà còn là một gã bảnh trai. Tiểu tử! Người bất tất phải kêu ta bằng gia gia? Ta coi người ưng lắm, muốn thu người làm đồ đệ thì người tính sao?

Lâm Bình Chi vừa bị hai người dùng nội lực thượng thừa lôi kéo, xương cốt trong toàn thân suýt bị gãy nát. Chàng đau đớn cơ hồ không chịu nổi. Chàng chưa kịp bình tĩnh trở lại đã nghe Mộc Cao Phong nói thế thì nghĩ bụng:

- Võ công lão gù này cao thâm gấp mười gia gia mình. Dư Thương Hải ra chiều úy kỵ lão. Nếu mình muốn báo thù rửa hận với Dư Thương Hải thì phải bái lão gù này làm thầy mới có hy vọng. Nhưng lúc bọn đệ tử phái Thanh Thành toan phóng kiếm giết mình, lão cứ lơ đi như không biết gì hết.

Sau lão nghe nhà mình có Tịch tà kiếm phổ mới chịu động thủ. Bây giờ lão muốn thu mình làm đệ tử tất có mưu đồ gì đây, hiển nhiên không phải vì lòng tốt. Mộc Cao Phong thấy Lâm Bình Chi ra chiều do dự liền nói tiếp:

- Võ công và danh vọng Tái bắc minh đà như thế nào người đã biết rồi. Cho đến ngày nay ta chưa từng thu một tên đệ tử nào. Trong thiên hạ há phải không có lấy một thằng nhỏ đủ tư cách? Sự thực ta coi họ không thuận mắt. Người bái ta làm thầy thì bao nhiêu võ công trong người ta sẽ dốc ra mà truyền thụ cho người hết. Khi đó đừng nói chuyện bọn tiểu tử phái Thanh Thành không phải là đối thủ của người, mà còn muốn đả bại Dư Thương Hải cũng chẳng khó gì. Tiểu tử! Sao người chưa dập đầu bái sư đi?

Lão càng nói ra vẻ nhiệt tâm thì Lâm Bình Chi càng đem lòng ngờ vực. Chàng tự nghĩ:

- Nếu quả lão có lòng thương tiếc mình thì tại sao vừa rồi lão chụp vai mình rồi kéo thật mạnh như muốn làm chết mình ngay tức khắc? Chắc lão tính rằng Dư Thương Hải và cuốn kiếm phổ kia quyết chẳng dám giết mình, nên lão mới toan cướp mình đem đi. Vậy lão là người lòng dạ độc ác. Nếu bái lão làm thầy thì Lâm Bình Chi này từ đây bị hãm vào cảnh ngộ đen tối suốt đời không bao giờ thoát được. Trong Ngũ nhạc kiếm phái hầu hết là những kẻ sĩ ngay thẳng, võ công cao cường. Nếu mình muốn cầu thầy thì phải kiếm những bậc cao nhân tiền bối mới được. Võ công lão già này dù có cao thâm đến đâu mình cũng không lay lão làm thầy. Mộc Cao Phong thấy Lâm Bình Chi vẫn có ý ngần ngại thì nộ khí trong lòng cũng tăng gia mãi lên.

Lão tự nhủ:

- Trên chốn giang hồ không biết đã bao nhiêu người muốn lay mình làm thầy. Thậm chí họ dùng thiên phương bách kế để mình thu làm đệ tử mà không được. Gã này được mình mở miệng yêu cầu làm đồ đệ là một việc rất đáng mừng, muôn ngàn người trong võ lâm cầu cạnh không xong, thế mà gã dám ngông nghênh trước mặt Mộc đà tử này. Nếu không vì cuốn Tịch tà kiếm phổ thì ta phóng chưởng đánh gã chết uống rồi.

Nhưng lão là người rất nhẫn nại kín đáo. Lão cười hì hì nói:

- Thế nào? Người chê võ công Mộc đà tử này không đủ làm sư phụ người chăng? Lâm Bình Chi thấy Mộc Cao Phong đột nhiên lộ vẻ giận dữ, nét mặt xám đen, coi bộ hung dữ ghê gớm, chàng không tự chủ được sợ run lên. Có điều nét giận của Mộc Cao Phong thoáng hiện lên một cái rồi lại biến mất ngay. Lão cười hì hì ra chiều thân thiết khả ái.

Lâm Bình Chi biết mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm nếu không bái lão làm thầy, có khi lão nổi hung giết chàng ngay tức khắc.

Chàng liền đáp:

- Mộc đại hiệp! Đại hiệp đã chịu thu vãn bối làm đồ đệ. Đó là một việc vãn bối rất mong mỏi. Có điều vãn bối đã học võ công gia truyền, nếu còn quy đầu mình sư khác phải được gia phụ ưng

thuận mới xong. Một là vì pháp gia văn bối phải như vậy, hai là quy củ võ lâm cũng thế.

Mộc Cao Phong gật đầu đáp:

- Người nói vậy rất có lý. Nhưng cái mà người đã biết đó chỉ là chút nghề chơi, chứ chưa có chi đáng coi là võ công cả. Ta tưởng võ công của phụ thân người chỉ có giới hạn. Bữa nay lão gia đây thấy trong lòng hứng khởi muốn thu người làm đồ đệ, nhưng đó chỉ là nhất thời còn lúc khác vị tất ta đã có hứng chí như thế. Tiểu tử! Ta coi người tựa hồ có vẻ khôn ngoan mà sao lại hồ đồ như vậy? Thôi bây giờ người hãy dập đầu bái sư trước rồi ta sẽ nói với gia gia người sau, chắc y cũng không dám chống cự.

Lâm Bình Chi động tâm đáp:

- Mộc đại hiệp! Song thân văn bối hiện ở trong tay phái Thanh Thành, chưa rõ sống chết thế nào. Văn bối xin đại hiệp hãy cứu các người ra. Khi ấy văn bối cảm kích ơn sâu chỉ mong báo đáp. Mộc đại hiệp có điều chi dạy bảo, dĩ nhiên văn bối cũng tuân theo.

Mộc Cao Phong tức giận hỏi:

- Sao? Người muốn mặc cả với ta ư? Thằng lỏi này đáo để thật! Lão gia phải thu người làm đồ đệ mới xong. Người lại dám dõ giọng yêu sách với lão gia ư? Có lý nào thế được? Có lý nào thế được?

Lâm Bình Chi quỳ hai gối xuống nói:

- "Tịch tà kiếm phổ" nào đó, quả tình văn bối chẳng biết tý gì. Mộc đại hiệp có thu văn bối làm đệ tử cũng bằng vô dụng. Nhưng gia phụ, gia mẫu nhất định biết rõ cái đó. Mộc đại hiệp có cứu thoát song thân văn bối thì mới ngăn trở Dư Thương Hải không lấy được kiếm phổ.

Nguyên chàng chẳng biết kiếm phổ kia là cái gì, nhưng Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong là hai tay đại cao thủ đã chú trọng như vậy, chàng biết tất nhiên đó là chuyện quan trọng. Chàng lại nói:

- Nếu Dư Thương Hải lấy được kiếm phổ thì võ công hần không chừng còn vượt cả đại hiệp. Khi ấy hần tìm đại hiệp sinh sự thì đại hiệp chỉ còn đường lẩn tránh, há chẳng bực mình ư?

Mộc Cao Phong tức giận mắng liền:

- Thúi lắm! Thúi lắm! Khi nào có chuyện đó được? Kiểm phổ của nhà ngươi nếu quả thần diệu như vậy thì sao song thân ngươi lại bị Dư Thương Hải bắt? Tuy lão nói như vậy nhưng trong bụng lại nghĩ rằng:

- Trước mắt mọi người mà Dư Thương Hải công nhiên nhượng bộ, không chặt đôi kẻ thù giết con mình thì tất nhiên hẳn có mưu đồ trọng đại nào khác. Dư Thương Hải đã là nhân vật như vậy khi nào còn mắc bẫy một cách dễ dàng? Xem chừng Tịch tà kiểm phổ kia đúng là một pho bảo lục về võ công. Lời nói của thằng lỏi này rất có lý.

Lão thấy Lâm Bình Chi vẫn quỳ mọp dưới đất, liền giục:

- Ngươi dập đầu lạy xuống ba lạy đi! Ngươi đã là đồ đệ của ta khi nào người làm sư phụ lại không quan tâm đến song thân của đồ đệ bao giờ? Dư Thương Hải bắt cha mẹ đồ đệ của ta thì ta cứ hẳn mà đòi người, lại càng danh chính ngôn thuận, tất hẳn phải buông tha.

Lâm Bình Chi nóng lòng cứu song thân, bụng bảo dạ:

- Gia gia cùng má má ta ở trong tay gian nhân, các người phải đau khổ, một ngày tựa ba thu. Ta phải cứu sớm các người ra bằng bất cứ giá nào. Ấu ta đành chịu khuất tất, bái lão làm sư phụ, cầu sao lão cứu được gia gia cùng má má ra thì dù có gặp chuyện tày đình cũng phải gánh lấy.

Nghĩ vậy chàng đang sắp dập đầu. Mộc Cao Phong sợ chàng tráo trở, lão liền đưa tay ra ấn đầu chàng xuống.

Lâm Bình Chi đang định dập đầu, nhưng thấy Mộc Cao Phong có cử chỉ như vậy thì trong lòng chàng nảy ra cảm giác trái ngược, tự nhiên đầu chàng thành cứng nhắc, không để lão ấn xuống.

Mộc Cao Phong diên tiết lên nói:

- Mi không chịu dập đầu ư?

Đồng thời lão gia tăng một phần kinh lực vào tay. Nguyên Lâm Bình Chi là con người cao ngạo. Vì nóng lòng cứu song thân chàng phải chịu nhẫn nhục, đã quyết định dập đầu lạy Mộc Cao Phong nhưng lão hành động ra chiều ức hiếp làm cho bản tính quật cường của chàng lại nổi lên. Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Tiền bối có cứu sống song thân cho vãn bối thì vãn bối mới chịu bái tiền bối làm sư phụ. Bây giờ tiền bối bắt vãn bối lạy thì nhất định không được đâu! Mộc Cao Phong cười gằn hỏi:

- Chà nhất định không được ư? Để ta coi có nhất định không được chăng?

Lão vận thêm kinh lực.

Lâm Bình Chi ngay lưng toan đứng dậy, nhưng bàn tay Mộc Cao Phong chụp lên đầu chàng khác nào khối nặng ngàn cân thì còn đứng dậy thế nào được? Chàng chống hai tay xuống đất cố sức cạy cựa. Mộc Cao Phong lại tăng gia cường lực thêm một phần. Lâm Bình Chi nghe thấy xương cổ kêu lách cách.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Mi có dập đầu lạy hay không? Ta mà vận thêm kinh lực thì cái cổ mi phải gãy ngay.

Đầu Lâm Bình Chi bị đối phương ấn thấp xuống chỉ còn cách mặt đất chừng nửa thước. Chàng la lên:

- Ta không lạy đâu! Ta không lạy đâu!

Mộc Cao Phong dẫn giọng:

- Để ta coi mi có chịu dập đầu không?

Lão ấn mạnh tay, đầu Lâm Bình Chi lại thấp xuống thêm hai tấc. Giữa lúc ấy, Lâm Bình Chi bỗng cảm thấy sau lưng hơi nóng lên, một luồng lực đạo nhu hòa truyền vào trong người chàng. Đột nhiên áp lực trên đầu nhẹ bỗng. Chàng chống hai tay xuống đứng dậy ngay được.

Biến diễn này ra ngoài ý nghĩ của Lâm Bình Chi mà Mộc Cao Phong cũng giật mình kinh hãi. Lão động tâm nghĩ ngay tới luồng nội lực nhu hòa đẩy bàn tay lão ra là "Hỗn nguyên công" của phái Hoa Sơn. Tuy lão biết vậy, nhưng luồng nội lực đưa tới một cách đột ngột khiến lão không kịp đề phòng, để cho Lâm Bình Chi đứng lên được.

Hiển nhiên "Hỗn nguyên công" tinh diệu phi thường. Trong luồng nội lực nhu hòa ngấm ngấm có luồng kinh lực mãnh liệt trút vào không ngớt.

Hồi 32

Cô gái bán rượu lại xuất hiện

Mộc Cao Phong vô cùng kinh ngạc, lão lại đưa tay ra rất mau lẹ ấn đỉnh đầu Lâm Bình Chi xuống. Lần này lão sử tuyệt kỹ "Từ phong thiên cân lực". Trong công phu này chứa nội kinh cả nhu lẫn cương.

Nhưng lão vừa phát huy "Từ phong thiên cân lực" đặt vào đầu Lâm Bình Chi lập tức cảm thấy một luồng hỏa nguyên công đẩy lên. Hai luồng kinh lực đụng nhau khiến cho cánh tay lão tê chôn, cả trước ngực cũng ngâm ngấm đau. Lão lùi lại hai bước cười ha hả nói:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh len lén đến từ lúc nào? Sao lại núp ở dưới chân tường để đùa giỡn Mộc đà tử?

Bỗng phía sau một góc tường có người buông tiếng cười rộ, rồi một vị thư sinh mặc áo bào xanh nhẹ nhàng bước ra, tay phe phẩy cây quạt lông, cười nói:

- Đà huynh! Lâu ngày không được gặp mặt mà nay dáng điệu vẫn như xưa. Thật là đáng mừng. Mộc Cao Phong thấy người này quả nhiên là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn, thì trong lòng rất là úy kỵ. Lúc lão đang ra tay uy hiếp một gã tiểu bối võ công tầm thường mà chạm trán y để y ra tay giải cứu, lão không khỏi bẽ bàng. Song lão là một tay gian hoạt, cười ha hả nói:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh càng nhiều tuổi lại càng trẻ ra. Đà tử này muốn bái Nhạc huynh làm thầy để học cái thuật "âm dương thái bố" của Nhạc huynh. Nhạc Bất Quần háng giọng một tiếng rồi đáp:

- Chà! Đà huynh càng ngày càng ăm ớ! Cố nhân gặp mặt chẳng hàn huyên tình nghĩa đậm đà, lại toàn nói chuyện lăng nhăng. Tiểu đệ có biết thứ công phu tà môn đó bao giờ đâu?

Mộc Cao Phong cười nói:

- Nhạc huynh mà bảo không biết công phu "Thái bỗ" thì còn ai tin được? Vậy chớ Nhạc huynh đã sáu, bảy chục tuổi sao đột nhiên lại cải lão hoàn đồng, coi chỉ bằng con cháu đà tử này?

Lâm Bình Chi thấy Mộc Cao Phong buông tay ra liền nhảy vọt lên. Chàng thấy vị thư sinh có năm chòm râu dài, mặt đẹp như ngọc, chính khí hiên ngang, liền đem lòng ngưỡng mộ vô cùng. Chàng biết vừa rồi y đã ra tay cứu mình. Luồng nhiệt khí nhu hòa chuyển vào sau lưng chàng là từ lòng bàn tay y phát ra. Chàng vừa nghe Mộc Cao Phong kêu y bằng Nhạc huynh thì trong bụng nghĩ ngay:

- Vị này coi như một bậc thần tiên. Phải chăng y là Nhạc tiên sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn mà mọi người thường nhắc tới luôn? Có điều coi y chỉ vào trạc bốn mươi thì dường như không đúng.

Sau chàng lại nghe thấy Mộc Cao Phong khen y có thuật trú nhân thì bụng bảo dạ:

- Ta thường nghe mẩu thân bảo những tay cao thủ võ lâm mà nội công luyện được tới chỗ tinh thâm thì chẳng những sống lâu mà còn có thể cải lão hoàn đồng. Nhạc tiên sinh này chắc đã luyện được đến mức đó.

Chàng nghĩ vậy thì trong lòng sùng bái vô cùng. Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười nói:

- Mộc huynh gặp tiểu đệ chẳng được câu chuyện gì hay ho. Gã thiếu niên này đã là hiếu tử lại sẵn lòng hào hiệp, gã tất có ngày thành tựu, chẳng trách Mộc huynh đem lòng yêu mến. Hiện nay gã gặp nhiều họa hoạn cũng chỉ vì bữa trước cứu tiểu nữ Linh San ở Phúc Châu mà ra. Vì thế nên tiểu đệ chẳng thể bỏ mặc gã được. Tiểu đệ mong rằng Mộc huynh nể mặt tiểu đệ một chút mà nương tay cho.

Mộc Cao Phong lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao? Thằng nhỏ này bản lãnh tầm thường như vậy mà cứu được Linh San hiền điệt nữ ư? Đà tử e rằng Nhạc huynh nói ngược lại, tức là Linh San điệt nữ có cặp mắt tinh đời: anh hùng đoán giữa trần ai...

Nhạc Bất Quần biết để lão nói thêm nữa chẳng có chuyện gì tử tế liền chẹn họng ngắt lời:

- Cùng là đồng đạo trên chốn giang hồ thấy người gặp nạn tất ra tay cứu viện. Vì đồng đạo mà tan xương nát thịt mà cứu viện, một lời nói đỡ đòn cho nhau cũng là cứu viện, bất tất phải bàn tới võ công cao hay thấp. Mộc huynh! Nếu Mộc huynh quyết ý thu gã làm đồ đệ thì cứ để gã bám với song thân trước rồi sẽ vào làm môn hạ quý phái. Như vậy há chẳng vẹn cả hai bề ư?

Mộc Cao Phong tự biết vụ này đã có Nhạc Bất Quần nhúng tay vào thì bữa nay khó lòng như nguyện. Lão liền lắc đầu đáp:

- Đà tử này chỉ cao hứng trong lúc nhất thời muốn thu gã làm đồ đệ, nhưng bây giờ hết hứng rồi, dù gã có muốn dập đầu muốn lạy tiểu đệ cũng không thu nạp nữa. Lão nói xong đột nhiên co cẳng đá bốp một cái làm cho Lâm Bình Chi lăn long lóc văng ra ngoài mấy trượng. Nhạc Bất Quần không ngờ lão nói là đá liền, chưa kịp ra tay ngăn cản thì Lâm Bình Chi đã văng đi rồi.

Chiêu cước của Mộc Cao Phong vừa mau lẹ vừa kỳ ảo khiến cho người ta phải ngạc nhiên. May ở chỗ Lâm Bình Chi vừa lăn đi lập tức nhảy vọt lên như chàng chưa bị trọng thương.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Mộc huynh! Sao Mộc huynh lại có kiến thức như trò trẻ nít? Tiểu đệ phải nói là Mộc huynh phản lão hoàn đồng mới đúng.

Mộc Cao Phong cười nói:

- Nhạc huynh cứ yên tâm, đà tử dù có lớn mật đến đâu cũng chẳng dám đắc tội với vị này của Nhạc huynh. Hà hà... Đà tử không hiểu vị này là gì của Nhạc huynh... Đà tử xin cáo biệt đây, không ngờ oai danh phái Hoa Sơn lừng lẫy đến thế mà cũng thêm khát bộ Tịch tà kiếm phổ!

Lão vừa nói vừa chấp tay lui ra.

Nhạc Bất Quần tiến lên một bước lớn tiếng hỏi:

- Mộc huynh! Mộc huynh nói cái gì vậy?

Đột nhiên một làn hơi bốc lên dàn dựa trên mặt y, nhưng làn hơi tía này chỉ thoáng hiện ra rồi vụt tắt. Mới chớp mắt nét mặt y đã trở lại như thường. Mộc Cao Phong thấy làn tử khí trên mặt Nhạc Bất Quần thì trong lòng không khỏi hồi hộp, bụng bảo dạ:

- Đây là "Tử hà thần công" của phái Hoa Sơn. á chà! Ta thường nghe Tử Hà thần công là một công phu bao trùm hết các

môn nội công khác. Vì thế mà nó còn có tên là "Vương giả công". Ta còn nghe nói đã mấy trăm năm nay trong phái Hoa Sơn chưa có một người nào luyện "Tử hà thần công" đến mức thành tựu. Thế mà Nhạc Bất Quần có nghị lực luyện được môn thần công này, vậy ta chẳng thể đắc tội với hắn được.

Trong lòng lão nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên. Lão cười hì hì nói:

- Đà tử này cũng chẳng biết Tịch tà kiếm phổ là cái chi chi. Có điều Dư Thương Hải, chưởng môn phái Thanh Thành cố liều mạng lấy cho bằng được mới cam lòng, nên buột miệng nói hồ đồ mấy câu mà thôi. Nhạc huynh bất tất để ý làm chi?

Lão nói xong trở gót băng đi ngay.

Nhạc Bất Quần nhìn bóng sau lưng lão cho đến lúc mất hút mới thở dài nói:

- Đáng tiếc lão là một nhân tài vào hạng nhất trong võ lâm mà không chịu học lấy điều hay!

Lâm Bình Chi đột nhiên chạy đến trước mặt Nhạc Bất Quần quỳ hai gối xuống đất, không ngớt dập đầu nói:

- Đệ tử cầu sư phụ thu nạp vào môn trường cho. Đệ tử xin một lòng tuân lời giáo huấn, giữ gìn môn quy, không bao giờ dám phản bội sứ mệnh.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Được lắm! Ta thu nạp ngươi cũng chẳng khó khăn gì. Có điều ngươi chưa bấm với song thân, chẳng hiểu các vị có bằng lòng không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đệ tử được ân sư rộng ơn thu nạp thì gia phụ cùng gia mẫu cũng sung sướng không biết đến thế nào mà nói, quyết chẳng có lý nào người không chịu chấp thuận.

Nhạc Bất Quần gật đầu cười nói:

- Ngươi hãy đứng dậy!

Đoạn y quay lại gọi:

- Đức Nặc, A Phát, San nhi! các ngươi ra cả đây!

Bỗng thấy một đoàn người từ phía sau góc tường chạy ra chính là bọn đệ tử phái Hoa Sơn. Nguyên bọn này đã đến đây từ trước. Sở dĩ Nhạc Bất Quần bảo chúng ẩn thân ở sau bức tường chờ cho tới lúc Mộc Cao Phong bỏ đi mới xuất hiện là để đối phương khỏi thấy nhiều người mà phải khó chịu, đồng thời lúc rút lui hẳn khỏi bãi bàng.

Bọn Lao Đức Nặc đều lộ vẻ vui mừng đồng thanh nói:

- Bọn đệ tử xin cung hỉ sư phụ đã thu được một tên sư đồ mà bước tiến trình rất nhiều hứa hẹn.

Nhạc Bất Quần cũng cười nói:

- Bình Chi! Đây là mấy vị sư ca mà người đã gặp ở trong quán trà nhỏ bé bữa trước. Bây giờ các người chính thức nhìn nhận nhau đi.

Người già nhất trong bọn đệ tử là nhị sư huynh Lao Đức Nặc. Hán tử thân hình cao lớn là tam sư huynh Lương Phát. Gã ăn mặc kiêu như phu xe là tứ sư huynh Thi Đới Tử. Gã trong tay lúc nào cũng cầm chiếc bàn tính là ngũ sư huynh Cao Căn Minh. Lục sư huynh tức Lục hầu nhi Trần Đại Hữu là một nhân vật đặc biệt ai đã nhìn thấy mặt hắn một lần là không quên được nữa. Ngoài ra còn thất sư huynh là Đào Tiên, bát sư huynh Thanh Bạch La là hai tên đệ tử nhỏ tuổi.

Lâm Bình Chi bái kiến mọi người xong, bỗng nghe phía sau Nhạc Bất Quần nổi lên một tràng cười khanh khách rồi một thanh âm trong trẻo cất lên:

- Gia gia! Hải nhi là sư tử hay sư muội y?

Lâm Bình Chi sửng sốt vì chàng nhận ra đó là thanh âm của thiếu nữ bán rượu bữa trước mà bao nhiêu đệ tử phái Hoa Sơn đều kêu bằng tiểu sư muội. Té ra cô là con gái sư phụ. Chàng chỉ nhìn thấy thấp thoáng nửa bộ mặt trái xoan, da trắng như tuyết nấp ở sau tấm áo bào xanh Nhạc Bất Quần lộ mặt ra một nửa. Con mắt bên trái cô đen láy đảo lên nhìn chàng một cái rồi lại thụt về phía sau phụ thân. Lâm Bình Chi rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cô gái kia hôm trước bán rượu mặt mũi xấu xa, rõ chẳng rõ chịt mà sao bây giờ biến ra tướng mạo thế này? Cô ta chỉ thò đầu ra một cái rồi thụt đầu vào ngay mà lại ở trong bóng tối nên chàng không thể nào nhìn rõ được. Nhưng dung nhan cô xinh đẹp là một điều chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Tất cả bấy nhiêu đệ tử đều nhập môn sau người, nhưng gã nào cũng kêu người bằng tiểu muội, vậy thì cái số mạng làm tiểu sư muội của người là nhất định. Dĩ nhiên người cũng là tiểu sư muội của y.

Thiếu nữ cười nói:

- Không được! Từ hôm nay trở đi hài nhi phải bắt đầu làm sư tử. Gia gia, Lâm sư đệ kêu hài nhi bằng sư tử, thì sau đây gia gia có thu hàng mấy trăm đệ tử nữa, chúng cũng kêu hài nhi bằng sư tử. Cô vừa nói vừa cười rồi từ phía sau Nhạc Bất Quần chuyển ra. Trong bóng tối lơ mờ, Lâm Bình Chi chỉ thấp thoáng thấy bộ mặt trái xoan cực kỳ xinh đẹp. Có điều ánh sáng yếu ớt nên chàng không trông được rõ ràng mà chỉ thấy cặp mắt hắc bạch phân minh nhìn chòng chọc vào mặt chàng.

Lâm Bình Chi xá dài nói:

- Nhạc sư tử! Bữa nay tiểu đệ mới được ân sư rủ lòng thương thu nạp vào dưới trướng. Người vào trước là bậc trên. Dĩ nhiên tiểu đệ là sư đệ của Nhạc sư tử.

Nhạc Linh San thích quá quay lại nhìn phụ thân nói:

- Đấy! Chính y tự nguyện kêu hài nhi bằng sư tử, chứ không phải hài nhi bức bách y đâu nhé.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Người ta vừa mới vào làm môn hạ mà người đã dùng đến hai chữ "bức bách" rồi. Gã sẽ bảo bao nhiêu môn hạ của ta tên nào cũng giống như người cày lớn bắt nạt nhỏ, há chẳng làm cho gã sợ mất mật ư?

Lão vừa nói xong thì cả bọn đệ tử đều cười ồ.

Nhạc Linh San lại nói:

- Gia gia ơi! Đại sư ca đang ẩn mình dưỡng thương tại chốn này lại bị lão đạo sĩ Dư Thương Hải xấu xa kia đánh y một chưởng. Hài nhi e rằng tình trạng y rất nguy hiểm. Vậy chúng ta phải tới đó coi xem sao?

Nhạc Bất Quần hơn nhú cặp lông mày lác đầu gọi:

- Căn Minh! Đới Tử! Hai người vào khiêng đại sư ca ra đây!

Cao Căn Minh cùng Thi Đới Tử vâng lời nhảy qua cửa sổ chuồn vào phòng. Nhưng cả hai lập tức ở trong nói vọng ra:

- Sư phụ! Đại sư ca không có ở đây. Trong phòng... chẳng có một ai.

Tiếp theo có ánh sáng từ phía trong cửa sổ lọt ra ngoài. Hai gã đã bật lửa châm đèn lên. Nhạc Bất Quần nhăn tít cặp lông mày. Lão không muốn dẫn thân vào kỹ viện là nơi ô uế, liền bảo Lao Đức Nặc:

- Người thử vào coi!

Lao Đức Nặc vâng lời chạy đến bên cửa sổ.

Nhạc Linh San nói:

- Hải nhi cũng vào coi.

Nhạc Bất Quần xoay tay lại nắm lấy tay cô, gạt đi:

- Đừng nhộn nữa. Chỗ này người không vào được. Nhạc Linh San trong dạ bồn chồn cơ hồ phát khóc. Cô cắn nhằn nói:

- Nhưng... nhưng đại sư ca bị trọng thương... e rằng nguy đến tính mạng.

Nhạc Bất Quần khẽ bảo cô:

- Người bất tất phải quan tâm. Gã đã được rịt thuốc "Thiên hương đoạn tục giao" của phái Hằng Sơn thì còn chết làm sao được?

Nhạc Linh San vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi lại:

- Gia gia! ... Sao gia gia lại biết thế?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Nói khẽ chứ! Đừng lảm miêng nữa!

Nguyên Lệnh Hồ Xung bị trọng thương đau đớn vô cùng, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo. Mộc Cao Phong cùng Dư Thương Hải tranh chấp nhau, rồi mọi người bỏ đi gã đều biết cả. Gã lại nghe tiếng sư phụ tới nơi. Gã vốn là con người chẳng biết sợ trời sợ đất là gì, trên đời gã chỉ sợ có một mình sư phụ. Gã nghe sư phụ cùng Mộc Cao Phong đối đáp với nhau thì trong lòng hoang mang tự hỏi:

- Phen này mình gây ra vụ lộn xộn này, không hiểu sư phụ sẽ trách phạt bằng cách nào? Gã quên cả vết thương đau, tung chăn ra khẽ nói:

- Nguy đến nơi rồi! Sư phụ ta đã tới đây. Chúng ta phải trốn cho mau!

Gã lập tức vịn tường bước đi ra cửa phòng. Khúc Phi Yên dắt Nghi Lâm len lén từ trong chăn chui ra theo sau lưng Lệnh Hồ Xung. Cô thấy gã lão đảo đi không vững vội chạy lại nâng đỡ. Lệnh Hồ Xung nghiêng rặng vừa đi theo dãy hành lang vừa nghĩ bụng:

- Sư phụ tai mắt linh mẫn như vậy mình mà đi ra tất bị người phát giác.

Gã thấy mé hữu có một gian phòng lớn liền chạy vào đó rồi nói:

- Đóng cửa sổ lại.

Khúc Phi Yên theo lời chuồn vào đó rồi đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung không chống đỡ được nữa phải nằm xuống giường mà thở hồng hộc. Ba người yên lặng không ai dám lên tiếng. Sau một lúc lâu mới nghe thanh âm Nhạc Bất Quần từ đường xa vọng lại:

- Y không còn ở đây nữa. Chúng ta đi thôi.

Lệnh Hồ Xung thở phào một cái nhẹ nhõm. Lát sau bỗng nghe có người rón rén từ trong sân đi tới khẽ cất tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca!

Gã nghe đó là thanh âm Lục Đại Hữu. Nguyên Lục Đại Hữu rất quan tâm đến Lệnh Hồ Xung. Hắn chờ sư phụ cùng mọi người đi khỏi rồi một mình trở lại tìm kiếm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Xem ra Lục Hầu nhi là một gã có nghĩa khí. Gã toan thưa lên thì chợt thấy tấm màn lay động. Đó là vì Nghi Lâm nghe có tiếng người, nàng sợ run lên.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mình mà thưa lên thì làm hại đến danh dự của vị tiểu sư thái này. Nghĩ vậy gã không lên tiếng. Gã nghe Lục Đại Hữu đi qua cửa sổ, vừa đi vừa gọi:

- Đại ca! Đại ca!

Tiếng gọi dần dần mỗi lúc một xa, rồi không nghe thấy gì nữa.

Khúc Phi Yên bỗng lên tiếng:

- Trời ơi! Lệnh Hồ Xung! Liệu ngươi có chết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta chết thế nào được? Nếu ta chết thì làm tổn hại đến danh dự phái Hằng Sơn nhiều lắm, họ không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Khúc Phi Yên lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thứ linh dược nổi tiếng của phái Hằng Sơn, ta đã trong ướng ngoài thoa mà vẫn không khỏi được thì Lệnh Hồ Xung này rất áy náy với vị tiểu sư thái phái Hằng Sơn đây.

Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung bị thương nặng như vậy mà vẫn còn nói đùa được thì trong lòng bội phục chàng là người gan dạ vô cùng. Đồng thời nàng cũng yên tâm được một chút. Nàng nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Lão Dư quán chủ kia lại đánh vào đại ca một chưởng, để tiểu muội coi lại vết thương xem thế nào?

Lệnh Hồ Xung chống tay ngồi dậy.

Khúc Phi Yên nói:

- Ngươi bất tất phải khách sáo làm chi. Cứ nằm yên đó.

Lệnh Hồ Xung thấy trong mình kiệt lực, quả nhiên không ngồi dậy được. Gã đành nằm trên giường. Nghi Lâm thấy áo gã chỗ nào cũng máu me be bét, nàng quên hết cả mối hiềm nam nữ, khẽ vén trường bào lên rút chiếc khăn tay trên giá lau sạch miệng vết thương rồi móc trong bọc lấy hết "Thiên Hương đoạn tục giao" rịt vào cho gã.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bao nhiêu linh dược trân quý này lãng phí hết cho tại hạ. Thật là đáng tiếc.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca bị thương trầm trọng như vậy, đừng nói đến chuyện được vật nhỏ mọn nữa.

Những cái đó chẳng qua là ... là...

Nàng nói tới đây rồi áp úng một hồi không biết nói thêm gì nữa. Nàng lấp bắp một hồi rồi tiếp:

- Cả sư phụ tiểu muội cũng khen đại ca là một bậc thiếu niên hào hiệp có dũng cảm. Do đó mới thành chuyện gây gổ với Dư quán chủ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ không mong được người ca ngợi, người không mắng cho là phúc đức lắm rồi.

Nghi Lâm hỏi:

- Tại sao... lại mắng đại ca? Lệnh Hồ đại ca? Đại ca nên tĩnh dưỡng đủ 12 giờ thì vết thương không xé ra được và không có gì đáng ngại nữa.

Khúc Phi Yên đột nhiên nói xen vào:

- Nghi Lâm tử tử! tử tử ở lại đây săn sóc cho y và đề phòng kẻ manh tâm ám hại. Gia phụ đang chờ tiểu muội ngoài kia, tiểu muội phải ra coi.

Nghi Lâm vội nói:

- Không được! Không được! Muội muội đừng đi. Mình ta ở đây thế nào được?

Khúc Phi Yên cười nói:

- Lệnh Hồ Xung cũng nằm sù sù ở đây, đâu phải một mình tử tử?

Cô nói xong trở gót đi ngay.

Nghi Lâm hốt hoảng nhảy vọt lên trước, nắm lấy cánh tay Khúc Phi Yên. Trong lúc vội vàng nàng sử cầm nã thủ pháp phái Hằng Sơn nắm chặt lấy cổ tay Khúc Phi Yên nói:

- Muội muội... muội muội đừng đi!

Khúc Phi Yên cười hỏi:

- Trời ơi! Tử tử muốn động võ với tiểu muội chăng?

Nghi Lâm đỏ mặt lên buông tay ra năn nỉ:

- Hảo muội tử! Muội muội ở đây bầu bạn với ta.

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Được được! Tiểu muội ở lại với tử tử. Lệnh Hồ Xung không phải là con người hư đốn, mà sao tử tử sợ y đến thế?

Nghi Lâm hơi yên lòng được một chút, nàng nói:

- Tiểu muội tử! Xin lỗi nhé! Ta chụp muội muội có đau lắm không?

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội không đau, nhưng Lệnh Hồ Xung đau lắm!

Nghi Lâm kinh hãi chạy vào trước giường vén màn lên coi, thấy Lệnh Hồ Xung hai mắt nhắm lại, gã ngủ li bì. Nàng đưa tay ra sờ mũi gã thì thấy hơi thở đều đặn.

Bỗng nghe Khúc Phi Yên bật lên tiếng cười khanh khách. Cửa sổ kẹt mở. Nghi Lâm háp tấp vội xoay mình trở lại thì Khúc Phi Yên đã chuồn qua cửa sổ rồi. Thân pháp cô mau lẹ phi thường, dù có đuổi cũng không kịp.

Nghi Lâm cả kinh thất sắc. Trong lúc hốt hoảng nàng không biết làm thế nào đành chạy vào trước giường gọi:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca! Y ... y đi rồi.

Nhưng lúc này dục lực đang phát tác, Lệnh Hồ Xung ngủ li bì không trả lời. Nghi Lâm toàn thân run bần bật, nàng khiếp sợ không bút nào tả xiết. Hồi lâu nàng mới khép cánh cửa sổ lại bụng bảo dạ:

- Ta phải chạy cho mau, kéo lát nữa Lệnh Hồ đại ca tỉnh dậy trò chuyện với ta thì làm thế nào?

Nhưng nàng lại nghĩ rằng:

- Y bị trọng thương nguy hiểm thế này, bây giờ mình mà bỏ đi thì chỉ một thằng nhỏ tới đây cũng có thể giết chết y được. Ta không chiếu cố cho y thế nào được?

Trong đêm tối, bỗng nghe có tiếng chó sủa từ trong ngõ hẻm xa xa vọng lại, ngoài ra yên lặng như tờ. Những người trong kỹ viện đã bỏ trốn hết. Nàng tưởng chừng như trên cõi thế giới bao la

này ngoài Lệnh Hồ Xung nằm trong màn, không còn một người nào khác.

Nghi Lâm ngồi xuống ghế không dám nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, bốn mặt tiếng gà gáy xao xác gáy mau. Trời sắp sáng rồi, Nghi Lâm càng nóng nảy hơn, nàng tự hỏi:

- Trời sáng ra lại có người đến thì làm thế nào?

Hồi 33

Nghe chuyện Linh San, tiểu ni đau lòng

Nàng xuất gia từ nhỏ, hết thảy mọi việc đều do Định Dật sư thái lo liệu cho nên chẳng có chút kinh nghiệm nào về ứng biến. Lúc này nàng chỉ bồn chồn trong dạ mà không nghĩ ra được cách nào.

Giữa lúc nàng bối rối chợt nghe có tiếng bước chân vang lên. Ba bốn người từ trong ngõ hẻm đi ra. Giữa lúc canh khuya tịch mịch, tiếng bước chân lại càng rõ rệt. Mấy người này đi tới cửa viện Quần Ngọc thì dừng bước lại, rồi có tiếng người nói:

- Hai người xuống mé đông, còn hai người chúng ta xục mé tây. Nếu gặp Lệnh Hồ Xung thì bắt sống gã. Gã bị thương trầm trọng không chống cự được đâu.

Ban đầu Nghi Lâm mới nghe tiếng bước chân người đã sợ hãi rụng rời. Bây giờ nàng thấy họ bảo nhau đến bắt Lệnh Hồ Xung thì trong đầu óc thoáng qua một ý nghĩ:

- Dù sao ta cũng phải bảo vệ cho Lệnh Hồ đại ca được chu toàn không thể để lọt vào tay bọn người hung dữ kia.

Quyết định chủ ý rồi, lòng khiếp sợ tiêu tan hết. Lập tức tỉnh táo lại tiến đến bên giường, nàng lấy chiếc khăn đơn quấn người Lệnh Hồ Xung lại ôm xốc lên, rồi thổi tắt đèn đi, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng chuồn ra ngoài.

Lúc này nàng không phân biệt phương hướng gì cả cứ cầm đầu chạy về phía ngược chiều với phía đã phát ra thanh âm.

Chỉ trong khoảng khắc Nghi Lâm đã xuyên qua khu vườn rau ra tới cổng hậu. Nàng thấy cổng chỉ khép hờ vì bọn người lúc trước ở trong viện Quần Ngọc hốt hoảng bỏ trốn đã mở cổng đi ra, chưa ai đóng lại.

Nghi Lâm ôm ngang Lệnh Hồ Xung ra khỏi cổng hậu chạy vào trong một ngõ hẻm. Nàng nghe tiếng chó sủa bốn mặt âm ỉ cả lên.

Nàng chạy một lúc tới bên bức tường thành thì nghĩ thầm:

- Ta phải ra khỏi thành mới yên được vì trong thành Hành Sơn này Lệnh Hồ đại ca có rất nhiều kẻ thù.

Nàng liền men theo bức tường thành mà chạy thật nhanh. Nàng chạy chưa được bao lâu đã thấy mười mấy người trong làng gánh rau, dưa đang đi trên con đường lát đá xanh tới nơi. Đây là những nông dân phụ cận gánh hàng vào thành bán. Nghi Lâm cứ cúi đầu đi lướt qua bọn lương nông.

Lúc nàng ra khỏi cửa thành trời chưa sáng rõ, bọn lính tráng giữ cổng thành không nhìn rõ. Mắt chúng vừa hoa lên thì Nghi Lâm đã chạy xa rồi.

Nghi Lâm chạy một mạch được chừng bảy tám dặm. Nàng chỉ chạy bừa vào khu hoang sơn rồi sau không còn đường lối nữa. Nàng đã tới một chỗ thạch động âm u đầy đá núi ngổn ngang. Bây giờ tâm thần mới hơi yên lại. Nàng cúi đầu xuống nhìn Lệnh Hồ Xung thì gã đã tỉnh lại. Mặt gã lộ ra một nụ cười và mắt đang chăm chú nhìn nàng.

Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung nhoẻn miệng cười nhìn mình thì trong lòng bối rối, người run lên, sẩy tay đánh rớt người gã xuống. Nàng la lên một tiếng:

- Chao ôi!

Rồi vội sử chiêu "Kính phụng tam bảo" cúi mình xuống lại ôm Lệnh Hồ Xung lên. Chiêu này nàng sử được mau lẹ không để gã rớt xuống tới đất. Nhưng hạ bàn không vững người nàng loạng choạng phải lướt về phía trước mấy bước mới đứng lại được.

Nàng nói:

- Xin lỗi đại ca! Vết thương của đại ca có đau lắm không?

Lệnh Hồ Xung dịu dàng đáp:

- Không đau đâu! Tiểu sư muội! Sư muội hãy nghỉ một lúc đã!

Vừa rồi Nghi Lâm chạy trốn bọn đệ tử phái Thanh Thành, tâm trí nàng chỉ nghĩ sao cho Lệnh Hồ Xung thoát nạn khỏi mắc tay động thủ đối phương, nàng quên không nghĩ gì đến trong mình mỗi một. Bây giờ nàng định thần lại liền cảm thấy tứ chi bải hoải, thân thể rã rời. Nàng cố gắng đặt nhẹ Lệnh Hồ Xung xuống đồng cỏ, rồi nàng đứng không vững phải ngồi phệt xuống mà thở hồng hộc.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội chỉ mãi lo chạy mà quên mất cả điều hòa hơi thở. Đó là một điều tối kỵ... của những người học... Thế này... d bị thương lắm.

Nghi Lâm hai má ửng hồng đáp:

- Đa tạ đại ca đã chỉ điểm cho. Sư phụ cũng dạy qua rồi mà trong lúc hoang mang tiểu muội quên hết.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Vết thương của đại ca bây giờ thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh không thấy đau đớn gì nữa, chỉ thấy hơi ngứa mà thôi.

Nghi Lâm cả mừng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vết thương phát ngứa tức là triệu chứng sắp khỏi hẳn. Không ngờ đại ca mau lành như vậy.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng ra chiều vui vẻ thì trong lòng cảm động. Gã cười nói:

- Đó là công hiệu về linh dược của quý phái.

Bỗng gã buông tiếng thở dài hẳn học nói:

- Có điều đáng tiếc là tiểu huynh bị trọng thương để bọn chuột nhắt khinh nhờn. Giả tử vừa rồi lọt vào tay bọn tiểu tử phái Thanh Thành kia thì tiểu huynh có chết cũng không cần mà chỉ sợ bị một phen sỉ nhục.

Nghi Lâm hỏi:

- Té ra Lệnh Hồ đại ca cũng nghe thấy chúng bàn nhau ư?

Nàng nghĩ tới mình đã ôm gã chạy một lúc lâu mà không biết gã đã giương mắt lên nhìn mình từ lúc nào, bất giác mặt nàng đỏ lên như ráng chiều. Lệnh Hồ Xung không biết nàng hổ thẹn mà cho là vì nàng chạy lâu tốn nhiều hơi sức, liền nói:

- Sư muội! Sư muội ngồi một lúc, dùng tâm pháp của bản môn để điều hòa nội tức cho khỏi bị nội thương.

Nghi Lâm đáp lại bằng một tiếng dạ rồi ngồi xếp bằng vận dụng tâm pháp của sư môn truyền thụ cho để điều hòa nội tức.

Nhưng tâm ý nàng nóng nảy bấn khoăn, không sao yên tĩnh lại được.

Sau một lúc, nàng mở mắt ra nhìn Lệnh Hồ Xung một lần để xem thương thế gã biến hóa ra sao. Nàng lại ngó xem gã có nhìn mình không. Nàng ngó đến lần thứ ba thì đúng lúc Lệnh Hồ Xung đang nhìn mình. Bốn luồng mục quang vừa tiếp xúc, nàng giật nảy mình lên vội nhắm mắt lại.

Lệnh Hồ Xung bật lên tròng cười ha hả. Nghi Lâm hai má ửng hồng, bẽn lẽn nói:

- Tại... sao vậy?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Sư muội còn nhỏ tuổi, công phu hàm dưỡng nông cạn không thể trấn tĩnh ngay trong một lúc được, vậy sư muội bất tất phải min cường. Nhất định Định Dật sư bá đã dạy qua sư muội: lúc luyện công mà tinh tiến mau lẹ quá chừng cũng là một điều đáng ngại. Việc điều hòa nội tức này phải bình tâm tĩnh trí mới được.

Gã ngừng lại nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Sư muội hãy yên tâm! Tiểu huynh đã dần dần khôi phục nguyên khí. Bọn tiểu tử phái Thanh Thành kia có đuổi tới nơi, chúng ta cũng không sợ họ. Ta sẽ cho từng tên một đòn "Thí cổ hương hậu"... để chúng té nhào...

Nghi Lâm tùm tùm cười hỏi:

- Tức là chiêu "Bình sa lạc nhận" của phái Thanh Thành phải không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Phải đấy! Thế mới tuyệt diệu! Nếu nói là "Thí cổ hương hậu" chống đít về đường sau thì có điều khiếm nhã. Vì thế chàng ta mới kêu chiêu thức đó là "Bình sa lạc nhận" của phái Thanh Thành...

Gã nói mấy tiếng sau cùng lại nổi cơn ho tựa hồ nghẹt thở.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca đừng nói nhiều cho mệt. Hãy ngủ thêm lúc nữa đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh hận mình không dậy đi ngay được để đến nhà sư thúc coi những cuộc vui nhộn. Trời ơi! Sư phụ đã đến tới tất là có chuyện trọng đại xảy ra. Nếu không thì chẳng khi nào lão nhân gia chịu thân hành xuất mã.

Nghi Lâm thấy đôi môi gã phát nhiệt, cặp mắt khô queo thì biết là gã mất máu nhiều, cần uống nước lắm. Nàng liền hỏi:

- Tiểu muội đi kiếm chút nước về cho Lệnh Hồ đại ca uống. Có phải đại ca khát nước lắm không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh thấy dưới khu ruộng về mé tả con đường lên đây có rất nhiều dưa hấu. Tiểu sư muội đi hái mấy trái về mà ăn.

Nghi Lâm đáp:

- Được rồi!

Nàng đứng dậy sờ soạng bên mình thì chẳng có một đồng tiền nào, liền hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca có giắt tiền bên mình không?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Sư muội cần tiền để làm gì?

Nghi Lâm đáp:

- Để đi mua dưa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Việc gì phải mua? Cứ ra hái mà lấy! Gần đó không có nhà cửa chi hết. Người trồng dưa nhất định ở xa, sư muội hỏi ai mà mua?

Nghi Lâm ngượng ngùng đáp:

- Không bảo người ta mà vào lấy là ăn cắp... Sư phụ đã dạy không được làm trộm cắp. Nếu mình không có tiền cứ hỏi họ mà xin một trái, chắc họ cũng cho. Lệnh Hồ Xung ra chiều khó chịu nói:

- Tiểu...

Gã định mắng: "Tiểu ni cô này lẩn thẩn lắm!" Nhưng gã nghĩ tới nàng vừa tận lực cứu mình nên vừa buột miệng ra một chữ "tiểu" liền dừng lại. Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung có vẻ bực mình

thì biết là gã khó chịu nên không nói gì. Nàng theo lời gã đi về mé tả tìm kiếm. Nàng đi chừng hơn hai dặm, quả nhiên thấy mấy mẩu ruộng dưa, trái chín lúc lỉu. Trên ngọn cây ve sấu kêu rên rĩ. Bốn bề không một bóng người.

Nàng tự nghĩ:

- Lệnh Hồ đại ca muốn ăn dưa hấu. Nhưng dưa này là vật có chủ, sao mình lại tự tiện lấy của người ta?

Nàng đi thêm hơn một dặm nữa đứng trên gò cao nhìn bốn mặt vẫn không thấy ai mà cũng chẳng có một mái nhà nào của nông dân. Nàng đành trở lại ruộng dưa, ngần ngừ một lúc. Nàng đưa tay ra toan ngắt dưa rồi lại rút về, vì nghĩ tới luật thanh quy mà sư phụ đã truyền dạy không được lấy trộm của ai. Nàng muốn bỏ đi thì trong đầu óc lại hiện lên vẻ mặt tiêu điều, miệng đắng môi khô của Lệnh Hồ Xung. Nàng nghiêng răng chấp hai tay lại, lăm râm khẩn khứa:

- Xin đức bồ tát chứng dám cho. Đệ tử không dám có ý trộm đạo. Chỉ vì Lệnh Hồ đại ca... thèm dưa..

Nhưng nàng lại nghĩ Lệnh Hồ đại ca không phải là lý do chính đáng, thì trong lòng nóng nẩy, nước mắt dàn dụa. Hai tay nàng ôm một trái dưa nâng lên. Cuống dưa đứt liền.

Nàng tự nhủ:

- Người ta cứu mạng cho mình thì mình có phải là người phải sa xuống địa ngục vĩnh viễn chịu kiếp luân hồi cũng ráng mà chịu đựng. Ai làm việc thì người đó phải gánh lấy hậu quả. Nghi Lâm này phạm giới luật chẳng liên quan gì đến Lệnh Hồ đại ca. Rồi nàng ôm trái dưa chạy về bên Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung trước nay khác nào hạc nội mây ngàn. Đối với lễ phép cùng cấm giới thế tục, gã chẳng bao giờ để ý đến. Gã cho là vị tiểu ni cô này nhỏ tuổi không hiểu việc đời. Gã có biết đâu Nghi Lâm lúc hái trái dưa này đã nổi lên những trận bão lòng. Gã thấy nàng ôm dưa về thì mừng quýnh, khen ngợi:

- Tiểu sư muội! Sư muội là một tiểu cô nương ngoan ngoan. Nghi Lâm nghe gã hoan hô mình như vậy thì chấn động tâm thần suýt nữa đánh rớt trái dưa xuống đất. Nàng vội bỏ dưa vào vật áo.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Sao su muội lại hoang mang như vậy? Phải chăng đi hái trộm dưa có người muốn đuổi bắt? Nghi Lâm lại đỏ mặt lên đáp:

- Không! Không có ai bắt tiểu muội cả.

Nàng từ từ ngồi xuống.

Lúc này bầu trời quang đãng. Vầng thái dương ở phương đông mọc lên mà chỗ Lệnh Hồ Xung cùng Nghi Lâm ngồi lại ở phía tây trái núi, ánh mặt trời không soi tới được. Những cây cối trong rừng sau khi trải qua một trận mưa như rửa sạch lầu lầu. Làn không khí thanh tân quạt vào mặt.

Nghi Lâm trấn tĩnh tâm thần, nàng rút thanh kiếm gãy ở sau lưng ra nhìn thấy chỗ kiếm gãy rất bằng bần tựa hồ do lưỡi bảo đao chặt đi. Nàng lẩm bẩm:

- Tên ác ôn Điền Bá Quang võ công ghê gớm như vậy, nếu hôm ấy mình không được Lệnh Hồ đại ca xả thân cứu viện thì bây giờ đâu có được ngồi yên được ở chỗ này?

Nàng lại liếc nhìn Lệnh Hồ Xung thấy gã cặp mắt sâu hoắm, mặt không còn chút huyết sắc, liền tự nhủ:

- Vì y ta có phải phạm nhiều tội nghiệt cũng chẳng đáng hối hận. Vậy ăn cắp một trái dưa hấu, phỏng có chi đáng kể?

Nghĩ tới đây, bao nhiêu ý niệm phạm tội đều tiêu tan hết. Nàng lấy vạt áo lau sạch lưỡi kiếm rồi bỏ dưa ra. Trái dưa hấu vừa bổ, một mùi thơm mang mát bốc lên. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trái dưa này tốt lắm! Sư muội! Tiểu huynh chợt nhớ tới một câu chuyện buồn cười. Ngày tết nguyên tiêu năm nay, bọn sư huynh, sư muội chúng ta tụ hội uống rượu. Nhạc Linh San sư muội nói giỡn một câu: bên tả là con chó nhỏ, bên hữu là trái dưa lớn. Thế là y nói chữ. Lúc đó bên tả y có lục sư đệ Lục Đại Hữu, tức là gã sư đệ đã trở lại kiếm tiểu huynh tối hôm qua. Còn tiểu huynh ngồi bên phải y.

Nghi Lâm mỉm cười hỏi:

- Y nói vậy là để giỡn Lệnh Hồ đại ca cùng Lục sư huynh kia chứ gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Chữ đó chẳng có gì khó đoán. Nó là chữ Hồ ở trong cái tên Lệnh Hồ Xung của tiểu huynh. Hay ở chỗ có Lục sư

đệ ngồi ở mé tả y mà tiểu huynh ở mé hữu. Hiện giờ đây ở bên ta là một con chó nhỏ (chữ khuyển) và một bên là trái dưa lớn (chữ Qua), chữ khuyển và chữ qua ghép lại thành chữ Hồ. Gã vừa nói vừa trở vào trái dưa rồi lại trở vào Nghi Lâm.

Nghi Lâm cười nói:

- Hay quá! Đại ca nói quanh co để diu tiểu muội là con chó nhỏ.

Nàng cắt dưa ra từng thỏi khoét hột đi rồi đưa cho Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đón lấy dưa cắn ăn ra vẻ thơm ngon. Ăn vài miếng đã hết một thỏi.

Nghi Lâm thấy gã ăn uống ngon lành thì lòng nàng cũng sung sướng. Nàng thấy gã nằm ngửa ăn dưa để rớt nước xuống ướt cả vạt áo đằng trước. Nàng liền cắt dưa thành những miếng nhỏ đưa cho gã từng miếng một. Gã dứt thỏm vào mồm mà ăn, nước dưa không rớt xuống áo nữa. Nghi Lâm lại thấy mỗi lần gã đưa tay ra đón lấy miếng dưa làm đụng đến vết thương, nàng không cầm lòng được liền dứt từng miếng nhỏ vào miệng gã.

Lệnh Hồ Xung ăn hết nửa trái dưa mới nghĩ tới mình chỉ ăn cho thích khẩu còn Nghi Lâm chưa được miếng nào liền giục:

- Sư muội cũng ăn đi chứ!

Nghi Lâm đáp:

- Chờ đại ca ăn đủ đã rồi sẽ đến lượt tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh đủ rồi! Sư muội ăn đi! Nghi Lâm cũng khát nước lắm. Nàng dứt cho Lệnh Hồ Xung mấy miếng nữa rồi tự mình ăn một miếng. Nghi Lâm đưa mắt ngó Lệnh Hồ Xung thấy gã nhìn mình trừng trừng không chớp mắt thì xấu hổ quá ngồi xoay mình lại, quay lưng về phía Lệnh Hồ Xung. Bỗng Lệnh Hồ Xung reo lên:

- Úi chà! Coi hay quá! Giọng nói của gã đầy vẻ tán thưởng... Nghi Lâm lại càng bẽn lẽn. Nàng muốn đứng dậy trốn đi mà không quyết định được. Nàng cảm thấy toàn thân nóng ran, mắc cỡ đến đỏ mặt mày. Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Sư muội coi kìa! Đẹp quá! Sư muội đã thấy chưa? Nghi Lâm từ từ xoay mình lại thấy gã trở tay về phía tây. Nàng nhìn theo phía ngón tay trở thì thấy một cái cầu vồng ở phía xa xa từ sau

chòm cây xuất hiện, bảy màu sắc cực kỳ rực rỡ, biến ảo không bút nào tả xiết. Bây giờ nàng mới biết gã khen cầu vồng đẹp mà nàng lại tưởng lầm là gã khen mình. Bất giác nàng lại hổ thẹn. Có điều lần này trong cái hổ thẹn hơi lộ ra một chút thất vọng. So với cái hổ thẹn lúc trước có dấu niềm vui thành ra có chỗ bất đồng.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư muội hãy lắng tai! Có nghe thấy gì không? Nghi Lâm lắng tai nghe thì thấy chỗ cầu vồng mọc lên văng vẳng có tiếng nước chảy, liền đáp:

- Dường như có thác nước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thế! Mấy bữa nay mưa liên, trong khe núi dĩ nhiên có nhiều thác nước. Chúng ta tới đó coi. Nghi Lâm ngập ngừng:

- Lệnh Hồ đại ca!... Đại ca hãy nằm yên tĩnh một lúc nữa đã.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chỗ này toàn đá núi ngổn ngang chẳng có phong cảnh gì xinh đẹp. Chúng ta đi coi thác nước hay hơn. Nghi Lâm không nỡ trái ý gã liền đỡ gã đứng dậy.

Đột nhiên mặt nàng lại đỏ lên nghĩ bụng:

- Mình đã ôm y hai lần. Lần đầu tưởng chết rồi, lần thứ hai ôm chạy thực mạng trong lúc nguy cấp. Bây giờ tuy y bị thương nhưng thần trí y tỉnh táo rồi, thì mình còn đụng vào y thế nào được? Y lại quyết chí đến bên thác nước, hay là cố ý bắt mình dìm dạt y đi?

Nghi Lâm còn đang do dự thì thấy Lệnh Hồ Xung lượm một cành cây gãy để chống xuống đất từ từ đi về phía trước. Nàng lảo bảm:

- Té ra mình đã hiểu lầm y.

Rồi nàng vội đưa tay ra dìu dắt đồng thời tự trách mình:

- Sao mình lại thế được? Lệnh Hồ đại ca dĩ nhiên là bậc chính nhân quân tử. Bữa nay không hiểu vì đâu mình có những ý nghĩ lệch lạc. Dù sao một mình ở bên một chàng trai ta cũng phải đề phòng. Thực ra y cũng là chàng trai như Điền Bá Quang nhưng khác nhau một trời một vực, có lý đâu mình lại coi kiểu cá mè một lứa?

Lệnh Hồ Xung quả là con người cứng cỏi. Gã vừa bị thương chưa được hai ngày mà đã có thể cất bước lần đi. Dù gã bước chân không vững vàng, song vẫn chống chọi được. Đi một lúc tới bên phiến đá lớn, Nghi Lâm đỡ gã ngồi xuống nghỉ một lúc rồi nói:

- Chỗ này cũng đẹp đây! Đại ca nhất định đi coi thác nước ư?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh phải cái tính ương gàn, đã nghĩ tới chuyện gì tất làm cho bằng được. Nghi Lâm nói:

- Được rồi! Đại ca tới đó coi phong cảnh đẹp, trong lòng khoan khoái thì vết thương cũng chóng lành. Lệnh Hồ Xung tùm tùm cười lại cất bước. Hai người từ từ đi hết một khu thung lũng thì nghe có tiếng nước chảy róc rách. Đi thêm một đoạn dài nữa nước chảy càng vang lên.

Hai người xuyên qua một khu rừng tùng thì thấy làn thác nước như một con bạch long từ vách núi xông ra.

Lệnh Hồ Xung hoan hỉ nói:

- Bên ngọn Ngọc Nữ ở Hoa Sơn cũng có một làn thác nước lớn hơn chỗ này và hình trạng lại tương tự. Linh San sư muội thường hay dẫn tiểu huynh đến bên thác nước đó luyện kiếm. Có lúc y tinh nghịch nhảy cả xuống thác.

Nghi Lâm nghe Lệnh Hồ Xung đề cập đến Nhạc Linh San sư muội lần thứ hai, nàng chợt tỉnh ngộ bụng bảo dạ:

- Đang lúc y bị trọng thương mà nhất định đòi đến bên thác nước, chẳng biết có phải để thưởng ngoạn phong cảnh hay không nhưng chắc y đang tưởng iệm đến Nhạc Linh San sư muội.

Nghĩ tới đây nàng không hiểu tại sao trái tim se lại, tựa hồ bị đánh một đòn nặng.

Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Mấy lần y đòi ta xuống thác nước luyện kiếm và bảo là sức nước khiến cho luyện thành kiếm pháp có uy lực hơn. Rồi hai người đều ướt sạch. Có lần y rượt chân suýt nữa té xuống vũng sâu. May mà tiểu huynh nắm kịp y lại. Thật là một phen hú vía.

Nghi Lâm lạnh lùng nói:

- Đại ca có nhiều sư muội không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phái Hoa Sơn có cả thầy bảy nữ đệ tử. Nhạc Linh San sư muội là con gái sư phụ. Còn sáu cô kia đều là những nữ đệ tử của sư mẫu thu nạp.

Nghi Lâm hỏi:

- Ô! Té ra y là tiểu thư của Nhạc sư bá. Y... y.... hợp ý với đại ca lắm nhỉ!

Lệnh Hồ Xung từ từ ngồi xuống đáp:

- Tiểu huynh là một đứa con cô cút không cha hông mẹ. Mười ba năm trước đây nhờ ân sư thu nạp làm môn hạ. Khi ấy Nhạc Linh San sư muội mới lên năm. Tiểu huynh lớn hơn y nhiều. Thường thường bồng y đi hái trái cây, bắt thỏ. Tiểu huynh cùng y ở với nhau từ nhỏ đến lớn. Sư phụ, sư mẫu lại không có con trai nên coi tiểu huynh như con ruột, mà Nhạc Linh San sư muội khác nào cô em gái của tiểu huynh. ư

Nghi Lâm nói:

- Té ra là thế! lát sau nàng lại nói tiếp:

- Tiểu muội cũng là một đứa con cô không cha hông mẹ được ân sư nuôi dưỡng và xuất gia từ nhỏ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Nghi Lâm quay lại ngó gã. Mắt nàng lộ vẻ hoài nghi.

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Nếu sư muội không phải là môn hạ Định Dật sư bá thì tiểu huynh sẽ xin sư mẫu thu nạp sư muội làm đệ tử. Bọn sư huynh, sư tỷ, sư muội chúng ta có một số đông đến ba mươi mấy người, náo nhiệt tưng bừng lắm. Sau giờ luyện công, mọi người lại kết bọn du ngoạn. Sư phụ, sư mẫu không quản cố chi hết. Sư muội mà gặp Linh San tất thích y lắm. Hai người sẽ là đôi bạn tốt.

Nghi Lâm nói:

- Đáng tiếc tiểu muội không có phước như vậy.

Nhưng ở trong am Bạch Vân, sư phụ cùng các vị sư tỷ đối với tiểu muội rất tử tế. Tiểu muội... cũng vui vẻ lắm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh ăn nói lầm lẫn. Kiếm pháp của Định Dật sư bá rất thần diệu. Khi sư phụ cùng sư mẫu tiểu huynh đề cập đến lão nhân gia đều tỏ ra bội phục lắm. Phái Hằng Sơn chẳng kém gì phái Hoa Sơn hết.

Hồi 34

Nỗi lòng bí ẩn của ni cô

Nghi Lâm hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Bữa trước đại ca bảo Điền Bá Quang : nếu đánh đứng thì gã đứng vào hàng thứ 14, Nhạc sư bá thứ 6, vậy sư phụ tiểu muội đứng vào hàng thứ mấy trong thiên hạ?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đó là tiểu huynh lừa gạt Điền Bá Quang, đâu phải chuyện thực? Võ công mạnh hay yếu thay đổi hàng ngày. Có người tiến bộ, có người tuổi già khí lực suy giảm phải thoái bộ. vậy liệt ai vào hạng nào trong thiên hạ làm sao được? Tiểu huynh cố ý xếp Điền Bá Quang vào hạng khá cao, bảo gã đứng thứ 14 chỉ là nói ẩu để gã hài lòng.

Nghi Lâm nói:

- Té ra Lệnh Hồ đại ca đã gạt gã.

Nàng nhìn thác nước ngơ ngẩn xuất thần, hỏi tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca! Thường thường đại ca hay lừa bịp người ư?

Lệnh Hồ Xung cười hì hì đáp:

- Tiểu huynh chỉ lừa gạt tùy từng người, nhiều khi phải nói thực. Tỷ như đối với sư phụ, sư mẫu thì bất luận việc gì, dù có phải chặt đầu cũng không dám lừa gạt.

Nghi Lâm ồ một tiếng rồi hỏi:

- Thế còn đối với các vị sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội thì sao?

Ý nàng muốn hỏi: đại ca có lừa gạt Linh San sư muội không? Nhưng không hiểu tại sao nàng không dám hỏi thẳng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó cũng còn tùy người, tùy việc. Bọn sư huynh, sư đệ của tiểu huynh thường giỡn cợt thế mà không bịp nhau thì còn chi thú vị?

Nghi Lâm đành hỏi đến nơi:

- Cả đối với Linh San tử tử, Lệnh Hồ đại ca cũng lừa gạt hay sao?

Lệnh Hồ Xung không ngờ nàng hỏi tới câu này. Gã chau mày ngẫm nghĩ một lúc, nhớ lại trong đời mình thì trước nay chưa có việc gì trọng đại mà gã đã lừa gạt cô ta cả. Gã liền đáp:

- Nếu là việc quan trọng dĩ nhiên tiểu huynh không thể lừa gạt y. Nhưng lúc giỡn chơi, nói dối y để làm trò cười thì thế nào chả có.

Nghi Lâm ở Bạch Vân am phải tuân theo giới luật của sư phụ rất nghiêm cẩn, lại ít khi bông đùa giỡn cợt. Các vị sư tử của nàng ai cũng mặt lạnh ít lời.

Tuy vậy mà mọi người vẫn thương yêu đùm bọc nhau. Có điều không ai nói giỡn cợt một câu nào bao giờ, cả những việc du ngoạn giải trí cũng không có. Từ lúc nàng còn nhỏ đã vào ở nơi tịch mịch lạnh lẽo, ngoài thì giờ luyện võ là gõ mõ tụng kinh. Bây giờ nàng nghe Lệnh Hồ Xung nói đến bọn đồng môn phái Hoa Sơn nhiều trò vui nhộn, bất giác tinh thần phấn hứng bụng bảo dạ:

- Nếu mình được theo y đến Hoa Sơn chơi một dạo há chẳng thú lắm ư?

Nhưng nàng lại nghĩ tới lần này ra khỏi am chiến liền gặp phải phong ba nguy hiểm. E rằng sau khi về am, sư phụ sẽ không cho ra khỏi cửa nữa. Chuyện đi chơi Hoa Sơn chỉ là một cuộc mơ tưởng hảo huyền.

Rồi nàng lại tự hỏi:

- Giả tử mình có đến Hoa Sơn thì suốt ngày bầu bạn với Linh San sư muội. Ngoài chẳng biết người nào thì còn ai chơi với mình?

Lòng nàng bỗng cảm thấy mối thê lương, vành mắt đỏ hoe cơ hồ sa lệ.

Lệnh Hồ Xung không để ý đến nàng, gã nhìn thác nước hỏi:

- Tiểu huynh và Linh San đang cùng nhau nghiên cứu một thứ kiếm pháp, mượn sức thác nước đẩy người đi để thi triển kiếm chiêu. Sư muội! Sư muội có biết để làm gì không?

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không hiểu.

Thanh âm nàng có vẻ nghẹn ngào mà Lệnh Hồ Xung vẫn không để ý. Gã liền nói:

- Kiếm pháp này chuyên để cùng người động thủ mà công lực đối phương rất thâm hậu. Về khí giới cũng như về quyền chưởng phát huy bằng nội lực lợi hại họ đều có thể hất được trường kiếm của chúng ta ra. Tiểu huynh cùng Linh San sư muội luyện kiếm trong thác nước là dùng thủy lực để xung kích nội công đối phương, chẳng những chỉ để gạt nội lực của họ mà thôi lại còn dùng cách mượn sức người đánh người tức là đưa nội lực của đối phương đánh lại họ. Kiếm pháp này đối với địch thủ tầm thường thì chẳng thấy chi mãnh liệt, nhưng khi chạm trán phải một tay nội lực uyên thâm thì nó lại có cơ hội thi triển uy lực phi thường.

Nghi Lâm thấy gã ra chiều phấn khởi, hăng say, nàng không nỡ làm cho gã phải cụt hứng, liền hỏi cho có chuyện:

- Các vị đã luyện thành tựu được kiếm pháp đó chưa?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Chưa chưa! Muốn tự sáng chế ra một kiếm pháp đâu phải chuyện d d dàng? Nói cho đúng ra thì chúng ta có sáng lập ra kiếm pháp nào đâu, chỉ đem kiếm pháp bản môn của sư phụ đã truyền cho xuống làn nước xung kích tập rượt mà thôi.

Gã ngừng lại một chút rồi từ từ đưa tay lên vạch một cái, lộ vẻ vui mừng nói tiếp:

- Tiểu huynh lại nghĩ tới một chiêu thức, chờ khi nào thương thế lành mạnh, quay về cùng Linh San sư muội thứ đánh coi.

Nghi Lâm lại hỏi:

- Kiếm pháp đó kêu bằng gì?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh đã bảo với Linh San sư muội không thể đặt tên khác cho kiếm pháp này được, nhưng y nhất định đòi đặt tên cho nó. Y bảo kêu nó là "Xung Linh kiếm pháp", vì kiếm pháp này do tiểu huynh cùng y cấu tạo ra.

Nghi Lâm nói rất khê:

- Xung Linh kiếm pháp! Xung Linh kiếm pháp! Chà! Trong kiếm pháp này có cả tên đại ca lẫn tên y. Kiếm pháp này truyền lại đời sau người ta đều biết là... hai vị hiệp lực sáng chế ra.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Linh San sư muội nói vậy để giỡn chơi chứ thực ra về bản lĩnh chúng ta làm gì đủ tư cách mà sáng chế được kiếm pháp? Sư muội chớ nói chuyện với ai để bạn giang hồ nghe thấy họ phải cười chúng ta đến tởm quai hàm.

Nghi Lâm ngoan ngoãn đáp:

- Dạ! Tiểu muội không nói với ai đâu!

Nàng ngừng lại một chút rồi tùm tùm cười nói tiếp:

- Đại ca tự sáng chế ra kiếm pháp là một việc mà người ta đã biết cả rồi.

Lệnh Hồ Xung giạt mình kinh hãi hỏi:

- Thật ư? Linh San sư muội đã nói với người ta rồi hay sao?

Nghi Lâm cười đáp:

- Chính đại ca đã bảo với Điền Bá Quang. Đại ca chẳng nói là chế ra thứ kiếm pháp ngòi để đâm ruồi nhặng là gì?

Lệnh Hồ Xung cười rộ nói:

- Đó là tiểu huynh nói nhăng với gã mà sư muội cũng ghi nhớ trong lòng ư?

Gã cười lớn làm đụng đến vết thương, đau không chịu nổi phải nhắm mắt lại.

Nghi Lâm nói:

- Trời ơi! Tiểu muội thật tệ quá! Làm cho đại ca phải đau đớn. Đại ca đừng nói nữa, hãy nằm nghỉ đi một lúc!

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại, nhưng chỉ một lát lại mở mắt ra nói:

- Tiểu huynh tưởng phong cảnh nơi đây đẹp lắm, nhưng tới bên làn thác nước lại chẳng nhìn thấy ánh hồng đâu. Nghi Lâm nói:

- Thác nước có cái đẹp của thác nước, ánh hồng có cái đẹp của ánh hồng. Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Sư muội nói đúng đó. Trên đời chẳng có gì toàn mỹ được. Con người chịu trăm nghìn cay đắng đi kiếm một vật, khi kiếm được vật đó rồi cũng vậy thôi, có khi còn liệng cả vật đó đi nữa. Nghi Lâm tủm tủm cười nói:

- Mấy câu này của đại ca có ngụ ý thiên cơ, nhưng đáng tiếc tiểu muội đức tu hãy còn nông cạn không hiểu rõ đạo lý bên trong. Giả tử gia sư mà nghe thấy, nhất định người sẽ giải thích một hồi. Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Cái gì mà thiên cơ với chẳng thiên cơ? Tiểu huynh có hiểu gì đâu. Chao ôi! Mệt quá rồi! Gã từ từ nhắm mắt lại rồi dần dần hơi thở trầm trầm, gã đi vào cõi mộng. Nghi Lâm ngồi gác một bên, khe xua tay đuổi ruồi muỗi cho gã. Nàng ngồi một lúc lâu vừa bẻ một cành cây vừa nghĩ thầm:

- Lúc y tỉnh dậy nhất định phải đói bụng mà chỗ này lại chẳng có gì ăn. Âu là ta lại đi hái một trái dưa hấu để y giải khát và ăn cùng đỡ đói. Nghĩ vậy nàng liền rảo bước chạy đến ruộng dưa thấy hai trái. Nàng sợ mình bỏ đi một lúc có thể địch nhân hay dã thú đến xâm phạm Lệnh Hồ Xung liền lật đật chạy về ngay. Nàng thấy gã vẫn nằm ngủ yên mới khoan tâm, nhẹ nhàng ngồi xuống một bên. Lệnh Hồ Xung mở mắt ra mỉm cười nói:

- Thế mà tiểu huynh lại tưởng sư muội về rồi. Nghi Lâm ngơ ngác:

- Tiểu muội về đâu? Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sư phụ cùng các sư tỷ của sư muội chẳng đang tìm sư muội đây ư? Chắc là các vị mong sư muội lắm! Nghi Lâm chưa nghĩ đến chuyện đi không trở về, nhưng nàng nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy thì trong lòng nóng nảy, tự hỏi:

- Sáng mai mình về gặp sư phụ không hiểu lão nhân gia có trách phạt không? Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội! Tiểu huynh đa tạ sư muội đã chiếu cố cho nửa ngày. Tính mạng tiểu huynh là do sư muội cứu sống. Sư muội nên về sớm đi!

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Không được! ở chốn hoang sơn dã lĩnh, đại ca không có người phục thị thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu sư muội chịu khó ghé vào nhà Lưu sư thúc ở Hành Sơn khê nói cho bọn sư đệ của tiểu huynh hay để bọn họ đến đây trông nom cho tiểu huynh.

Nghi Lâm lòng như se lại. Nàng nghĩ thầm:

- Té ra y muốn cho Linh San sư muội của y đến bầu bạn. Y chỉ mong mình đi kêu cô ta tới càng sớm càng hay.

Rồi nàng không cầm lòng được, dòng chân lả tả tuôn rơi.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng tự nhiên sa lệ rất lấy làm kỳ, ngập ngừng hỏi:

- Tiểu sư muội! Sư muội... làm sao mà khóc? Có phải sư muội sợ lệnh sư trách phạt không?

Nghi Lâm lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- À phải rồi! Sư muội sợ dọc đường lại chạm trán Điền Bá Quang. Nhưng không có gì đáng ngại đâu! Từ nay gã có gặp sư muội tất nhiên lẩn tránh, không dám chạm mặt đâu.

Nghi Lâm lại lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung chợt nhìn tới hai quả dưa. Gã ra chiều tỉnh ngộ nói:

- Ô! Sư muội lại vì tiểu huynh mà phạm giới luật sư môn nên trong lòng hối hận phải không? Đó là điều tội nghiệt của tiểu huynh, không can dự gì đến sư muội.

Nghi Lâm vẫn lắc đầu. Hai hàng châu lệ nhỏ giọt lớn hơn xuống vạt áo.

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm khóc sụt sùi, gã không hiểu tại sao đành tìm lời dỗ dành:

- Phải rồi! Phải rồi! Tiểu huynh ăn nói lầm lỡ. Vậy tiểu huynh xin lỗi. Tiểu sư muội đừng buồn nữa.

Nghi Lâm thấy gã nói năng ngọt ngào thì trong lòng cũng đã nguôi nguôi, nhưng nàng lại nghĩ rằng:

- Y nói những câu này hiển nhiên là thói quen y thường dùng để xin lỗi tiểu sư muội của y. Bây giờ y lại buột miệng nói ra chứ có tha thiết gì với mình đâu?

Đột nhiên nàng lại òa lên khóc rùng, vừa khóc vừa dậm chân nói:

- Tôi không phải là.. tiểu sư muội của Lệnh Hồ đại ca... Đại ca... đại ca trong lòng đại ca lại nhớ tới cô tiểu sư muội kia...

Nàng vừa buột miệng nói câu này, liền nghĩ ngay tới mình là người xuất gia, đâu có thể nói thế được? Bất giác nàng thẹn đỏ mặt lên, vội quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm đột nhiên mặt đỏ lên, nước mắt vẫn trào ra không ngớt, coi chẳng khác gì đóa mai cô giữa ngày xuân còn đượm sương lúc ban mai, vẻ tươi đẹp không bút nào tả xiết.

Gã lảm bảm:

- Té ra cô này cũng đẹp quá! Có phần hơn cả Linh San muội tử.

Gã ngẩn người dụi dàng hỏi:

- Sư muội đã nhỏ tuổi hơn ta mà Ngũ nhạc kiếm phái chúng mình cùng trong thanh khí, h gặp nhau là coi như tình sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội, tự nhiên cô cũng là tiểu sư muội ta chứ sao? Tiểu huynh có điều chi đắc tội với tiểu sư muội, xin tiểu sư muội cứ nói trắng ra có được không?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca chẳng có điều chi đắc tội với tiểu muội cả. Đại ca chỉ muốn tiểu muội lánh xa ngay để đại ca khỏi nhìn thấy cho vướng mắt. Đại ca bực mình vì tiểu muội làm liên lụy đến đại ca. Đại ca đã bảo: hễ gặp ni cô là đánh bạc...

Nàng nói tới đây lại khóc òa lên.

Lệnh Hồ Xung không nhịn cười được bụng bảo dạ:

- Té ra cô này vẫn còn cay cú về mấy câu mình nói ở trên lầu Túy Tiên bữa trước. Kiểu này không xin lỗi cô không xong.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Lệnh Hồ Xung này bữa trước thật là đáng chết, ăn nói không biết lựa lời. Hôm trên lầu Túy Tiên quả đã nói nhăng, nói càn đắc tội với toàn thể quý phái từ trên xuống dưới. Phải đánh đòn!

Gã giơ tay lên tự tát vào mặt mình hai cái bốp bốp.

Nghi Lâm vội quay lại, đưa tay lên ngăn cản nói:

- Đừng... đừng đánh nữa!... Tiểu muội không trách đại ca mà chỉ sợ liên lụy đến đại ca.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đáng đánh lắm! Còn phải đánh nữa.

Gã vung tay trái lên lại tát vào má bên tả cái nữa.

Nghi Lâm vội nói:

- Tiểu muội không phiền trách đại ca mà! Lệnh Hồ đại ca! Đại ca.. đừng đánh nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu sư muội không giận tiểu huynh nữa ư?

Nghi Lâm lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội không cười thì đã hết giận thế nào được?

Nghi Lâm gắng gượng cười lên một tiếng. Nhưng trong tiếng cười nàng nghĩ tới thân thế không khỏi buồn tủi hai hàng nước mắt lại trào ra, vội quay đi. Lệnh Hồ Xung thấy nàng khóc hoài. liền buông một tiếng thở dài.

Nghi Lâm dần dần nín khóc, buồn rầu hỏi:

- Tại sao... Lệnh Hồ đại ca... lại thở dài?

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Thế là cô này mắc bẫy mình rồi.

Nguyên gã bầu bạn với Nhạc Linh San từ thuở nhỏ. Thịnh thoảng cô lại giở tính con nít, lúc bực mình lên là khóc. Bất luận gã nói gì hay dỗ dành thế nào cô ta cũng chẳng thềm nghe. Gã liền giả bộ buồn thiu làm cho cô phải động tính hiếu kỳ. Bây giờ cô ta mới quay lại hỏi han.

Nghi Lâm từ thuở nhỏ chưa từng quen thói nhõng nhẽo với ai nên lại càng dễ mắc bẫy Lệnh Hồ Xung. Gã thấy cô hỏi vậy lại thở dài quay đi chứ không nói gì.

Nghi Lâm lại hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca giận tiểu muội rồi ư? Tiểu muội đắc tội với đại ca... đại ca đừng để tâm làm chi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không! Tiểu sư muội chẳng có điều chi đắc tội với tiểu huynh cả.

Nghi Lâm thấy gã lộ vẻ buồn rầu, nhưng thực ra gã đang cười thâm trong bụng, chỉ giả vờ ngoài mặt thế thôi. Nàng nóng nảy nói:

- Tiểu muội làm cho đại ca phiền lòng tự sát mình, bây giờ tiểu muội... phải đền tội.

Nàng nói rồi giơ tay lên tự sát vào mặt đánh bốp một tiếng. Nàng toan tát cái thứ hai thì Lệnh Hồ Xung vội xoay mình, ngẩng mặt lên, giơ tay ra nắm lấy tay nàng. Song vì gã cử động mạnh vết thương lại nổi cơn đau. Gã không nhìn được, bật tiếng rên la.

Nghi Lâm vội kêu lên:

- Trời ơi! Đại ca... nằm xuống mau! Chớ làm vết thương lại đau lên.

Nàng đỡ gã từ từ đặt nằm xuống và tự trách mình:

- Trời ơi! Tiểu muội thật là ngu xuẩn, không hiểu đã làm điều gì sai quấy. Lệnh Hồ đại ca! Đại ca... đau lắm phải không?

Hồi 35

Niệm Bồ tát giải nạn ân nhân

Vết thương Lệnh Hồ Xung phát đau không biết đến đâu mà kể. Giả tử lúc bình thời, gã quyết không chịu thừa nhận. Nhưng bây giờ gã nghĩ ra một kế bụng bảo dạ:

- Mình phải làm thế này thì cô ta mới hết khóc và bật cười lên được. Gã liền chau mày rồi hắng giọng luôn mấy tiếng.

Nghi Lâm kinh hãi nói:

- Chỉ cần sao... Lệnh Hồ đại ca giữ cho vết thương đừng ra máu nữa mới được.

Nàng đưa tay lên sờ trán gã một lúc rồi khẽ hỏi:

- Đại ca đã thấy bớt đau chút nào chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hãy còn đau lắm.

Nghi Lâm nét mặt rầu rầu không biết làm thế nào.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Trời ơi! Đau quá! Nếu có... Lục sư đệ ở đây thì hay biết mấy.

Nghi Lâm hỏi:

- Sao? Trong người y có thuốc chữa đau ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Cái miệng y là thuốc chữa đau đó. Trước kia tiểu huynh cũng bị thương đau đớn vô cùng Lục sư đệ rất giỏi nói chuyện, làm trò cười. Môi miệng y liền thoắt, tiểu huynh nghe mà khoan khoái trong lòng nên quên cả đau đớn về vết thương. Hỡi ơi! y mà ở đây thì hay quá!... úi chao!... Sao ta đau thế này?

Nghi Lâm rất lầy làm khó nghĩ. Nàng là đệ tử Định Dật sư thái. Tại đó mọi người đều nghiêm nghị tụng kinh niệm Phật hoặc vận công luyện kiếm. Trong chùa Bạch Vân, hàng tháng không

thấy một tiếng cười. Bây giờ bảo nàng nói chuyện đùa giỡn thì thật khó khăn vô cùng.

Nàng bụng bảo dạ:

- Lục Đại Hữu sư huynh hiện không có ở đây mà Lệnh Hồ đại ca lại muốn nghe chuyện buồn cười thì chỉ có mình nói cho y nghe. Nhưng... mình chẳng biết câu chuyện gì làm cho y vui cười được.

Đột nhiên nàng xúc động tâm linh chợt nhớ ra điều gì liền nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Tiểu muội chẳng biết câu chuyện buồn cười nào hết, nhưng đã được coi ở trong "Tàng kinh các" một cuốn kinh rất thú vị kêu bằng "Bách dụ kinh". Đại ca đã bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Xung Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Chưa! Tiểu huynh suốt đời chẳng đọc kinh Phật bao giờ cả.

Nghi Lâm hai má ửng hồng nói:

- Tiểu muội thật ngốc quá, nên mới hỏi câu ngu dốt như vậy. Đại ca đã không phải là đệ tử nhà Phật thì dĩ nhiên không đọc kinh sách.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cuốn "Bách dụ kinh" đó do một vị cao tăng ở nước Thiên Trúc biên soạn. Trong kinh này có khá nhiều chuyện cổ tích rất thú vị.

Lệnh Hồ Xung đang muốn nghe nàng kể chuyện cổ tích, vội nói:

- Hay lắm! Tiểu huynh rất thích chuyện cổ tích. Tiểu sư muội kể vài chuyện cho tiểu huynh nghe đi!

Nghi Lâm tủm tủm cười. Trong "Bách dụ kinh" nhiều chuyện cổ tích, đột nhiên những câu chuyện đó hiện ra trong đầu óc nàng. Nàng đáp:

- Được rồi! Tiểu muội kể câu chuyện "lấy răng bừa đánh vỡ đầu trọc". Ngày trước có một người trọc tếu, trên đầu không có lấy một sợi tóc. Đầu y nhăn thín từ lúc sơ sinh chứ không phải như bọn tiểu muội vì xuất gia mà thế phát quy y. Một hôm không hiểu vì chuyện gì xích mích mà lão trọc kia gây lộn với một nhà nông. Nhà nông đang cấy ruộng, liền vác cây gậy lên đánh vào đầu lão

trọc. Lão trọc sút đầu chảy máu, nhưng lạng lẽ chịu đựng chứ không né tránh, mà trên nét mặt còn lộ nụ cười. Những người đứng bên thấy thế làm kỳ hỏi: Sao lão không né tránh mà lại còn cười? Người trọc cười đáp: Gã nông phu này là một chàng ngốc. Gã thấy đầu ta không có tóc tưởng lầm là hòn đá mới lấy răng bừa mà nện. Nếu ta né tránh há chẳng dạy cho gã biến thành người thông minh hay sao?

Nàng nói tới đây Lệnh Hồ Xung rũ ra mà cười và cất tiếng khen:

- Chuyện hay quá! Lão trọc đó thật là thông minh! Thông minh đến độ để cho người ta đánh chết, bất luận thế nào cũng không chịu né tránh.

Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung vui cười thỏa thích, liền nói:

- Tiểu muội kể lại câu chuyện "Dùng thuốc chữa cho con gái nhà vua chóng lớn như thổi": Đời xưa có một vị quốc vương sinh được một nàng công chúa. Nhà vua tính cực kỳ nóng nảy. Thấy công nương nhỏ bé quá, ngài mong cô con lớn thật mau liền vờ ngự y vào truyền cho phải chế ra một thứ linh dược để công chúa uống đặng lớn ngay lập tức. Quan ngự y đáp: Thứ linh dược này có thể làm được, nhưng còn phải tìm nhiều thứ dược vật và chế biến cũng tốn công lắm. Bây giờ thần xin chúa thượng cho đưa công nương về nhà, đồng thời gấp rút chế thuốc. Chúa thượng không nên thúc bách mà hư việc. Quốc vương gật đầu đáp: Được lắm! Quả nhân để cho khanh tự ý mà làm, chứ không thúc bách. Quan ngự y liền bồng công chúa về nhà. Hàng ngày y vào tâu vua là đang tập trung dược liệu hoặc đang chế luyện. Sau mười hai năm quan ngự y mới tâu: Đến nay linh dược đã chế luyện xong và vừa cho công chúa uống. Hôm sau y đưa công chúa vào cung bệ kiến quốc vương. Quốc vương thấy ngày nọ công chúa là một đứa hài nhi mà bây giờ đã thành một thiếu nữ đứng lồ lộ trước mặt thì long nhan hớn hở, khen cho ngự y tinh thâm y đạo. Công chúa mới uống một liều linh dược mà đã cao lớn như thổi. Đoạn sai tả hữu ban vàng bạc châu báu rất hậu cho quan ngự y.

Lệnh Hồ Xung nghe xong cười ha hả nói:

- Tiểu sư muội bảo vị quốc vương đó tính tình nóng nảy mà thực ra chẳng nóng nảy chút nào. Nếu ngài nóng nảy đã không chờ đợi tới 12 năm. Dịch địa tiểu huynh làm viên ngự y kia thì chỉ

trong một ngày là đã làm cho công chúa sơ sinh biến thành một thiếu nữ cao lớn 17, 18 tuổi.

Nghi Lâm giương cặp mắt thao láo lên hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca dùng phép gì vậy?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Dễ lắm! Ngoài sát "Thiên hương đoạn tục giao" trong ống "Hùng đởm hồi sinh tán".

Nghi Lâm cười hỏi:

- Đó là thuốc trị thương làm sao lại khiến cho người mau cao lớn được?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh đem công chúa sơ sinh về nhà rồi mời bốn người thợ may...

Nghi Lâm lấy làm kỳ, ngắt lời:

- Mời bốn người thợ may đến làm chi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Để may một bộ y phục mới. Ta nhờ họ đo người tiểu sư muội và bảo họ may suốt đêm cho xong bộ xiêm y của công chúa. Đến sáng mai ta cho tiểu sư muội đầu đội mũ Linh Phụng, mình mặc áo gấm bách hoa, chân đi hài thêu. Tiểu sư muội ăn mặc lộng lẫy như vậy rồi thướt tha đến trước mặt Kim loan điện tung hô vạn tuế, uốn mình lạy xuống tâu: "Muôn tâu phụ vương. Hài nhi uống linh hoàn diệu dược của quan ngự y Lệnh Hồ Xung nên mới một đêm mà đã lớn bằng người 17, 18 tuổi". Đức vua kia thấy mình có một vị công nương dim lệ, khả ái như vậy, tất nhiên mặt rồng hờ hờ còn hỏi gì đến chuyện chân giả nữa? Ta là quan ngự y Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên cũng được trọng thưởng.

Nghi Lâm cười khanh khách, cười đến vẹo cả xương sống, xương sườn không đứng ngay lên được. Hồi lâu nàng mới nói:

- Lệnh Hồ đại ca quả nhiên còn thông minh hơn viên ngự y trong "bách dụ kinh" nhiều lắm. Có điều đáng tiếc là tiểu muội... Xấu xa thế này, chẳng giống công chúa chút nào cả.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu tiểu sư muội mà còn xấu thì trong thiên hạ làm gì có người đẹp? Tự cổ chí kim hàng ngàn hàng vạn công chúa mà có cô nào bằng sư muội đâu?

Nghi Lâm nghe gã tán dương mình trong bụng mừng thầm, cười hỏi:

- Đại ca đã thấy mặt cả hàng ngàn hàng vạn công chúa rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Tiểu huynh gặp các vị đó ở trong mộng.

Nghi Lâm cười hỏi:

- Đại ca mộng gì mà kỳ vậy? Ai đời lại chỉ mộng thấy công chúa bao giờ?

Lệnh Hồ Xung cười hề hề đáp:

- Ban ngày mơ tưởng đến thì ban đêm....

Nhưng gã nghĩ ngay đến Nghi Lâm là con người băng thanh ngọc khiết bản tính ngây thơ chất phác mà lại là một nữ ni nhỏ tuổi không có tà tâm, liền tự trách mình: Mình nói giỡn đã là phạm vào giới luật của sư môn cô sao còn dám buông lời chót nhả, đông càn đến thế được?

Gã nghĩ tới đây lập tức vẻ mặt nghiêm trang, giả vờ ngáp dài một cái.

Nghi Lâm nói:

- Ô. Lệnh Hồ đại ca lại mệt rồi. Nên nhắm mắt ngủ đi một lúc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay quá! Chuyện vui của tiểu sư muội thật là linh nghiệm. Vết thương của tiểu huynh quả nhiên bớt đau rồi.

Bản tâm gã muốn cho Nghi Lâm có câu chuyện vui cười để nàng khỏi sụt sùi khóc lóc. Bây giờ nàng đã ra chiều hả hê, gã liền nhắm mắt lại.

Nghi Lâm ngồi bên Lệnh Hồ Xung khẽ phát cành cây đuổi ruồi cho gã. Hiện thời vào giữa mùa hạ ngày dài. Bốn mặt ve sầu kêu rên rĩ. Trong khe suối ếch nhái kêu inh ỏi từ đằng xa vọng lại. Những tiếng côn trùng này liên miên bất tuyệt, tựa hồ khúc nhạc giục người đi vào cõi mộng.

Nghi Lâm thấy cặp mắt nặng trĩu không mở ra được nữa rồi nàng cũng đi vào giấc ngủ triền miên. Nàng nằm mơ thấy mình mặc bộ áo hoa lệ như một vị công nương tới một tòa cung điện huy hoàng. Đứng bên nàng là một chàng thanh niên tuấn tú đang dắt mình. Thanh niên này hao hao giống Lệnh Hồ Xung.

Tiếp theo nàng thấy dưới chân có đám mây ùn ùn nổi lên tựa hồ hai người lơ lửng bay lên lưng chừng trời. Nàng cảm thấy trong lòng khoan khoái khôn tả. Đột nhiên một vị nữ ni tuổi già trừng mắt giận dữ, chống kiếm đuổi tới. Nghi Lâm giật mình kinh sợ.

Nàng nghe rõ tiếng sư phụ quát:

- Quân tiểu súc sinh này! Mi thật là lớn mật, dám giả làm công chúa, lại cùng một tên lãng tử cặn kẽ với nhau.

Mụ nắm lấy tay nàng kéo mạnh một cái. Mắt nàng tối sầm lại, không nhìn thấy Lệnh Hồ Xung đâu nữa. Còn nàng thì lơ lửng trong đám mây đen đang lộn nhào xuống.

Nghi Lâm sợ quá la thất thanh:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca!

Rồi cảm thấy toàn thân nhũn ra không nhúc nhích mà cũng không cựa quậy được. Nghi Lâm la gọi mấy tiếng, nàng giật mình tỉnh dậy thì ra là một giấc mơ. Nàng ngó thấy Lệnh Hồ Xung đang trở mặt ra nhìn mình.

Nghi Lâm then quá hai má đỏ bừng ấp úng:

- Tiểu muội... tiểu muội...

Rồi nàng không nói ra lời nữa. Hai tay nàng để áp lên ngực như trong giấc ngủ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu sư muội nằm mơ phải không?

Nghi Lâm lại đỏ mặt lên đáp:

- Tiểu muội chẳng hiểu có phải thế không.

Bỗng nàng ngó thấy Lệnh Hồ Xung lộ vẻ rất kỳ quái tựa hồ đang cố nén cơn đau khổ liền hỏi ngay:

- Đại ca... Vết thương đại ca lại đau lắm phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không sao cả.

Nhưng thanh âm gã phát run. Lát sau mồ hôi trán to bằng hạt đậu nhỏ giọt. Gã đau đớn vô cùng, không cần hỏi cũng biết.

Nghi Lâm cực kỳ kinh hãi hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Nàng lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho gã. Ngón tay nàng vừa đụng vào trán thấy nóng như lửa. Nàng từng nghe sư phụ nói một người bị đao thương chém mà phát nóng dữ dội là tình thế nguy hiểm vô cùng. Trong lúc cấp bách nàng không tự chủ được nữa, cất tiếng niệm kinh:

- Dù là trăm ngàn vạn ức chúng sinh, chịu nhiều khổ não, quyết tâm niệm đức quan thế âm bồ tát.

Ngài nghe thanh âm lập tức đến giải thoát cho. Đã có quan thế âm bồ tát thì dù vào giữa đồng lửa cũng không bị cháy vì có oai thần của đức bồ tát. Nếu sa xuống biển cả, đọc danh hiệu ngài liền gặp chỗ nông. Nàng niệm đây là "Diệu pháp liên hoa kinh" của đức quan thế âm bồ tát. Ban đầu thanh âm còn run run, nhưng sau khi niệm một hồi, tâm thần dần dần trấn tĩnh lại.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm trong trẻo, nàng càng niệm càng hòa bình an tĩnh. Hiển nhiên có đầy đủ tín tâm về phép thần thông của kinh văn.

Nghi Lâm tiếp tục niệm:

- Nếu người đang ngộ hại mà niệm danh hiệu của đức quan âm bồ tát người sẽ cầm đao trượng mà giải thoát cho. Nếu ở trong ba ngàn quốc thổ có Dạ Xoa, La Sát muốn đến hại người mà niệm danh đức quan âm bồ tát thì lũ quỷ không dám đưa cặp mắt độc ác ra mà nhìn, khi nào còn gia hại được? Nếu có tội, thân thể bị trói buộc mà niệm đức quan thế âm bồ tát thì dây cột đứt hết và được giải thoát.

Lệnh Hồ Xung càng nghe lại càng buồn cười. Sau gã không nhin được bật lên tiếng cười khàn khàn.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Có chi mà cười? Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh mà biết sớm thế này thì học thêm võ công "Lao thập tử" gì gì đó. Khi kẻ thù ác ôn muốn giết tiểu huynh, tiểu

huynh.. chỉ niệm danh hiệu đức quan âm bồ tát là đao trượng của chúng phải đưa ra từng khúc. Há chẳng bình yên... đại ca ư?

Nghi Lâm nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đừng khinh mạn đức bồ tát nữa. Nếu tâm không thành thì niệm kinh cũng bằng vô ích.

Rồi nàng tiếp tục niệm:

- Nếu bị ác thú vây quanh, giương nanh múa vuốt khủng khiếp, mà niệm danh hiệu đức quan thế âm bồ tát thì chúng cũng phải biến hết. Nếu gặp rắn rết hoặc khí độc lửa cháy mà niệm đức quan thế âm bồ tát thì tai nạn bay đi. Nếu gặp mưa gió sấm chớp mà niệm đức quan thế âm bồ tát là lập tức tiêu tan. Chúng sinh bị khốn đốn, khổ não vô cùng, diệu lực của đức quan thế âm bồ tát cứu được cái khổ cho thế gian.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm niệm với cả tấm lòng thành. Thanh âm tuy rất nhỏ mà bao nhiêu tâm ý đặt lòng tin vào đức quan thế âm bồ tát để cầu cứu, tựa như nàng kêu gọi đức quan thế âm bồ tát lộ hiện phép mầu giải thoát đau khổ cho mình. Thanh âm nàng tựa hồ như năn nỉ:

- Quan thế âm bồ tát! Cầu ngài đem bao nhiêu những đau khổ trên mình đại ca chuyển hết sang người đệ tử. Đệ tử dù có phải vào biển trầm luân hay xuống địa ngục cũng đành mà chỉ cầu đức Bồ Tát giải thoát cho đại ca tai qua nạn khỏi.

Về sau Lệnh Hồ Xung không nghe đến ý nghĩa của Kinh văn mà chỉ nghe như thanh âm cầu đảo một cách rất khẩn thiết rất nhiệt thành, bất giác mắt gã đắm lệt.

Từ thuở nhỏ gã không cha mẹ, sư phụ, sư mẫu tuy có thâm ân với gã, nhưng gã là người bướng bỉnh, phải đòn nhiều hơn là được lòng từ ái. Bọn sư đệ, sư muội đều kính cẩn và coi gã là đại sư huynh, chứ không ai dám trái ý gã. Nhạc Linh San tuy thân với gã mà cũng không tha thiết đến độ vui lòng chịu đựng trăm ngàn đau khổ để giải thoát cho gã được bình an. Lệnh Hồ Xung chót nhả với hết thầy mọi người, trừ phi đối với sư phụ, sư mẫu. Lúc này gã thấy Nghi Lâm tận thành niệm phật giải nan cho mình thì bầu nhiệt huyết sôi lên và trong mắt gã thấy toàn thân Nghi Lâm phát ra ánh sáng khả kính.

Hồi 36

Lưu Chính Phong thực chức triều đình

Nghi Lâm niệm kinh thanh âm mỗi lúc một êm dịu, tưởng chừng như trong tay nàng có cầm một cành dương thực sự vẩy nước nhiệm màu cứu khổ cứu nạn của Bạch y đại sĩ. Mỗi câu niệm quan thế âm bồ tát là một lời thỉnh nguyện chân thành.

Lệnh Hồ Xung thấy trong lòng vừa cảm kích vừa được an ủi, bất giác nhiệt độ lui dần. Tiếng niệm kinh ôn hòa đưa gã vào cõi mộng. Khu sơn dã này yên tĩnh, nhưng trong Lưu phủ ở Hành Sơn quần hùng tụ hội vừa din ra một trường khoa kiếm giương cung, một trận gió tanh mưa máu, một phen rồng tranh hổ đấu.

Nhắc lại chuyện Nhạc Bất Quần thu Lâm Bình Chi vào làm môn hạ rồi thẳng tới Lưu phủ dự hội. Lưu Chính Phong được tin vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Lão không ngờ nhân vật lớn tiếng trong võ lâm như Quân tử kiếm, chưởng môn phái Hoa Sơn cũng thân hành đến mừng. Lão lật đật ra tận ngoài xa nghênh tiếp, miệng không ngớt ngỏ lời cảm tạ. Nhạc Bất Quần hết sức khiêm nhượng, vẻ mặt tươi cười đưa câu chúc hạ, rồi cùng Lưu Chính Phong dắt tay tiến vào cổng lớn.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Định Dật sư thái, Dư Thương Hải, Quan tiên sinh, Hà Tam Thất cũng xuống thêm nghênh tiếp, trao đổi mấy câu chuyện hàn huyên.

Dư Thương Hải trong lòng ôm mối hoài nghi, bụng bảo dạ:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn thân hành tới đây tất vì mình, chắc không phải vì nể mặt Lưu Chính Phong. Bọn Ngũ nhạc kiếm phái của y tuy người nhiều thế mạnh, phái Thanh Thành mình cũng chẳng nên gây sự với y. Song nếu Nhạc Bất Quần mà buông lời khiếm nhã thì mình sẽ chất vấn trước về cái tội Lệnh Hồ Xung vào ngục trong kỹ viện và hỏi y xem đó là đường lối gì? Nếu y trở mặt mình sẽ động thủ.

Ngờ đâu Nhạc Bất Quần lại xá dài cung kính nói:

- Dư quán chủ! Lâu năm không gặp, nay quán chủ càng tinh thần hơn trước. Tại hạ nghe nói quán chủ đã luyện được môn "Hạc

lệ cửu tiên thần công" độc đáo của quý phái. Thật là đáng mừng!
Dư Thương Hải giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Môn "Hạc lệ cửu tiên thần công" quả mình đã luyện được đến nơi, chỉ còn ba phần hỏa hậu chưa đủ. Thế mà lão này đã được tin tức mau lẹ đưa đến tai rồi.

Nhưng trước mặt nhiều tay cao thủ, lão không muốn nói chỗ sở đoản của mình ra mà chỉ hàm hồ đáp:

- Môn "Hạc lệ cửu tiên thần công" kể ra tại hạ đã luyện tạm được, nhưng nói là thành công thì không dám.

Lão vừa ra chiều hãnh diện vừa tỏ vẻ khiêm cung bằng câu nói mập mờ.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Định Dật sư thái đều run lên, vì họ biết "Hạc lệ cửu tiên thần công" là một công phu uy lực phi thường của phái Thanh Thành. Mấy trăm năm nay chưa nghe thấy ai luyện nổi, họ còn cho là môn đó đã thất truyền từ lâu. Không ngờ đến lão đạo nhân loát choát này lại ngấm ngấm khổ công luyện được thành tựu. Thảo nào mấy bữa nay lão có vẻ phách lối, không coi ai ra gì, thì ra lão ỷ mình vào thần công này.

Đang lúc nói chuyện, trong Lưu phủ lại có tân khách các ngả lục tục kéo đến. Bữa nay là ngày chính tiệc mừng "Rửa tay gác kiếm" của Lưu Chính Phong. Bắt đầu giờ Ty, Lưu Chính Phong lui vào nội đường, giao cho đệ tử chiêu đãi tân khách. Gần tới giờ Ngọ, hơn hai trăm vị khách xa kéo tới đông như nước chảy. Nào phó bang chúa Cái bang là Trương Kim Ngao Ngư, nào Hạ lão phụng sư trong Lục hợp môn ở Trịnh Châu dẫn ba chàng rể, nào Thiết mỗ mỗ trên ngọn Thần Nữ dấy Tam Giác ở Xuyên Ngạc, nào bang chúa Phan Hồng ở bang Hải Sa ngoài Đông Hải, nào Điểm Thương nhị hữu là Thần Dao Bạch Khắc và Thần Bút Lưu Tây Tư... lục tục kéo đến. Trong những bọn này, có người đã từng quen biết, có người chỉ hâm mộ thanh danh mà chưa từng gặp mặt.

Thiên Môn đạo nhân cùng Định Dật sư thái chia nhau vào nghỉ trong sương phòng riêng biệt, không đi chào hỏi mọi người, bụng bảo dạ:

- Lưu Chính Phong là tay cao thủ phái Hành Sơn mà sao không biết tự trọng, lại đi kết giao cả với những người chẳng hiểu lai lịch trên chốn giang hồ. Y làm như vậy há chẳng tổn hại đến thanh danh của Ngũ nhạc kiếm phái mình?

Chỉ có Nhạc Bất Quần tên gọi Bất Quần mà tính tình lại thích kết bạn. Trong những bọn khách đều có hạng tầm thường vô danh, hoặc người không rõ tiếng tăm, song lão gặp ai cũng niềm nở nói cười, không hề đưa cái chiêu bài chưởng môn phái Hoa Sơn, một cao nhân bậc nhất trên chốn giang hồ ra với thiên hạ.

Lúc này bọn đệ tử chỉ huy đám bộc dịch nhà bếp nhộn nhịp sắp đặt hơn 200 chiếc chiếu tiệc. Nội đệ Lưu Chính Phong là Khoái Mã Phương Thiên Câu và bọn đệ tử Hương Đại Niên, M Vi Nghĩa của nhà họ Lưu nghiêm trang mời tân khách vào tiệc. Theo địa vị cùng danh vọng trong võ lâm thì chưởng môn phái Thái Sơn là Thiên Môn đạo nhân đáng ngôi chủ tịch nhưng Ngũ nhạc kiếm phái đã kết minh với nhau, Thiên Môn đạo nhân và Nhạc Bất Quần, Định Dật sư thái... giữ địa vị một nửa làm chủ nhân, nên không tiện ngôi trên, đều lùi cả lại để nhường chỗ cho khách.

Các bậc tiền bối võ lâm suy nhượng nhau hoài, không ai chịu ngôi vào thủ vị. Bỗng mấy tiếng cồng "bong bong" từ cổng ngoài báo vào, tiếp theo âm nhạc nổi lên. Đồng thời văng vẳng tiếng loa dẹp đường. Hiển nhiên có quan tư nào đi tới cổng ngoài.

Quần hùng đang sững sốt thì thấy Lưu Chính Phong mặc áo trường bào bằng gấm lật đật từ nội đường chạy ra. lát sau, thấy lão kính cẩn đón tiếp một viên quan mặc phẩm phục đi tới. Quần hùng đều rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ viên quan này lại là một cao thủ võ lâm?

Họ thấy y tuy xiêm áo huy hoàng, nhưng cặp mắt lơ đãng, đầy vẻ tử sắc, hiển nhiên không phải là con người bản lãnh cao cường.

Nhạc Bất Quần bụng bảo dạ:

- Lưu Chính Phong là một nhà thân sĩ nổi danh ở Hành Sơn lão thường kết giao với quan nha, bữa nay là ngày đại hỉ của lão, địa phương quan đến mừng cũng chẳng có chi là lạ.

Viên quan kia ngang nhiên đi vào, bệ vệ đứng giữa, sau lão bọn nha dịch quỳ một gối xuống, hai tay giơ cao quá đỉnh đầu một cái khay phủ đoạn vàng. Trên khay đặt một cuốn trục.

Viên quan kia khom lưng đón lấy cuốn trục nói:

- Đây là thánh chỉ của đức Kim Thượng. Lưu Chính Phong hãy nghe tuyên chiếu! Quần hùng thấy thế đều giật mình kinh ngạc tự hỏi:

- Bữa nay Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng, gói kiếm quy ẩn đều là những chuyện riêng trên chốn giang hồ có liên quan gì đến triều đình? Sao đức hoàng đế lại thánh chỉ tới nơi? Hay là Lưu Chính Phong mưu đồ việc đại nghịch bị triều đình phát giác. Nếu vậy thì lão phạm tội tày đình phải toàn gia tru lục, giết cả chín họ.

Mọi người đều có một ý nghĩ như vậy, ai nấy liền đứng lên không nói gì, lấy binh khí ra cầm tay. Họ cho rằng viên quan này đã đến đây tuyên đọc thánh chỉ thì tất nhiên đã bố trí quan binh vây bốn mặt Lưu phủ và không tài nào tránh khỏi một cuộc ác chiến. Mình đã là chỗ thâm giao với Lưu Chính Phong, quyết nhiên chẳng thể tự thủ bàng quan. Hơn nữa dưới cái ổ võ làm gì còn có quả trứng toàn vẹn?

Chỉ lát nữa chờ cho Lưu Chính Phong biến sắc quát mắng lệnh quan là mọi người sẽ xô vào chém nát như viên quan kia.

Ngờ đâu Lưu Chính Phong vẫn bình tĩnh như thường. Lão quỳ gối xuống hướng vào viên quan sụp lạy ba lạy lớn tiếng nói:

- Kẻ vi thần là Lưu Chính Phong xin nghe thánh chỉ. Kính chúc Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế. Quần hùng nghe thấy chẳng ai là không ngạc nhiên. Viên quan kia mở cuốn trục ra tuyên đọc:

"Cứ tuần phủ tỉnh Hà Nam tâu trình: Kẻ thứ dân ở huyện Hành Sơn là Lưu Chính Phong đã giỏi nghề cung kiếm lại sốt sắng với công vụ, tài y đáng nên trọng dụng. Vậy phong cho y chức tham tướng để từ đây y vì triều đình gắng sức - Khâm thử"

Lưu Chính Phong dập đầu nói:

- Vi thần là Lưu Chính Phong bái tạ hoàng ân, cầu chúc thánh thượng muôn năm.

Lão đứng lên nhìn viên quan khom lưng nói tiếp:

- Đa tạ Trương đại nhân đã có lòng đề bạt.

Viên quan vuốt râu mỉm cười đáp:

- Cung hỉ! Cung hỉ! Lưu tướng quân! Từ đây hai ta là nhất diện chi thần, hà tất tướng quân phải khách sáo.

Lưu Chính Phong nói:

- Tiểu tướng nguyên là một kẻ thất phu cỏ dã. Bữa nay được triều đình phong cho quan tước. Đó là ơn mưa móc của đức hoàng thượng bao cho, khiến cho tiểu tướng được rạng vẻ tổ tông, nhưng cũng là đặc ân của tuần phủ đại nhân và Trương đại nhân đã đặc cách tài bồi.

Viên quan cười nói:

- Không dám! Không dám!

Lưu Chính Phong quay lại hỏi Phương Thiên Câu:

- Phương hiền đệ! L vật kính mừng Trương đại nhân đâu?

Phương Thiên Câu đáp:

- Tiểu đệ đã chuẩn bị cả đây rồi.

Gã quay lại lấy một cái quả tròn. Trong quả đặt một cái bọc gấm.

Lưu Chính Phong hai tay bưng lên cười nói:

- Chút lễ mọn này không đủ tỏ chút lòng thành.

Mong Trương đại nhân thấu nhận cho.

Người được kê bằng Trương đại nhân cười đáp:

- Đã là chỗ anh em mà Lưu đại nhân sao còn bày vẽ?

Hắn đưa mắt cho tên sai dịch đứng bên đón lấy. Tên sai dịch tiếp lấy hộp thì hai cánh tay trĩu xuống. Hiển nhiên vật trong hộp phân lượng khá nặng. Đúng là vàng chứ không phải bạc.

Trương đại nhân cười híp mắt lại nói:

- Tiểu đệ mình mang công vụ không nán lại được. Vậy tiểu đệ uống ba chung rượu để kính mừng Lưu tướng quân, bữa nay được phong hàm thụ chức rồi chẳng bao lâu lại gia quan tiến chức, ân trạch còn nhiều.

Tả hữu rót rượu đưa lên. Trương đại nhân uống cạn ba chung rượu rồi chấp tay trở gót ra đi. Lưu Chính Phong cũng mặt mày hớn hở đưa chân ra ngoài cổng lớn. Tiếng chiêng trống lại vang lên, Lưu phủ nội hiệu tin khách. Màn kịch này thật ra ngoài ý nghĩ của quần hùng. Mọi người ngỡ ngác nhìn nhau không biết nói thế nào. Về mặt vừa bẽn lẽn vừa kính ngạc. Bọn tân khách đến Lưu phủ không phải toàn là người hắc đạo, mà cũng không phải hạng dấy loạn, phạm thượng, họ đều là những nhân vật có danh

vọng trong võ lâm và đều có ý tự cao, tự phụ. Trước nay họ vẫn coi quan nha không vào đâu. Bây giờ họ thấy Lưu Chính Phong xu phụ thời thế, lão được hoàng đế phong cho chức tham tướng bất quá là một chức quan nhỏ bằng hạt vừng hạt đậu mà đã ra chiều cảm kích muôn vàn, dở bộ điệu nịnh nọt rất khả ố thì trong lòng đều có ý khinh bỉ lão. Có người không nhìn được, lộ vẻ khinh thường ra mặt. Những tân khách lớn tuổi bụng bảo dạ:

- Coi tình hình này thì mũ áo kia đã lấy tiền mua mà có, chẳng hiểu hấn đã mất bao nhiêu vàng bạc mới mua được sự bảo cử của viên tuần phủ. Lưu Chính Phong trước nay là người chính trực, sao hấn già còn chưa trót đời, tham lợi tham lộc, không cần lựa chọn thủ đoạn để mua lấy chút quan mà làm?

Lưu Chính Phong đi tới trước mặt quần hùng, đầy vẻ hân hoan, mời tân khách vào ngồi. Chỗ thủ vị vẫn không người, chiếc ghế thái sư vẫn bỏ trống. Hạ lão quyền sư ở Lục hợp môn là người cao niên nhất ngồi ở ghế đầu mé tả. Ghế đầu mé hữu chỗ của Cái Bang phó bang chúa Trương Kim Ngao Ngư. Trương Kim Ngao Ngư tuy không phải là nhân vật võ nghệ phi thường nhưng Cái Bang là một bang lớn nhất trên chốn giang hồ nên ai cũng kính nể y. Quần hùng lục tục ngồi xuống. Người nhà bày bàn rót rượu.

Hương Đại Niên bê ra một cỗ kỷ trà. Trên kỷ phủ bằng gấm đoạn. Phương Thiên Câu hai tay bưng một vật, ánh vàng sáng rực đặt lên kỷ trà. Đó là chiếc kỷ vàng đường kính dài chừng thước rưỡi. Chậu đựng đầy nước.

Bỗng ngoài cửa lại nổi lên ba tiếng công "bong bong". Tiếp theo là tiếng nổ ã ã ã của tám chiếc pháo ống lệnh.

Lưu Chính Phong cười ha hả đi vào sảnh đường. Lão chấp tay xá vòng quanh một lượt. Quần hùng đứng lên đáp l. Lưu Chính Phong dong dạc tuyên bố:

- Thừa chúng vị anh hùng vào hàng tiên bối!

Thưa các vị bằng hữu! Thưa các bạn thanh niên! Các vị chẳng quản đường xa tới đây, Lưu Chính Phong này hân hạnh vô cùng, cảm kích khôn xiết. Bữa nay tiểu đệ rửa tay chậu vàng, rồi từ đây không hỏi đến chuyện giang hồ nữa. Hấn các vị cũng đã rõ nguyên nhân. Tiểu đệ đã chịu ân điển của triều đình làm một chức quan nhỏ xíu. Người ta thường nói kẻ vi thân đã ăn lộc của chúa phải hết đạo tướng quân. Các hành động trên chốn giang hồ theo bề

nghĩa khí, còn quốc gia lại là việc công, phải tuân giữ phép nước để báo ơn vua. Hai đường lối này dường như mâu thuẫn nhau khiến cho Lưu Chính Phong này lấy làm khó nghĩ. Từ nay trở đi Lưu mỗ ra khỏi võ lâm các đệ tử dưới trướng muốn thay đổi sư môn gia nhập phái khác thì cứ việc tùy tiện. Lưu mỗ mời các vị bằng hữu đến đây để các vị chứng kiến cho. Sau này các vị có đến Hành Sơn, dĩ nhiên Lưu mỗ vẫn là bạn cũ, nhưng bao nhiêu ân oán thị phi trong võ lâm, Lưu mỗ không hỏi tới nữa. Lão nói xong lại xá dài.

Quần hùng đã liệu trước lão nói câu này đều bụng bảo dạ:

- Hắn đã định ra làm quan là chí riêng của hắn, mình cường thế nào được? Vả hắn cũng không có điều gì đặc tội với ai thì từ nay trong võ lâm coi như không có hắn nữa mà thôi.

Có người lại nghĩ bụng:

- Hành động này có tổn hại đến thanh danh phái Hành Sơn tất chừng môn phái này là Mạc Đại tiên sinh tức giận vô cùng, nên không chịu tới đây.

Có người bụng bảo dạ:

- Mấy năm nay Ngũ nhạc kiếm phái là lãnh tụ võ lâm, đi tới đâu làm việc nghĩa hiệp tới đó khiến mọi người khâm phục. Vậy mà Lưu Chính Phong hành động thế này, tuy trước mặt không ai nói gì nhưng trong lòng không khỏi khó chịu.

Có người lại nghĩ thầm:

- Họ bảo Ngũ nhạc kiếm phái là những môn phái nghĩa hiệp chi chi, song một khi thấy quan cao lộc hậu là khép nép dập đầu lạy quan tư, thì còn đâu là hai chữ "nghĩa hiệp"?

Quần hùng mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng, trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Đáng lý trước tình hình này, mọi người tới tấp ngỏ lời chúc hạ nào "Phúc thọ toàn quy" nào "Đại trí đại dũng", mà hơn hai ngàn người chẳng một ai nói câu gì.

Lưu Chính Phong vẫn thản nhiên không để ý, lão quay ra ngoài đồng dục nói tiếp:

- Đệ tử là Lưu Chính Phong chịu ơn ân sư thu vào môn hạ, truyền dạy võ công, chưa làm gì cho rạng rỡ phái Hành Sơn, thật xấu hổ vô cùng! May có Mạc Đại sư ca cầm đầu bản môn, Lưu Chính Phong này ngu muội thô lỗ, thì dù có thêm một mình Lưu mỗ cũng không phải là nhiều, thiếu Lưu mỗ không phải là ít. Từ

nay Lưu mỗ rửa tay gác kiếm, chuyên tâm theo đường lối sĩ hoạn, nhất định không dùng đến võ nghệ của sư phó để cầu thăng quan tiến chức. Còn những việc ân oán thị phi trên chốn giang hồ hay những cuộc tranh chấp trong các môn phái, Lưu mỗ quyết không hỏi đến. Nếu trái lời tuyên bố thì như thanh kiếm này. Lão xoay tay lại rút thanh trường kiếm trong tay áo ra, khẽ ấn hai tay đánh cắc một tiếng.

Lưỡi kiếm gãy thành hai đoạn. Lưu Chính Phong bẻ gãy kiếm rồi, tiện tay phóng hai đoạn kiếm xuống.

Hai tiếng "kịch kịch" khẽ vang lên. Lưỡi kiếm gãy cắm sâu vào trong viên gạch xanh.

Quần hùng thấy thế đều kinh dị, vì nghe tiếng kiếm gãy cắm vào gạch mà thanh kiếm này là một loại khí giới chém vỡ đá, tan ngọc. Kể ra Lưu Chính Phong vận kinh lực để bẻ gãy kiếm thường thì chẳng có chi là kỳ, nhưng lão không phí một chút hơi sức bẻ gãy bảo kiếm nhẹ nhàng như không thì nội lực ngón tay lão ghê gớm không biết đến thế nào mà kể. Lão phải là một tay cao thủ bậc nhất võ lâm.

Văn tiên sinh thở dài nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Chẳng hiểu tiên sinh tiếc thanh bảo kiếm hay tiếc vì Lưu Chính Phong, một tay cao thủ hơn đời, can tâm luôn cúi quan nha, tước lộc.

Lưu Chính Phong lộ vẻ tươi cười, xắn tay áo lên toan nhân xuống chậu vàng. Song hai tay lão tuy còn cách chừng một thước thì bỗng ngoài cổng lớn có tiếng quát:

- Hãy khoan!

Lưu Chính Phong hơi giật mình kinh hãi ngẩng đầu nhìn ra thì thấy bốn hán tử mặc áo vàng đang tiến vào.

Bốn người vào trong cổng chia ra đứng hai bên. Lại thấy một hán tử áo vàng người rất cao ngang nhiên đi vào. Người này tay cầm lá cờ ngũ sắc. Nền cờ dất đầy trên châu bảo thạch, bay phất phới chiếu ra những tia sáng rực rỡ.

Nhiều người đã nhận biết lá cờ này, trong lòng kinh hãi liền hô lên:

- Đây là cờ lệnh của Minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái.

Người này đi tới trước mặt Lưu Chính Phong giơ cờ lên nói:

- Lưu sư thúc! Đệ tử vâng mệnh cầm cờ lệnh của Ngũ Nhạc minh chủ đến đây. Lưu sư thúc hãy tạm hoãn việc rửa tay gác kiếm.

Lưu Chính Phong khom lưng đáp:

- Đã có cờ lệnh Minh chủ, dĩ nhiên Lưu mỗ phải tuân hành.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Không hiểu minh chủ ra lệnh này là có dụng ý gì.

Hán tử đáp:

- Đệ tử chỉ biết vâng lệnh làm việc, thiết không hiểu ý kiến của minh chủ. Xin Lưu sư thúc tha tội cho.

Lưu Chính Phong mỉm cười hỏi:

- Bất tất khách sáo làm chi? Phải chăng người là Thập trượng tòng Sử hiền điệt?

Tuy vẻ mặt lão tươi cười, nhưng giọng nói hơi run. Hiển nhiên vụ này cực kỳ đột ngột. Lão là người đã trải nhiều sóng gió mà không khỏi chấn động. Hán tử đó chính là đệ tử dưới trướng phái Tung Sơn tên gọi Thiên Trượng Tòng Sử Đăng Đạt.

Gã thấy Lưu Chính Phong biết rõ danh hiệu mình thì lấy làm đắc ý khom lưng đáp:

- Đệ tử là Sử Đăng Đạt xin bái kiến Lưu sư thúc. Bốn tên Hán tử áo vàng kia cũng đồng thời khom lưng thi lễ.

Định Dật sư thái rất đổi vui mừng, nghiêng mình đáp lễ nói:

- Sư phụ người đứng ra ngăn trở việc này thật hay biết mấy! Ta nghĩ rằng bọn người học võ như mình phải coi nghĩa khí làm trọng, lấy tiêu dao tự tại làm thú chui đầu vào nghề quan chức làm cóc gì?

Nhưng ta thấy Lưu hiền đệ đã sắp đặt cả rồi, quyết chẳng chịu nghe lời khuyên can của vãi già, nên chẳng buồn nói cho phí lời.

Lưu Chính Phong bây giờ vẻ mặt ỉu xìu nói:

- Ngày trước khi Ngũ nhạc kiếm phái ta giao kết đã ước định giúp nhau bất luận trong trường hợp công hay thủ để duy trì chính khí võ lâm. Lúc gặp việc có liên quan đến năm phái, ai nấy

phải tuân hành theo hiệu lệnh của Minh chủ. Lá cờ lệnh ngũ sắc này do năm phái hợp lại chế ra. Khi nhìn thấy cờ lệnh cũng như nhìn thấy minh chủ vậy. Đó là chuyện dĩ nhiên. Nhưng tại hạ bữa nay rửa tay gác kiếm là việc riêng của cá nhân, nó không vì bội quy củ đạo nghĩa võ lâm mà cũng không liên quan gì đến Ngũ nhạc kiếm phái. Các vị sư huynh, sư đệ cùng bằng hữu trên chốn giang hồ đã có mặt tại đây. Vậy muôn việc đều căn cứ chữ lý mà làm. Việc riêng của Lưu mỗ không bị ràng buộc vào cờ lệnh của minh chủ. Vậy hiền điệt quay về bẩm lại tôn sư là Lưu mỗ không thể tuân lệnh, xin minh chủ tha tội cho!

Lão vừa nói vừa quay lại chỗ chậu vàng.

Sử Đăng Đạt vội lạng người tới chắn trước chậu vàng. Gã giơ cao lá lệnh cờ lên nói:

- Lưu sư thúc! Sư phụ đệ tử dặn đi dặn lại phải ráng xin sư thúc hãy tạm hoãn việc rửa tay gác kiếm. Sư phụ đưa cờ lệnh này là để là vẹn tình Ngũ nhạc kiếm phái vì Ngũ nhạc kiếm phái đã coi nhau như anh em một nhà. Hành động của sư phụ vừa duy trì chính khí võ lâm vừa làm điều hay cho Lưu sư thúc.

Lưu Chính Phong cười ha hả nói:

- Vụ này Lưu mỗ không sao hiểu được. Nếu đại sư huynh quả có hảo tâm như vậy thì sao lại không có lời khuyên can từ trước khi khởi sự? Nay Lưu mỗ đã mở đại yến mời tân khách đến đông đủ cả mới đưa cờ lệnh ra ngăn chặn? Hành động này phải chăng là có ý khiến Lưu mỗ phải bẽ mặt với quần hùng thiên hạ? Việc đã trót rồi, bây giờ đột nhiên trở giọng há chẳng để các vị hảo hán trên chốn giang hồ cười Lưu mỗ đến thối óc ru?

Hồi 37

Bọn Tung Sơn uy hiếp Lưu gia

Sử Đăng Đạt nói:

- Gia sư đã căn dặn đệ tử. Người nói Lưu sư thúc là một tay hảo hán lấy lưng ở phái Hành Sơn, lòng nghĩa hiệp cao ngất trời mây. Các đồng đạo võ lâm cực kỳ tôn kính Lưu sư thúc, mà gia sư thiết cũng khâm bội vô cùng. Người còn dặn đệ tử không được mảy may thất lễ, nhược bằng vi lệnh sẽ nghiêm trị không tha. Đại danh của Lưu sư thúc đồn đại khắp giang hồ. Vậy về điểm này sư thúc bất tất phải lo xa?

Lưu Chính Phong tủm tỉm cười nói:

- Đó là minh chủ quá khen mà thôi! Lưu mỗ làm gì có danh vọng đến thế?

Định Dật sư thái thấy hai người vẫn giằng co không quyết đoán, mặt không nhin được nữa nói xen vào:

- Lưu hiền đệ! Vụ này tạm gác lại phỏng có hại gì? Những người có mặt ở đây bữa nay đều là bạn thân thì còn ai cười sư đệ nữa? Hoặc giả có một vài kẻ không biết gì, buông lời mai mỉa thì du Lưu hiền đệ không chấp với họ nhưng bản ni quyết chẳng buông tha.

Mụ nói rồi đảo mắt nhìn mọi người một lượt ra chiều khiêu khích thử xem có kẻ nào lớn mặt cả gan đắc tội với Ngũ nhạc kiếm phái nhà mụ không.

Lưu Chính Phong nói:

- Định Dật sư thái đã nói vậy thì tại hạ xin hoãn việc rửa tay gác kiếm đến giờ ngọ ngày mai sẽ cử hành. Xin các vị hảo hán đừng ai bỏ đi, hãy ở lại tề xá trò chuyện trong một ngày, chờ tại hạ hỏi ý kiến các vị hiền điệt phái Hoa Sơn.

Sử Đăng Đạt nói:

- Đa tạ Lưu sư thúc.

Rồi gã hạ cờ lệnh xuống khom lưng thi lễ.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe từ hậu đường có tiếng rên la:

- Úi úi! Người làm gì vậy? Ta thích ở chơi với ai là tùy ở nơi ta. Bộ người giữ được ta hay sao?

Quần hùng đều lộ vẻ sửng sốt vì nghe đó là thanh âm của cô bé Khúc Phi Yên đã từng cãi lý với Dư Thương Hải.

Lại nghe tiếng một gã trai đáp:

- Cô hãy ngồi xuống yên tĩnh một chút. Ta không cho cô lộn xộn. Chỉ lát sau là ta tự nhiên lại buông tha cô.

Khúc Phi Yên nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Đây có phải là nhà người đâu? Ta muốn theo Lưu tử tử ra vườn sau bắt bướm chơi, tại sao người lại ngăn trở không cho?

Người kia đáp:

- Được rồi! Người muốn đi thì đi một mình thôi! Xin Lưu cô nương hãy nán lại đây một lúc.

Khúc Phi Yên nói:

- Lưu tử tử nói hề gặp người là xúi quẩy, vậy người tránh xa đi. Lưu tử tử không nhận ra người. Ai bảo người đến đây rắc rối?

Đột nhiên lại nghe thấy thanh âm một cô gái khác nói:

- Muội muội! Chúng ta đi thôi! Mặc hấn.

Gã trai vội nói:

- Lưu cô nương! Xin cô nương hãy ngồi lại đây chờ một chút!

Lưu Chính Phong càng nghe càng tức, tự hỏi:

- Tên cuồng đồ lớn mặt nào ở đâu tới đây? Gã đã đến nhà mình đông dài lại dám vô lễ với Tinh nhi của ta ở trước mặt mọi người.

Lúc này nhị đệ tử Mễ Vi Nghĩa đã nghe tiếng chạy vào hậu đường thì thấy sư muội Lưu Tinh cùng Khúc Phi Yên đang dất tay nhau đứng ở ngoài sân. Một thanh niên mặc áo vàng dang hai tay đứng chặn hai cô bé.

Mễ Vi Nghĩa nhìn màu áo của gã kia liền nhận ra ngay hấn là đệ tử phái Tung Sơn thì trong lòng không khỏi căm tức. Gã háng giọng lớn tiếng:

- Sư huynh đây là môn hạ phái Tung Sơn sao lại không vào sảnh đường ngồi chơi?

Người kia quay lại. Hắn là một hán tử chừng 27, 28 tuổi, ra chiều bướng bỉnh đáp:

- Ta không vào. Ta vâng mệnh minh chủ để gác quyền thuộc nhà họ Lưu không cho một người nào chạy thoát.

Hắn nói mấy câu này thanh âm không lớn lắm nhưng rất mực kiêu căng. Quần hùng trong nhà đại sảnh nghe tiếng ai cũng biến sắc.

Lưu Chính Phong tức quá hỏi Sử Đăng Đạt:

- Họ nói gì vậy?

Sử Đăng Đạt lên tiếng gọi:

- Vạn sư đệ! Sư đệ hãy ra đây! Ân nói phải lựa lời một chút. Lưu sư thúc đã ưng thuận không rửa tay gác kiếm nữa.

Gã hán tử trong hậu đường liền lên tiếng:

- Dạ thế thì còn gì hay bằng?

Hắn nói xong từ hậu đường đi ra nhìn Lưu Chính Phong khẽ cúi mình nói:

- Đệ tử là Vạn Đại Bình, môn hạ phái Tung Sơn xin tham kiến Lưu sư thúc.

Lưu Chính Phong tức giận run lên, lớn tiếng hỏi:

- Phái Tung Sơn cho bao nhiêu đệ tử tới đây? Bảo chúng xuất hiện ra hết đi!

Lão vừa dứt lời thì ở trên nóc nhà, ngoài cổng lớn, góc sảnh đường, trong hậu viện, cả bốn mặt đến mấy chục người đồng thanh hô lên:

- Dạ! Đệ tử phái Tung Sơn xin tham kiến Lưu sư thúc.

Mấy chục người cùng lên tiếng một lúc, thanh âm đã vang dội lại nổi lên một cách đột ngột khiến cho quần hùng đều giật mình kinh hãi.

Hơn chục người trên nóc nhà đều mặc áo vàng còn những người trong nhà đại sảnh thì ăn mặc nhiều kiểu. Hiển nhiên họ đã trà trộn vào từ trước, để ngấm ngấm giám thị Lưu Chính Phong. Vậy mà hơn hai ngàn người, không một ai phát giác.

Định Dật sư thái là người đầu tiên không nhin được, lớn tiếng hỏi:

- Làm như vậy... là có ý gì? Sao lại khinh nhờn quá thế được?

Sử Đăng Đạt đáp:

- Xin sư bá tha tội cho. Gia sư truyền lệnh phải cố gắng khuyên can Lưu sư thúc đừng để người rửa tay gác kiếm. Vì sợ Lưu sư thúc không tuân lệnh nên đành phải đắc tội.

Giữa lúc ấy mười mấy người từ trong hậu đường đi ra. Đây là Lưu Chính Phong Lưu phu nhân cùng hai đứa nhỏ và đệ tử họ, tất cả bảy người. Sau mỗi người đều có một tên đệ tử phái Tung Sơn, tay cầm đao trủy thủ dí vào sau lưng bọn Lưu phu nhân.

Nguyên những người này lén vào được hậu viện rồi liền kiếm chế ngay Lưu phu nhân cùng bọn con em họ Lưu bảy người. Nhưng Vạn Đại Bình đối với Lưu tiểu thư tỏ ra đặc biệt lịch sự. Hắn chỉ lấy lời lẽ bảo nàng đừng tự ý chạy lui chạy tới chứ không dùng võ lực uy hiếp.

Lưu Chính Phong đồng dục lên tiếng:

- Thưa các vị bằng hữu! Không phải Lưu mỗ tự ý hành động. Nay Tả sư huynh ức hiếp thế này nếu Lưu mỗ lại chịu khuất phục dưới cường lực thì còn mặt mũi nào đứng trên thế gian nữa? Tả sư huynh không cho Lưu mỗ rửa tay gác kiếm, hà hà! Nhưng Lưu mỗ thà mất đầu chứ không chịu nhục. Lão vừa nói vừa tiến lại một bước, hai tay đưa tới chậu vàng.

Sử Đăng Đạt vội la lên:

- Hãy khoan!

Hắn vừa nói vừa phất cờ lệnh ngăn chặn trước mặt lão.

Lưu Chính Phong vung tay trái lên, đâm hai ngón vào mắt đối phương. Sử Đăng Đạt đưa hai tay lên ngăn lại.

Lưu Chính Phong co tay trái về đồng thời phóng hai ngón tay bên hữu xĩa vào mặt hắn.

Sử Đăng Đạt không thể đỡ gạt được, phải lùi lại. Lưu Chính Phong bức bách đối phương lùi lại rồi, hai tay lại đưa tới chậu vàng.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng gió rít lên. Hai người nhảy xổ tới.

Lưu Chính Phong không quay đầu lại, đá chân trái ra đánh bình một tiếng, hất một tên đệ tử phái Tung Sơn ra xa. Tay phải lão chụp tới nắm được trước ngực tên kia rồi tiện đà liệng về phía Sử Đăng Đạt. Chân trái đá, tay phải chụp tựa hồ sau lưng cũng có mắt, lão nhằm đả trúng bộ vị, động tác lại cực kỳ mau lẹ. Thật là một tay nội gia cao thủ phi thường.

Lưu Chính Phong ra kỳ chiêu đẩy lui được hai tên khiến cho bọn đệ tử phái Tung Sơn phải sửng sốt. Trong lúc nhất thời không ai dám tiến lên nữa. Tên đệ tử phái Tung Sơn đứng đằng sau con trai lão liền la lên:

- Lưu sư thúc! Sư thúc mà không dừng tay thì đệ tử phải hạ sát công tử đây.

Lưu Chính Phong quay đầu lại ngó cậu con một cái rồi lạnh lùng nói:

- Anh hùng thiên hạ ở cả đây. Người mà dám động đến một sợi lông của con ta thì hết thảy mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn sẽ băm nát ra như tương. Câu này không phải là lời hăm dọa. Nếu tên đệ tử phái Tung Sơn mà kia mà hại cậu con lão, nhất định sẽ gây công phẫn, quần hùng đều ra tay thì mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn khó lòng thoát chết.

Lưu Chính Phong nói xong quay lại đưa tay vào chậu vàng. Lão chưa nhìn thấy ai ngăn trở nữa thì đột nhiên ánh vàng lấp loáng, một mũi ám khí nhỏ xíu xé bầu không khí vọt tới. Lưu Chính Phong lùi lại một bước. Bỗng nghe một tiếng keng khẽ vang lên. Mũi ám khí đã đánh vào chậu vàng. Chậu nghiêng đi, đổ xuống đất loảng xoảng. Chậu lật úp, đáy hướng lên trời. Nước trong chậu chảy đầy mặt đất. Đồng thời bóng vàng lấp loáng. Từ trên nóc nhà một người nhảy xuống. Người này giơ tay phải lên, chân đã nện xuống chậu. Chiếc chậu vàng lập tức bẹp dúm.

Người này chừng 40 tuổi, tầm thước vừa phải, nhưng thân thể gầy nhom. Trên môi để hai túm râu như râu chuột. Y chấp tay nói:

- Lưu sư huynh! Tiểu đệ vâng mệnh minh chủ, không để sư huynh rửa tay gác kiếm.

Lưu Chính Phong nhận ra người này là tứ sư đệ của chưởng môn phái Tung Sơn, họ Phí tên Bán. Y là một tay nổi tiếng võ lâm về môn "Đại tung dương thủ".

Lão coi tình hình biết là bữa nay phái Tung Sơn dốc hết lực lượng đến đây để đối phó với mình. Chậu vàng đã bị Phí Bân xéo nát rồi, việc rửa tay gác kiếm không thực hiện được nữa và cuộc đấu gay go đã bày ra trước mặt.

Lưu Chính Phong xoay chuyển ý nghĩ, tự hỏi:

- Phái Tung Sơn của hần tuy nắm giữ Ngũ Nhạc minh kỳ nhưng hần uy hiếp mình như thế chẳng lẽ mấy nghìn vị anh hùng hảo hán có mặt tại đây lại không một ai đứng ra lý luận câu nào ư?

Lão liền chấp tay đáp lễ nói:

- Phí sư huynh đã giá lâm sao lại không vào uống chén rượu nhạt mà còn ngồi thu hình trên nóc nhà để phơi nắng cho mệt? Đinh sư huynh cùng Lục sư huynh chắc cũng tới rồi. Xin mời các vị ra cả đây!

Nếu đối phó với một mình Lưu mỗ thì chỉ một Phí sư huynh cũng thừa sức. Nhưng đối với bao nhiêu anh hùng hào kiệt ở đây thì cả phái Tung Sơn e rằng cũng chưa đủ. Vậy còn kín hở làm chi vô ích?

Phí Bân tùm tùm cười đáp:

- Sao Lưu sư huynh lại nói ra những lời khiêu khích, ly gián? Dù chỉ một mình Lưu sư huynh với sư môn "Tiểu lạc nhận thức" cũng đủ khiến cho phái Tung Sơn không dám gây sự với phái Hành Sơn rồi, khi nào còn dám đắc tội với chư vị anh hùng hảo hán có mặt tại đây? Sở dĩ bữa nay tiểu đệ tới đây là vì thân gia cùng tính mệnh hàng ngàn, hàng vạn đồng đạo trong võ lâm. Tiểu đệ yêu cầu Lưu sư huynh đừng rửa tay gác kiếm.

Lão vừa nói câu này thì quần hùng trong nhà sảnh đường hết thảy đều ngạc nhiên tự hỏi:

- Việc Lưu Chính Phong có rửa tay gác kiếm hay không sao lại liên quan tới thân gia cùng tính mệnh hàng muôn ngàn đồng đạo võ lâm?

Bỗng nghe Lưu Chính Phong đáp:

- Phí sư huynh nói vậy há chẳng hóa ra tâng bốc tiểu đệ thái quá ư? Lưu mỗ bất quá là một kẻ tầm thường trong phái Hành Sơn. Trong Ngũ nhạc kiếm phái anh tài không biết có bao nhiêu mà kể. Vậy thêm một Lưu mỗ không phải là nhiều, bớt Lưu mỗ

không phải là ít. Cử động của Lưu mỗ sao lại có liên quan đến thân gia cùng tính mệnh muôn ngàn đồng đạo võ lâm được?

Định Dật sư thái cũng nói xen vào:

- Phải rồi! Lưu hiền đệ rửa tay gác kiếm để làm chức quan nhỏ bằng hạt đậu, thực tình mà nói bần ni nhận thấy thật là uổng quá, nhưng mỗi người có một chí hướng. Y muốn thăng quan phát tài thì mặc y. Mình chỉ mong y đừng gia hại đến trăm họ, đừng phá hoại nghĩa khí đồng đạo võ lâm. Người ngoài không thể ngăn trở y được. Bản lãnh Lưu hiền đệ đã lấy chi làm khủng khiếp mà gia hại số đông đồng đạo võ lâm được?

Phí Bân nói:

- Định Dật sư thái! Sư thái là nhà tu đắc đạo nơi cửa Phật dĩ nhiên không hiểu được chỗ ngoắt nghéo quỷ quái của người khác. Vụ đại âm mưu này mà thành công thì chẳng những đồng đạo võ lâm bị hại không biết bao nhiêu mà kể, cả đến nhân dân lương thiện khắp thiên hạ cũng bị nhim độc. Xin các vị nghĩ kỹ mà coi. Lưu tam gia đã là bậc anh hùng tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ, khi nào lại can tâm hạ mình đi làm một chức quan chó má thối tha? Gia tài Lưu tam gia có đến hàng vạn quan thì y còn mong thăng quan phát tài làm chi? Trong vụ này còn có nguyên nhân không thể nói ra được.

Quần hùng bụng bảo dạ:

- Thuyết này rất có lý. Mình đã đem lòng ngờ vực từ trước. Con người như Lưu Chính Phong mà đi làm một chức võ quan nhỏ bé thì còn trời đất nào nữa?

Lưu Chính Phong không nổi giận, lão tươi cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Té ra trong vụ này còn có một cuộc đại âm mưu không thể nói với ai được! Phí sư huynh! Sư huynh muốn ngậm máu phun người, tiểu đệ thử coi sư huynh có làm được không? Vụ này tiểu đệ không muốn nói, vì đó là cái nhục cho môn hộ phái Hành Sơn, nhưng việc đã xảy ra thế này, muốn giữ cũng không được nữa. Xin các vị bằng hữu cứ thẳng thắn phê bình cho. Định sư huynh và Lục sư huynh đâu? Mời hai vị xuất hiện đi!

Bỗng nghe trên nóc nhà mé đông và mé tây có tiếng người đáp lại:

- Được lắm!

Bóng vàng thấp thoáng, hai người đã đứng trước cửa sảnh đường. Kinh công của họ cũng hết như kinh công của Phí Bân nhảy xuống vừa rồi. Người đứng ở mé đông là một lão trọc, đầu nhẵn thín, bóng không có lấy một sợi tóc. Đây là nhị sư đệ Đinh Trọng của chương môn phái Tung Sơn. Mé tây là một người ủ rũ như mắc bệnh lao, lưng gù, mặt bủng da vàng, trông chẳng khác kẻ nhịn đói bảy ngày chưa được ăn một bữa. Quần hùng nhận ra hẳn là một trong những nhân vật quan trọng nhất phái Tung Sơn hiện nay. Hắn ngồi ghế thứ ba tên là Hoàng Diện Gia Cát Lục Bách.

Cả hai người cùng chấp tay nói:

- Xin chào Lưu tam gia cùng các vị anh hùng.

Đinh Trọng và Lục Bách là hai người lừng lẫy tiếng tăm trong võ lâm. Quần hùng đều đứng lên đáp lễ. Họ thấy những tên cao thủ phái Tung Sơn mỗi lúc một nhiều thì trong lòng ngấm ngầm lo ngại cho cục diện bữa nay cực kỳ nghiêm trọng và Lưu Chính Phong khó lòng tránh khỏi thất bại.

Định Dật sư thái nói:

- Phí hiền đệ! Hiền đệ bất tất phải quan tâm. Việc thiên hạ đi đến chữ lý là cùng. Đừng thấy người nhiều thế mạnh mà sờn lòng. Chẳng lẽ bạn hữu các phái Thái Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn đến đây giương mắt ra mà nhìn để mặc ai làm gì thì làm hay sao? Câu nói này của mục hiển nhiên ngụ ý cho phái Tung Sơn có ý mạnh khinh người thì phái Hằng Sơn mục sẽ ra tay can thiệp mà bọn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần cũng quyết không tự thủ bàng quan.

Lưu Chính Phong nhăn nhó cười nói:

- Vụ này nói ra càng thêm hổ thẹn. Nguyên là việc riêng về nội bộ phái Hằng Sơn của tiểu đệ mà khiến cho quý vị bằng hữu phải quan tâm. Lúc này trong lòng Lưu mỗ đã hiểu rõ hết. Đây chắc là Mạc sư huynh của tiểu đệ đã đưa ra cáo trạng với đại minh chủ phái Tung Sơn nói là Lưu mỗ làm nhiều điều sai quấy. Rồi các vị sư huynh phái Tung Sơn đến đây vấn tội. Được lắm! được lắm! Để Lưu mỗ đi nhận lỗi với Mạc sư ca là xong.

Hồi 38

Lưu Chính Phong kết bạn tà ma

Phí Bân đưa mục quang nhìn khắp nhà đại sảnh một vòng. Luồng tinh quang của hắn tỏa ra thành một dây sáng chói. Hiện nhiên nội công hắn cực kỳ thâm hậu. Hắn nói:

- Việc này có liên quan gì đến Mạc Đại tiên sinh?

Vậy mời Mạc Đại tiên sinh ra đây để cho vấn đề được sáng tỏ.

Mấy câu này dứt lời, nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Sau một lúc khá lâu vẫn không thấy Tiêu tương dạ Mạc Đại tiên sinh xuất hiện.

Lưu Chính Phong nhăn nhó cười đáp:

- Sự bất hòa giữa sư huynh, sư đệ tại hạ là một điều mà mọi người trong võ lâm đều biết, vậy chẳng cần dấu diếm làm chi? Tiểu đệ nhờ phúc ấm của tiên nhân để lại, trong nhà tương đối dư dật hơn, còn Mạc sư ca là người bần hàn. Đã là đạo bằng hữu thì vấn đề tiền tài là chuyện rất tầm thường, hướng chi lại giữa tình sư huynh, sư đệ? Nhưng Mạc sư ca lại ty hiềm điều đó, tuyệt không bước chân đến nhà tại hạ. Sư huynh, sư đệ tại hạ có khi đến hàng mấy năm không nói chuyện, không gặp mặt nhau, nên bữa nay dĩ nhiên Mạc sư ca không tới đây. Trong lòng tại hạ không phục là ở chỗ mình chủ chỉ nghe lời một bên Mạc sư ca đã pháí các vị sư huynh, sư đệ đến đây để đối phó với tại hạ. Cả vợ con Lưu mỗ cũng đều thành ra những tên tù tội dưới thêm. Như vậy.. không khỏi vì vấn đề nhỏ nhặt mà thành to chuyện. Phí Bân quay lại bảo Sử Đăng Đạt:

- Giơ cao cờ lệnh lên!

Sử Đăng Đạt vâng lời giơ cao cờ lệnh đưa về phía bên Phí Bân.

Phí Bân nét mặt nghiêm nghị nói:

- Lưu sư huynh! Công việc bữa nay không có liên quan gì đến Mạc Đại tiên sinh, chưởng môn phái Hành Sơn. Sư huynh đừng

bắt quàng sang y. Tả mình chủ phái tiểu đệ tới đây để điều tra cho biết rõ mối liên quan giữa sư huynh và Đông Phương Bất Bại ở Ma giáo, có ngầm ngầm cấu kết gì với nhau không? Đồng thời có sắp đặt âm mưu để đối phó với Ngũ nhạc kiếm phái ta cũng như với các chính phái trong võ lâm đồng đạo hay không?

Hắn vừa nói câu này, quần hùng đều biến động thất sắc.

Nguyên Ma giáo chuyên làm khó d với quần hùng trong bạch đạo. Hai bên đã kết mối oan cừu hàng mấy trăm năm. Những vụ tranh chấp, chiến đấu vĩnh viễn không bao giờ hết và bên nào cũng có khi thắng khi bại. Trong hơn hai ngàn người hiện diện trong nhà đại sảnh ít ra có tới một nửa đã bị Ma giáo làm hại, hoặc anh cha bị giết, hoặc sư trưởng đã bị uống mạng.

Vừa nghe đề cập tới Ma giáo, ai nấy đều nghiến răng căm hận. Nguyên nhân chính khiến cho Ngũ nhạc kiếm phái kết minh với nhau là để đối phó với Ma giáo.

Ta nên biết nội ngoại công Ma giáo luyện theo một đường lối riêng biệt, các danh môn chính phái tuy võ công cao cường mà vẫn không sao địch lại đối phương. Ma giáo giáo chủ là Đông Phương Bất Bại đã nổi tiếng cao thủ đệ nhất hàng trăm năm nay chưa có ai bằng. Tên hắn là Bất Bại thực cũng không ngoa, vì từ lúc hắn luyện thành tuyệt nghệ chưa bị thua lần nào. Đúng là một nhân vật phi thường.

Quần hùng nghe Phí Bân chỉ trích Lưu Chính Phong kết cấu với Ma giáo dĩ nhiên không khỏi động tâm. Họ chưa biết có phải là sự thực không, nhưng vụ này quả liên quan đến tính mạng thân gia của mọi người. Tấm lòng thân thiện đối với Lưu Chính Phong từ trước bỗng tiêu tan hết.

Lưu Chính Phong nói:

- Suốt đời tại hạ chưa từng gặp qua Đông Phương Bất Bại, giáo chủ Ma giáo một lần nào. Vậy thì những chuyện cấu kết, âm mưu từ đâu mà ra?

Phí Bân nghiêng đầu ngó Tam sư huynh Lục Bách để chờ y trả lời.

Lục Bách chậm rãi sẽ sàng nói:

- Lưu sư huynh! Tiểu đệ e rằng vụ này không phải hoàn toàn giả trá. Ma giáo có một vị hộ pháp trưởng lão tên gọi tên gọi Khúc Dương, chẳng hiểu Lưu sư huynh có biết lão không?

Lưu Chính Phong vốn là người rất bình tĩnh, nhưng lão vừa nghe đến hai chữ Khúc Dương, sắc mặt lập tức biến đổi. Lão mím môi không trả lời. Lão trọc đầu Đinh Trọng từ lúc vào nhà đại sảnh đến giờ chưa từng mở miệng, bây giờ bỗng lớn tiếng hỏi:

- Lưu sư huynh có quen biết Khúc Dương không?

Thanh âm hần rất vang dội làm cho mọi người phải ù tai. Hần đứng yên một chỗ không nhúc nhích, thế mà trong nháy mắt mọi người tưởng chừng như lão đột nhiên cao lên mấy thước và uy mãnh phi thường.

Lưu Chính Phong vẫn chưa trả lời. Mấy ngàn con mắt ngó chăm chăm vào mặt lão. Mọi người cho rằng lúc này Lưu Chính Phong có trả lời hay không cũng vậy thôi. Lão ngậm miệng tức là mặc nhiên thừa nhận.

Hồi lâu Lưu Chính Phong mới gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Tại hạ chẳng những quen biết Khúc Dương đại ca, y còn là người bạn tốt nhất, người tri kỷ duy nhất của tại hạ.

Trong nhà đại sảnh lập tức nhộn nhạo cả lên. Quần hùng bàn tán xôn xao. Mấy câu trả lời của Lưu Chính Phong đã ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Ai cũng đoán: nếu lão không chối cãi thì cũng chỉ bảo là mới gặp Khúc Dương một lần. Ngờ đâu lão lại nói toẹt ra đã thâm giao với một người trưởng lão của Ma giáo.

Nét mặt thoáng qua một nụ cười, Phí Bân nói:

- Lưu sư huynh thừa nhận như vậy là hay lắm! Đã là bậc đại trượng phu thì mình làm mình chịu. Lưu Chính Phong! Tả mình chủ đã vạch ra hài đường tùy ông bạn chọn lấy một.

Lưu Chính Phong tựa hồ như không nghe thấy câu nói của Phí Bân. Mặt lão vẫn điềm nhiên, lão từ từ ngồi xuống cầm hồ rượu rót một chung đặt lên môi mà nhấp từ từ.

Quần hùng thấy Lưu Chính Phong vẫn thẳng thắn, không tỏ ra xúc động chút nào thì đủ biết định lực của lão cực kỳ cao thâm. Giữa lúc khẩn trương, lão vẫn bình tĩnh như không. Về đờm lược cũng như về võ công đều vào bậc thượng thặng mới đạt được tới

trình độ này được. Hai bề mà khuyết một nhất định không xong. Trong lòng mọi người lại càng ngấm ngấm bội phục.

Phí Bân đồng dặc nói:

- Tả minh chủ đã bảo Lưu Chính Phong là một nhân tài rất hiếm trong phái Hằng Sơn, chỉ vì nhất thời lầm lạc đi vào đường rẽ, kết giao với địch. Nếu y tự hối hận thì chúng ta đã là người nghĩa hiệp há chẳng làm hay cho người để y trở lại đường chính? Nếu Lưu sư huynh chọn đường này thì hạn trong vòng một tháng sư huynh phải giết trưởng lão Khúc ương đem đầu về nạp là mọi việc lầm lỗi từ trước đều bỏ đi, không nói tới nữa. Chúng ta vẫn giữ tình bằng hữu, nghĩa anh em.

Quần hùng nghĩ bụng:

- Hai phe chính tà chẳng thể đứng chung với nhau được. Bọn bàng môn tả đạo bên Ma giáo cùng những nhân vật nghĩa hiệp h thấy mặt nhau là chiến đấu đến kẻ sống người chết. Thế mà Tả minh chủ đòi Lưu Chính Phong phải giết Khúc Dương để biểu lộ lòng ngay thẳng thì chẳng qua là một điều yêu cầu đúng mức.

Lưu Chính Phong mặt thoáng qua một nụ cười thê lương đáp:

- Khúc đại ca cùng tại hạ mới gặp mặt lần đầu đã như tình cố cựu, ngổ hết tâm sự cùng nhau giao kết. Thế mà y cùng tại hạ hội diện đến mười mấy lần rồi có khi nằm nói chuyện suốt đêm. Ngẫu nhiên đề cập đến chính kiến bất đồng về môn hộ, y vuốt bụng thở dài, nhận ra cuộc tranh đấu hai bên đều là vô vị. Tại hạ cùng Khúc đại ca kết giao với nhau chỉ ở chỗ ghiên cứu âm nhạc. Y là tay cao thủ về "Thấy huyền cầm", còn tại hạ say mê thổi tiêu. Khi hai người gặp nhau, phần lớn thời gian chỉ họa đàn thổi tiêu, chưa từng bàn đến võ công bao giờ.

Lão nói tới đây, tùm tùm cười tiếp:

- Nếu các vị không tin thì Lưu Chính Phong này cả quyết hiện nay trên đời không ai gảy đàn bằng được Khúc đại ca. Còn về thổi tiêu, tại hạ cũng quyết hông chịu đứng xuống hàng thứ hai. Khúc đại ca tuy người trong Ma giáo, nhưng tại hạ nghe tiếng đàn biết y tính tình cao khiết đáng là người bạn với Thanh Phong Minh Nguyệt, Lưu Chính Phong này không những đem lòng bội phục mà còn ngưỡng mộ nữa. Lưu mô tuy là kẻ thất phu quê mùa, nhưng nhất định không chịu gia hại người quân tử. Quần hùng

càng nghe càng lấy làm kỳ. Không ai ngờ Lưu Chính Phong lại kết giao với Khúc Dương ở chỗ tiếng đàn điệu sáo. Trong lòng ai cũng không tin, song nghe y nói ra vẻ rất thành thực, tuyệt không có chút gì trá ngụy lại cho rằng trên chốn giang hồ đã nhiều kẻ sĩ đặc biệt thì việc Lưu Chính Phong say mê âm nhạc vào loại thanh sắc mê người cũng chẳng có chi là lạ.

Những người biết rõ gốc ngọn phái Hành Sơn bưng bảo dạ:

- Những tay cao thủ truyền đời phái Hành Sơn đều thích âm nhạc. Hiện nay chương môn phái này là Mạc Đại tiên sinh, ngoại hiệu Tiêu Tương Dạ Vũ cũng thích hồ cầm nên mới có câu "Cầm trung tàng kiếm, kiếm phát cầm âm". Vậy Lưu Chính Phong từ chỗ ham mê thổi tiêu mà đi đến chỗ kết giao với Khúc Dương là một chuyện rất có thể đúng.

Phí Bân nói:

- Chuyện Lưu sư huynh cùng Khúc ma đầu do âm nhạc mà kết thân, Tả minh chủ biết rõ lắm. Người còn bảo: Bọn Ma giáo trong lòng hiểm độc khôn lường. Chúng biết rằng sau khi Ngũ nhạc kiếm phái kết minh với nhau, thế lực sẽ lớn vô cùng, bọn chúng khó lòng chống chọi được nên mới tìm thiên phương bách kế để phá hoại nội bộ, gây tình ly gián, bất luận bằng một phương diện nào. Đối với bọn đệ tử thanh niên, chúng dùng mỹ sắc để mà quyến rũ. Lưu sư huynh vốn là người nghiêm cẩn giữ mình, chúng không giở trò đó được, liền phái Khúc Dương là tay giỏi đàn đến lung lạc. Lưu sư huynh! Sư huynh mau mau tỉnh ngộ! Bọn Ma giáo đã giết người bên ta không phải là ít mà sao sư huynh còn để chúng dùng cách quỷ quái làm cho mê hoặc? Lưu sư huynh đã biết chưa?

Định Dật sư thái nói:

- Phải rồi! Phí sư đệ nói đúng đó! Bọn Ma giáo thật là đáng sợ. Chẳng những võ công chúng thâm độc mà còn nhiều ngụy kế đa đoan khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Lưu sư đệ! Sư đệ là người chính nhân quân tử mắc lừa kẻ tiểu nhân ty tiện rồi. Việc này có gì quan hệ? Chúng ta nhất tề ra tay chém chết tên Khúc Dương ma đầu đó là xong chuyện. Ngũ nhạc kiếm phái ta như cây liên cành, không thể để bọn người tồi bại trong Ma giáo quyến rũ làm tổn thương đến nghĩa khí đồng đạo được.

Thiên Môn đạo nhân nói:

- Lưu sư đệ! Người quân tử làm điều lầm lỗi như mặt trời mặt trăng bị mây bao phủ ai cũng nhìn rõ. Biết lỗi lầm mà sửa đổi là điều rất hay. Sư đệ nên vung kiếm chặt đầu tên họ Khúc kia thì những người nghĩa hiệp đều giơ ngón tay lên ca ngợi" Lưu Chính Phong ở phái Hằng Sơn quả là một tay hán hán biết phân biệt thiện ác". Chúng ta là bạn của sư đệ cũng được thơm lây.

Lưu Chính Phong không trả lời. Lão đưa mắt ngó vào mặt Nhạc Bất Quần hỏi:

- Nhạc đại ca! Đại ca là bậc quân tử hiểu rõ điều phải trái. Những cao nhân võ lâm ở đây bức bách tiểu đệ bán cả bằng hữu thì đại ca tính sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Lưu hiền đệ! Nếu quả là bằng hữu thì bọn người võ lâm chúng ta phải chung lưng góp sức, dù chết cũng chẳng chau mày. Nhưng lão họ Khúc trong Ma giáo hiển nhiên bề ngoài thơm thốt nói cười nhưng bề trong nham hiểm giết người không dao. Hắn tìm cách giao hảo với sư đệ thì là hành động rất thâm độc nguy hiểm. Nếu hạng người đó mà kể là bạn há chẳng ô nhục cho hai chữ "bằng hữu" ư? Cổ nhân vì đại nghĩa giết cả người thân. Người thân thích còn có lúc phải giết đi thì kể chi đến một tên đại ma đầu, sao còn coi là bằng hữu được?

Quần hùng nghe Nhạc Bất Quần lý luận xác đáng đều cất tiếng hoan hô:

- Lời nói của Nhạc tiên sinh thật là minh bạch! Đối với bằng hữu mới dùng lời nghĩa khí. Còn đối với kẻ địch thì phải giết cho hết sạch còn nói chi đến chuyện nghĩa khí?

Lưu Chính Phong buông một tiếng thở dài. Lão chờ cho mọi người yên tĩnh lại, mới từ từ lên tiếng:

- Lúc tại hạ bắt đầu giao kết với Khúc đại ca đã tiên liệu đến chuyện ngày nay rồi. Xét tình thế gần đây Ngũ nhạc kiếm phái ta đã xảy một trường tranh đấu khốc liệt với Ma giáo, một bên là sư huynh sư đệ đồng minh, một bên là bạn tri giao. Lưu mỗ chẳng biết đứng về bên nào, vì thế nên phải nghĩ ra hạ sách rửa tay gác kiếm để bá cáo cùng đồng đạo thiên hạ: Lưu mỗ từ đây phải rút lui khỏi võ lâm không nghe đến chuyện ân oán giết chóc trên chốn giang hồ, đặt mình ra ngoài vòng phiến lụy, đi làm một chức võ quan nhỏ bé. Lưu mỗ cũng biết thế là làm hoen ố thân mình để

che tai mắt mọi người, ngờ đâu Tả minh chủ thần thông quảng đại, nước cờ của Lưu mỗ không qua được mắt y.

Quần hùng nghe nói mới tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Té ra vụ này Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm là có thâm ý này. Trước mình vẫn không hiểu vì lẽ gì một tay cao thủ phái Hành Sơn lại can tâm chịu đi làm chức quan cỏ rác đó.

Lưu Chính Phong giải thích xong, mọi người đều cho lão là người có tiên kiến sáng suốt. Phí Bân, Định Trọng, Lục Bách ba người đưa mắt nhìn nhau, ra chiều đắc ý nghĩ thầm:

- Giả tử Tả sư ca mà không khám phá ra được gian kế của hắn, ngăn cản kịp thời là hắn rút lui êm thấm.

Lưu Chính Phong lại nói:

- Ma giáo cùng đường lối nghĩa hiệp của chúng ta đã thành cừu địch tranh đấu không ngớt. Điều phải lẽ trái trong lúc nhất thời nói sao cho xiết? Lưu mỗ chỉ mong lui thoát khỏi những cuộc ác đấu gió tanh mưa máu, từ nay cáo lão hưởng thú lâm tuyền, thối sáo, dạy con, làm một người lương dân yên phận thủ thường. Lưu mỗ tự nghĩ rằng mỗi tâm nguyện này chẳng có gì vi phạm đến quy củ bản môn cùng minh ước Ngũ nhạc kiếm phái.

Phí Bân cười lạt nói:

- Nếu ai cũng như Lưu sư ca gặp lúc nguy nan, lâm trận bỏ chạy há chẳng để bọn Ma giáo ngang dọc giang hồ rắc độc khắp nhân gian ư? Lưu sư huynh muốn đặt mình ra ngoài vòng phiền lụy nhưng lão ma đầu họ Khúc kia sao không chịu trí thân ngoại sự?

Lưu Chính Phong mỉm cười đáp:

- Khúc đại ca vừa nói cho tại hạ hay là đã lập lời trọng thệ trước tổ sư Ma giáo: từ đây trở đi y nhất định không can thiệp vào bất luận một cuộc tranh đấu nào giữa Ma giáo và bạch đạo. Người đã không xúc phạm ta thì ta cũng chẳng tội gì mà xúc phạm người.

Phí Bân cười ha hả nói:

- Giả tử bọn bạch đạo chúng ta xúc phạm hắn thì sao?

Lưu Chính Phong đáp:

- Khúc đại ca đã bảo: Y hết sức nhường nhịn quyết không cùng người tranh thắng và gắng sức điều giải mối hiềm khích hiểu lầm giữa hai bên. Khúc đại ca mới hôm qua đây còn nói với tại hạ: Lệnh Hồ Xung, đệ tử phái Hoa Sơn, bị thương nguy đến tính mạng, chính y đã ra tay cứu sống.

Mọi người nghe Lưu Chính Phong nói tới câu này đều vô cùng xúc động, nhất là bọn người phái Hoa Sơn, phái Hằng Sơn và phái Thanh Thành. Họ kể đầu ghé tai thì thầm bàn tán.

Nhạc Linh San ở phái Hoa Sơn không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Lưu sư thúc! Đại sư ca của đệ tử hiện ở đâu? Có thật lão họ Khúc... Khúc tiên bối đã cứu trị cho y không?

Lưu Chính Phong đáp:

- Khúc đại ca nói vậy chắc không phải điều trá ngữ. Mai đây người gặp Lệnh Hồ hiền đệ đệ tử hỏi y sẽ biết.

Phí Bân cười lạt nói:

- Cái đó có chi là lạ? Bọn Ma giáo đã tìm kế ly gián thì còn thủ đoạn nào chúng không lợi dụng? Chúng tìm thiên phương bách kế để lung lạc đệ tử phái Hoa Sơn. Ngay Lệnh Hồ Xung có khi vì thế mà đem lòng cảm kích, muốn đền đáp cái ơn cứu mạng cũng chưa biết chừng. Như vậy trong Ngũ nhạc kiếm phái ta lại thêm một tên loạn đồ.

Lưu Chính Phong giương cặp lông mày lên, ngang nhiên hỏi:

- Phí sư huynh! Sư huynh bảo lại thêm một tên loạn đồ. Chữ "lại" đó là có ý gì?

Phí Bân đáp:

- Kẻ nào có tật giết mình. Lưu sư huynh đã biết rồi hà tất tiểu đệ phải nói cho rõ?

Lưu Chính Phong nói:

- Hừ! Thế thì Phí sư huynh trở thẳng Lưu mỗ là loạn đồ bản phái. Thiết tưởng vụ Lưu mỗ kết bạn là chuyện riêng, người ngoài chẳng thể can thiệp vào được. Lưu Chính Phong này không lừa thầy diệt tổ, gây họa cho môn phái, thì hai chữ "loạn đồ" xin niêm phong lại để kính hoàn cho sư huynh.

Lưu Chính Phong vốn là người ôn tồn lễ độ, như một tài chủ quê mùa. Lão vừa giống người giàu lại ra chiều có sĩ khí, nhưng lúc này đột nhiên hiển hiện hào khí bừng bừng, khác hẳn với lúc bình thường. Quần hùng thấy Lưu Chính Phong ở vào tình thế cực kỳ bất lợi, vậy mà lão đưa ra luận điệu đối chọi sắc bén với Phí Bân, chẳng chịu nhường nhịn chút nào thì không khỏi sinh lòng bội phục lão là người có đởm lược.

Phí Bân nói:

- Thế là Lưu sư huynh không chịu theo đường lối thứ nhất đi giết tên đại ma đầu Khúc Dương hay sao?

Lưu Chính Phong đáp:

- Nếu Tả minh chủ đã có hiệu lệnh thì Phí sư huynh cứ động thủ hạ sát toàn gia Lưu mỗ đi là xong.

Phí Bân hỏi:

- Lưu sư huynh đừng ỷ thế mình mạnh mà chẳng sợ hãi ai. Sư huynh tưởng trong nhà đã có nhiều anh hùng hảo hán đến làm tân khách thì Ngũ nhạc kiếm phái ta phải sợ sệt, không dám thanh lý nội bộ chăng?

Dứt lời hần vẫy tay gọi Sử Đăng Đạt:

- Lại đây!

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng rồi tiến lên ba bước. Phí Bân đón lấy cây ngũ sắc lệnh kỳ trong tay gã, giơ cao lên tuyên bố:

- Lưu Chính Phong hãy nghe đây! Tả minh chủ có lệnh truyền trong vòng một tháng mà người không chịu giết Khúc Dương thì lập tức Ngũ nhạc kiếm phái phải thanh toán nội bộ để khỏi có mối lo về sau. Đã nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, quyết chẳng dung tình. Người hãy nghĩ kỹ đi. Lưu Chính Phong nở một nụ cười thâm nói:

- Lưu mỗ kết bạn cốt ở chỗ lấy gan mật đối xử với nhau, khi nào giết bạn để giữ thân mình. Tả minh chủ đã không chịu lượng thứ cho Lưu Chính Phong này thế cô lực bạc thì chống chọi với Tả minh chủ thế nào được? Phái Tung Sơn của sư huynh đã bố trí đâu đấy rồi, có khi đã mua cả quan tài cho Lưu mỗ nữa. Phí sư huynh muốn động thủ thì động thủ ngay đi còn đợi đến bao giờ?

Phí Bân phát cờ đồng dục ra lệnh:

- Thiên Môn sư bá phái Thái Sơn! Nhạc sư thúc phái Hoa Sơn! Định Dật sư thái phái Hằng Sơn!

Các vị sư thúc, sư điệt phái Hành Sơn! Tả minh chủ đã dặn: Trước nay hai phái chính tà thù sâu tựa bể chẳng đót trời chung. Lưu Chính Phong phái Hành Sơn cấu kết với giặc, giúp kẻ cừu thù. Đã là Ngũ Nhạc đồng môn đều phải ra tay giết đi. Ai tuân lệnh phải đứng sang mé tả.

Thiên Môn đạo nhân đứng dậy trước tiên rảo bước đi sang mé tả. Lão nhìn thẳng chứ không ngó Lưu Chính Phong.

Nguyên sư phụ Thiên Môn đạo nhân mất mạng về tay một vị nữ trưởng lão Ma giáo, nên lão căm hận phái này thấu xương. Lão đi sang mé tả, bọn đệ tử dưới trướng cũng đi theo liền.

Kế đến Nhạc Bất Quần cũng đứng lên nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ chỉ gạt đầu một cái là Nhạc Bất Quần sẽ phụ trách việc thu xếp Khúc Dương được chăng? Hiền đệ bảo bậc đại trượng phu không thể tội lỗi với bạn, chẳng lẽ trong thiên hạ chỉ có mình Khúc Dương là bạn thôi hay sao? Ngũ nhạc kiếm phái ta đây không phải là bạn của hiền đệ ư? Mấy ngàn vị anh hùng hảo hán, đồng đạo võ lâm nghe tin Lưu hiền đệ rửa tay gác kiếm đã chẳng quản đường xá xa xôi ngàn dặm tới đây thì tấm lòng thành của các vị cầu chúc cho hiền đệ đã tỏ rõ mối tình giao hảo. Dù Khúc Dương có ngón đàn hay chẳng lẽ hiền đệ vì hấn để toàn gia bị mất mạng ư? Các sư hữu Ngũ nhạc kiếm phái cùng trăm ngàn vị đồng đạo võ lâm góp lại không bằng một mình Khúc Dương hay sao?

Lưu Chính Phong từ từ lắc đầu đáp:

- Nhạc sư huynh! Sư huynh đã đọc sách hiển nhiên hiểu rõ bậc đại trượng phu có những việc không thể làm được. Mấy lời vàng ngọc mà sư huynh khuyên can Lưu mỗ rất lấy làm cảm kích. Người ta bức bách Lưu mỗ sát hại Khúc Dương, việc đó Lưu mỗ nhất định không thể làm được. Vì việc này cũng tử như người ta bức bách Lưu mỗ gia hại Nhạc huynh hoặc bất cứ một vị bằng hữu nào ở đây.

Vậy Lưu mỗ dù có toàn gia gặp nạn cũng quyết không dám gạt đầu. Khúc đại ca thâm giao với tiểu đệ, đó là một điều chắc chắn, cũng như Nhạc huynh là một vị hảo hữu của Lưu mỗ. Nếu Khúc đại ca đưa ra đề nghị ám hại một vị bằng hữu nào trong Ngũ

nhạc kiếm phái ta thì Lưu mỗ sẽ khinh bỉ y và tuyệt giao với y ngay.

Lưu Chính Phong nói mấy câu này với một giọng chí thành quần hùng không khỏi ngẩn ngơ. Ta nên biết người võ lâm lấy nghĩa khí làm trọng. Lưu Chính Phong cố bản toàn mối giao tình với Khúc Dương khiến cho các hán tử giang hồ đều ngấm ngấm thân phục.

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ nói thế là sai! Lưu hiền đệ giữ vẹn nghĩa khí bằng hữu khiến cho người ta bội phục thiết, nhưng hiền đệ bất luận chính tà, không chia phải trái. Bọn Ma giáo làm ác đã nhiều, tàn hại nhiều chính nhân quân tử trên chốn giang hồ, cùng lương dân vô tội. Thế mà Lưu hiền đệ chỉ vì tiếng đàn, tiếng sáo hợp ý trong lúc nhất thời, nỡ đem cả tính mạng toàn gia giao cho y thì là hiểu lầm hai chữ "nghĩa khí".

Lưu Chính Phong cười nhạt nói:

- Nhạc đại ca! Đại ca không thích âm nhạc nên không hiểu ý tứ của tiểu đệ. Về ngôn ngữ, văn tự còn có thể trá ngụy, nhưng tiếng đàn tiếng tiêu là tiếng nói tự cõi lòng, chẳng ai có thể giả mạo được. Tiểu đệ và Khúc đại ca kết bạn với nhau xướng họa đàn sáo, tâm ý giao thông. Tiểu đệ xin lấy tính mạng toàn gia ra mà bảo đảm: Khúc đại ca là người trong Ma giáo nhưng tuyệt không có chút tâm địa tà ác của môn phái y.

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài, từ từ đi đến bên Thiên Môn đạo nhân. Bọn Lao Đức Nặc, Nhạc Linh San, Lục Đại Hữu đều theo lão ngay. Định Dật sư thái đưa mắt nhìn Lưu Chính Phong hỏi:

- Từ nay phải kêu hiền đệ bằng Lưu hiền đệ hay gọi thẳng tên Lưu Chính Phong?

Lưu Chính Phong nở một nụ cười tê tái đáp:

- Lưu Chính Phong này sẽ mất mạng trong khoảng khắc. Từ đây sư thái không còn kêu đến Lưu mỗ nữa.

Định Dật sư thái chấp hai tay để trước ngực thở dài cất tiếng niệm:

- A Di Đà Phật.

Rồi mù từ từ đi tới bên Nhạc Bất Quần, miệng nói:

- Ma quỷ ám chương! Thật là tội nghiệt!

Bọn đệ tử dưới trướng theo mù qua một bên.

Phí Bân đồng dặc nói:

- Đây là việc của một mình Lưu Chính Phong không liên can gì đến các đệ tử khác phái Hành Sơn. Vậy bọn đệ tử phái Hành Sơn không cam tâm phụ trợ nghịch đồ thì phải mau mau qua mé bên tả.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ...

Hồi 39

Vì bạn vàng, toàn gia mắc nạn

Hồi lâu, một hán tử thanh niên ghen ngào lên tiếng:

- Lưu sư bá! Bọn đệ tử cam đành đắc tội với sư bá.

Rồi hơn 30 tên đệ tử phái Hành Sơn sang đứng bên quần ni phái Hằng Sơn. Bọn này toàn là những hạng sư điệt Lưu Chính Phong còn những nhân vật trực thuộc lão thì không ai bỏ đi.

Phí Bân lại giục:

- Những đệ tử thân truyền của Lưu môn cũng qua mé tả hết đi.

Hương Đại Niên đồng dục nói:

- Bọn đệ tử chịu ân nặng của sư môn, nay gia sư gặp nạn vậy nguyện cùng sống chết với ân sư.

Lưu Chính Phong nước mắt chạy quanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Đại Niên! Người nói vậy cũng khiến cho sư phụ đây được hả lòng. Nhưng các người qua bên đó đi! Việc sư phụ kết bạn không liên can gì đến các người cả.

Mẽ Vi Nghĩa rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái nói:

- Một ngành Lưu môn không thể địch lại Ngũ nhạc kiếm phái. Bữa nay chỉ còn cái chết mà thôi.

Ai định gia hại ân sư thì trước hết hãy giết Mẽ Vi Nghĩa này đã.

Gã nói xong lạng người ra đứng chắn trước mặt Lưu Chính Phong.

Phí Bân cười gằn nói:

- Ánh lửa đom đóm mà cũng muốn lập lòe ư?

Hắn giơ tay trái lên. Véo một tiếng, một tia sáng bạc vọt ra nhanh như tên.

Lưu Chính Phong giật mình kinh hãi, đẩy Mẽ Vi Nghĩa một cái, hất ra mé tả. Tia sáng bạc nhắm bắn ngay tới trước mặt lão.

Hương Đại Niên hốt hoảng nhảy ra đỡ đòn cho sư phụ. Bỗng gã la lên một tiếng. Mũi ngân đâm bắn trúng vào trái tim, gã chết ngay lập tức.

Lưu Chính Phong vươn tay trái ra nắm lấy thi thể gã. Lão sờ mũi thấy đã tắt hơi liền quay sang bảo Đinh Trọng:

- Đinh lão nhị! Phái Tung Sơn nhà lão đã hạ thủ trước giết chết đệ tử của ta rồi!

Đinh Trọng nói:

- Đúng đó! Đúng đó! Bọn ta động thủ trước thì đã sao?

Lưu Chính Phong nhắc bổng thi thể Hương Đại Niên lên vận nội lực vào để liệng về phía Đinh Trọng.

Đinh Trọng vừa nhìn cách vận kinh lực của đối phương đã biết rằng nội công của phái Hành Sơn có chỗ độc đáo. Lưu Chính Phong lại là tay cao thủ hạng nhất phái Hành Sơn thì thế liệng ra không phải tầm thường. Hắn liền ngấm ngấm đề tụ nội lực chuẩn bị đón lấy xác chết để hất ngược lại. Ngờ đâu Lưu Chính Phong nhắc xác chết lên, rõ ràng nhắm liệng về phía trước, nhưng đột nhiên người lão chệnh chéch đi, giơ hai tay lên liệng xác Hương Đại Niên vào trước ngực Phí Bân. Cử động này cực kỳ mau lẹ mà Phí Bân đang lúc bất ngờ, hắn vội giơ thẳng song chưởng lên vận kinh lực vào để ngăn chặn xác chết liệng tới.

Giữa lúc ấy hắn thấy hai cánh tay tê chôn thì ra đã bị Lưu Chính Phong điểm huyết. Lưu Chính Phong ra một chiêu thành công, liền vươn tay trái ra cướp lấy cây cờ lệnh trong tay Phí Bân. Tay phải rút kiếm chỉ vào yết hầu hắn, bỏ mặc cho xác Hương Đại Niên rớt xuống đất. Động tác của Lưu Chính Phong biến hóa mau lẹ đến nỗi Phí Bân bị kiểm chế, cờ lệnh bị cướp rồi mọi người mới nhìn thấy và hiểu mưu thâm của lão. Lưu Chính Phong thi triển công phu này là một tuyệt chiêu của phái Hành Sơn kêu bằng "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức". Mọi người nghe thấy tên này từ lâu nhưng đây là lần đầu được mở rộng tầm mắt.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quân tuy đã nghe tiếng lớn của "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức" từ lâu, có khi đã thấy đệ tử phái này sử dụng lúc lâm địch, nhưng đến độ xuất quỷ nhập thần như Lưu Chính Phong thì chưa được thấy bao giờ, nên ai cũng thán phục, nhất là Phí Bân, một tay cao

thủ phái Tung Sơn, bản lãnh chẳng kém gì Lưu Chính Phong. Nay hẳn thấy Lưu Chính Phong ra đòn mới biết là ghê gớm. Công phu "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức" là do một vị cao thủ đời trước phái Hành Sơn sáng chế ra. Vị cao thủ đó thường đi phô diễn hí kịch khắp nơi trên chốn giang hồ làm kế sinh nhai. Hí pháp này thanh đông kích tây như hư như thực biến ảo khôn lường để che tai mắt mọi người. Lúc lão tuổi già võ công càng cao, bí pháp biến ảo càng tăng tiến. Lão dùng công phu nội gia để thi triển biến pháp, ai trông thấy cũng phải khen là kỳ tuyệt. Về sau lão đem bí pháp biến ảo đưa vào bản lãnh võ công rồi "Ngũ hoa bát môn" đi tới chỗ vô cùng xảo diệu. Khi lão sáng chế võ công này chỉ là cách làm trò du hí cho mình, không ngờ truyền đến đời sau nó lại thành một trong ba đại tuyệt kỹ của phái Hành Sơn.

Công phu này biến hóa tuy quái lạ, nhưng lúc lâm địch cũng không bỏ ích gì mấy, vì những tay cao thủ ra chiêu họ đề phòng nghiêm mật, môn hộ toàn thân giữ không sơ hở mà chiêu này chỉ cốt lòn mắt mọi người, nên sử dụng khó thành công. Vì thế khi phái Hành Sơn truyền thụ võ công cho môn đồ vẫn coi thường công phu này. Nếu đồ đệ là người nông nổi nhẹ dạ thì không được truyền thụ để họ tránh khỏi cái nạn chuyên về hư ảo mà khiếm khuyết công phu thực lực.

Lưu Chính Phong là con người thâm trầm ít nói. Lão học được công phu này ở nơi sư phụ rồi mà thường ngày chưa từng dùng tới. Nay gặp lúc cấp bách lão mới sử dụng, ai ngờ một chiêu đã thành công, kiếm chế ngay được một tên cao thủ nổi tiếng phái Tung Sơn là Phí Bân.

Lưu Chính Phong tay phải giơ cây lệnh cờ của Ngũ nhạc kiếm phái lên, tay trái dí trường kiếm vào yết hầu Phí Bân dẫn giọng nói:

- Đinh sư huynh! Lục sư huynh! Lưu mỗ cả gan cướp cây Ngũ Nhạc lệnh kỳ chỉ là để năn nỉ với hai vị.

Đinh Trọng cùng Lục Bách đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Phi sư đệ đã bị lão ám toán, bây giờ mình đành hãy nghe xem lão nói gì.

Đinh Trọng nghĩ vậy liền hỏi:

- Năn nỉ điều chi?

Lưu Chính Phong đáp:

- Lưu mõ năn nỉ hai vị chuyển bả lên Tả minh chủ chuẩn cho Lưu mõ được toàn gia quy ẩn, từ đây không can dự đến bất cứ việc gì trong võ lâm. Lưu mõ cùng Khúc đại ca cũng bắt đầu từ hôm nay không gặp nhau nữa. Đồng thời Lưu mõ xin chia tay... cùng các vị sư huynh cùng bằng hữu. Lưu mõ dắt díu gia nhân cùng đệ tử xa chạy cao bay, còn sống ngày nào cũng không bước chân vào đất trung nguyên nữa.

Đinh Trọng ngân ngữ một chút rồi nói:

- Ta cùng Lục sư đệ không có quyền giải quyết việc này mà phải chờ chỉ thị của Tả sư ca định đoạt.

Lưu Chính Phong nói:

- Hai vị chưởng môn phái Thái Sơn và Hoa Sơn đã có ở đây, Định Dật sư thái phái Hằng Sơn có thể đại diện cho chưởng môn là sư tỷ của y. Ngoài ra các anh hùng hảo hán cũng đều chứng kiến, tưởng là đủ lắm.

Lão đảo mắt nhìn vào mặt mọi người rồi trầm giọng nói tiếp:

- Lưu mõ năn nỉ cùng các vị bằng hữu cho Lưu mõ được vẹn toàn nghĩa bạn bè và giữ cho gia nhân cùng đệ tử được chu toàn.

Định Dật sư thái là người bề ngoài cứng rắn nhưng bề trong lại rất ôn hòa. Mụ nóng tính mà lòng dạ hiền từ, lên tiếng trước:

- Thế là hay lắm! Chúng ta không bị tổn thương đến hòa khí đồng đạo. Đinh sư huynh! Lục sư huynh! Chúng ta nên ưng thuận lời yêu cầu của Lưu hiền đệ đi! Y đã thôi kết giao với người Ma giáo lại tránh xa trung nguyên thì khác gì trên cõi đời này không còn có y nữa. Hà tất phải giết người cho thêm tội nghiệt?

Thiên Môn đạo nhân cũng gật đầu nói:

- Thế là phải! Nhạc hiền đệ! Hiền đệ tính sao? Lưu hiền đệ lời nói coi trọng bằng non. Y đã hứa như vậy chúng ta có thể tin được lắm. Nào Lưu hiền đệ hãy buông Phí hiền đệ ra chúng ta uống chung rượu giải hòa. Sáng sớm mai hiền đệ nên đưa gia quyến cùng đệ tử rời khỏi thành Hành Sơn ngay.

Lục Bách cất giọng âm trầm nói:

- Hai vị chưởng môn Thái Sơn và Hoa Sơn đã nói vậy, Định Dật sư thái cũng hết sức cởi mở cho Lưu Chính Phong, bọn tại hạ khi nào dám trái ý các vị? Có điều Phí sư đệ phái Tung Sơn bị Lưu Chính Phong ám toán mà bọn tiểu đệ cũng ưng thuận thì không

khỏi mang tiếng với đồng đạo giang hồ là phái Tung Sơn bị Lưu Chính Phong uy hiếp nên đành phải cúi đầu hàng phục. Thế thì còn chi là thể diện cho phái Tung Sơn nữa?

Định Dật sư thái nói:

- Đây là Lưu hiền đệ năn nỉ phái Tung Sơn chứ có phải uy hiếp đâu? Vậy danh từ "cúi đầu hàng phục" kể cũng quá đáng.

Lục Bách hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Địch Tu! Chuẩn bị đi!

Gã đệ tử phái Tung Sơn tên gọi Địch Tu đứng ở đằng sau người con lớn của Lưu Chính Phong dạ một tiếng rồi nhẹ nhàng chí mũi đoản kiếm trong tay qua làn da sau lưng Lưu công tử.

Lục Bách vẫn giữ giọng âm trầm nói:

- Lưu Chính Phong! Người muốn năn nỉ thì theo chúng ta lên núi Tung Sơn ra mắt Tả minh chủ để năn nỉ với người. Chúng ta vâng mệnh minh chủ không thể tự ý quyết định được. Người trao trả lệnh cờ tức khắc và buông tha Phí sư đệ ngay đi!

Lưu Chính Phong nở một nụ cười thâm trầm nhìn con hỏi:

- Hài nhi! Người có sợ chết không?

Lưu công tử đáp:

- Hài nhi đã nghe lời gia gia quyết không sợ chết.

Lưu Chính Phong nói:

- Thế thì hay lắm!

Lục Bách quát lên:

- Giết đi!

Địch Tu liền phóng kiếm về phía trước suốt qua sau lưng thấu vào trái tim Lưu công tử. Thanh đoản kiếm vừa rút ra, Lưu công tử té xuống liền, máu tươi trào ra như suối.

Lưu phu nhân hét lên một tiếng nhảy xổ về phía thi thể con mình.

Lục Bách lại quát lên:

- Giết đi!

Địch Tu giờ kiếm lên phóng tới. Thanh kiếm lại đâm vào sau lưng Lưu phu nhân.

Định Dật sư thái cả giận vung chưởng lên đánh Địch Tu và thóa mạ:

- Thật là quân cầm thú!

Đinh Trọng nhẩy lại phóng chưởng ra nghinh địch. Song chưởng gặp nhau, nhưng chưởng lực của sư thái yếu hơn, mũi phải lùi lại ba bước. Mũi lợm giọng máu trào lên miệng. Nhưng bản tính cương cường hiếu thắng, mũi nuốt máu xuống chứ không thổ ra.

Đinh Trọng tùm tùm cười nói:

- Đa tạ sư thái đã nhẹ đòn.

Nguyên Định Dật sư thái không sở trường về chưởng lực, hướng chỉ phát chưởng này mũi phóng ta để đánh Địch Tu là kẻ dưới, mũi không vận toàn lực. Còn chưởng lực Đinh Trọng thì thế mạnh bằng lay non dốc biển. Định Dật sư thái bị thương nôn huyết, mũi tức quá toan phóng phát chưởng thứ hai. Nhưng lúc vận nội lực thấy huyết đan điền đau như dao cắt thì biết là mình đã bị thương trầm trọng, hiện không còn đủ sức chống đối nữa.

Mũi hậm hậm vẫy tay nói:

- Chúng ta đi thôi!

Rồi rảo bước đi ra cổng lớn. Bọn quần ni dưới trướng theo mũi đi luôn.

Lục Bách lại quát lên:

- Giết nữa đi!

Hai tên đệ phái Tung Sơn lại phóng đoản kiếm giết chết hai tên đệ tử nhà họ Lưu.

Lục Bách lớn tiếng:

- Đệ tử Lưu môn hãy nghe đây! Tên nào muốn sống thì quỳ xuống năn nỉ kể tội Lưu Chính Phong ta sẽ tha chết cho.

Con gái Lưu Chính Phong là Lưu Tinh cầm gươm quát mắng:

- Quân gian tặc kia! Phái Tung Sơn các người còn gian ác gấp trăm ngàn lần Ma giáo.

Lục Bách thét:

- Giết đi!

Vạn Thái Bình giờ trường kiếm lên chém sã bả vai bên hữu thẳng xuống Lưu Tinh.

Sử Đăng Đạt cùng bọn đệ tử phái Tung Sơn cũng chém mỗi tên một nhát. Bao nhiêu đệ tử phái Hành Sơn đã bị điểm huyết kiếm chế rồi, bây giờ bị giết sạch.

Quần hùng trong nhà đại sảnh, tuy đều đã trải qua nhiều trận đao kiếm mà thấy vụ giết chóc thê thảm này cũng không khỏi kinh tâm động phách. Có mấy vị anh hùng tiền bối muốn đứng ra ngăn cản nhưng phái Tung Sơn động thủ quá lẹ, chỉ chần chờ một chút là thầy chết đã nằm ngổn ngang khắp sảnh đường.

Mọi người tự nhủ:

- Trước nay chính tà không thể chung sống. Cử động này của phái Tung Sơn tuy tàn bạo, nhưng không phải để báo thù riêng với Lưu Chính Phong mà là vì mục đích đối phó với Ma giáo, vậy họ có ra tay tàn nhẫn một chút cũng không phải là đại tội. Hơn nữa phái Tung Sơn đã kiềm chế toàn cục, cả Định Dật sư thái phái Hằng Sơn danh tiếng lẫy lừng cũng cúp đuôi bỏ đi. Còn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần là những tay cao thủ hơn đều không lên tiếng. Đây là việc riêng của Ngũ nhạc kiếm phái, mình là người ngoài can thiệp vào làm chi? Nếu mình cương xuất đầu tạt khó lòng tránh khỏi cái họa sát thân. Chi bằng tự giữ lấy mình mới là người trí.

Bọn đệ tử Lưu môn bị giết sạch rồi chỉ còn lại đứa nhỏ tên gọi Lưu Cần mà Lưu Chính Phong rất yêu dấu. Thành nhỏ này năm nay 15 tuổi. Gã mặt thanh mày sáng, thông minh lanh lợi. Hoàng Diện Gia Cát Lục bách đã tra rõ mình bạch biết Lưu Chính Phong cực kỳ sủng ái đức con nhỏ này. Hắn dùng gã để đưa ra ngón đòn tối hậu với Lưu Chính Phong, liền quay lại bảo Sử Đăng Đạt:

- Người thử hỏi thành nhỏ đó xem gã đã chịu van lơn xin tha chưa? Nếu không thì cắt mũi xẻo tai trước rồi móc mắt sau để gã phải đau khổ muôn vàn.

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng, đoạn quay lại hỏi Lưu Cần:

- Người có van xin không?

Lưu Cần sợ quá mặt tái mét, toàn thân run bần bật.

Lưu Chính Phong an ủi gã:

- Hảo hài tử! Con hãy coi gương anh chị con chết một cách oanh liệt là thế! Bây giờ dù họ có giết con thì cứ việc mà giết can chi phải sợ hãi?

Lưu Cần giọng run run nói:

- Nhưng... nhưng.. gia gia ơi!.. Họ lại xẻo mũi... móc mắt... hài nhi.

Lưu Chính Phong cười ha hả nói:

- Đã đến nước này, chẳng lẽ người còn hòng họ buông tha chúng ta nữa ư?

Lưu Cần ấp úng:

- Gia gia ơi!.. Gia gia chịu lời chịu giết... Khúc bá bá...

Lưu Chính Phong tức quát mắng:

- Thằng tiểu súc sinh kia! Không được nói bậy! Mi bảo sao?

Sử Đăng Đạt khoa lưỡi kiếm vào trước mũi Lưu Cần nói:

- Tiểu tử! Nếu mi không quỳ xuống năn nỉ thì lưỡi kiếm này hốt mũi mi ngay tức khắc. Nào... Một... Hai... Ba...

Sử Đăng Đạt vừa đếm dứt tiếng "ba", Lưu cần co gối quỳ mọp ngay xuống, van lơn:

- Đừng.. giết cháu...

Lục Bách cười nói:

- Hay lắm! Mi muốn chúng ta buông tha cũng chẳng khó gì. Ta chỉ cần mi tố cáo trước các vị anh hùng thiên hạ hiện diện ở đây những điều lầm lỗi của Lưu Chính Phong mà thôi.

Lưu Cần đăm chiêu ngó phụ thân bằng cặp mắt đầy vẻ van lơn.

Lưu Chính Phong vốn người rất bình tĩnh. Vợ con lão bị thảm tử trước mắt mà da mặt vẫn không rung động chút nào. Thế mà bây giờ lão không nén nổi cơn tức giận, lớn tiếng quát:

- Tiểu súc sinh! Mi hành động hèn nhát như vậy thì còn mặt mũi nào trông thấy mẫu thân mi nữa?

Lưu Cần đưa mắt ngó mẩu thân, ca ca cùng tử tử nằm chết trên vũng máu. Một mặt Sử Đăng Đạt vẫn tiếp tục khoa kiếm vào trước mũi làm cho gã sợ đến vỡ mật. Gã nhìn Lục Bách năn nỉ:

- Xin lão gia tha cho cháu... tha cả gia gia cháu nữa.

Lục Bách nói:

- Gia gia mi cấu kết với quân ác nhân trong Ma giáo... như vậy có được không? Mi thử nói nghe!

Lưu Cần khẽ lấp bắp:

- Không... không được.

Lục Bách nói:

- Hạng người như vậy có đáng giết đi không?

Lưu Cần cúi đầu xuống không dám trả lời.

Lục Bách nói:

- Thằng lỏi này không chịu nói. Chém phứt gã đi cho rồi!

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng. Nhưng hắn biết Lục Bách nói câu đó là cốt ý hăm dọa thằng nhỏ chứ không phải giết thật. Hắn vung kiếm lên như sắp chém xuống.

Lưu Cần vội nói:

- Nên.. nên giết.

Lục Bách nói:

- Hay lắm! Từ đây trở đi mi không phải là người phái Hành Sơn mà cũng không phải là con Lưu Chính Phong nữa. Ta tha mạng cho mi đó.

Lưu Cần vẫn quỳ mọp dưới đất. Hai đùi gã nhũn ra không đứng dậy được. Quần hùng nhìn cảnh tượng này cũng lấy làm xấu hổ thay, không nhin được. Có người quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Lưu Chính Phong buông tiếng thở dài nói:

- Họ Lục kia! Thế là người thắng rồi!

Lão vung tay phải liệng cây cờ về phía Lục Bách. Đồng thời chân trái đá hất Phí Bân ra, đồng dục nói:

- Lưu mỗ nay đã thân danh tan nát, thôi chảng giết người làm chi nữa.

Tay trái cầm ngang thanh kiếm đưa lên cổ toan tự vẫn.

Giữa lúc ấy, trước thềm đột nhiên có bóng người áo đen xuất hiện. Người này hành động nhanh như cơn gió thoảng. Y vươn tay chụp lấy cổ tay trái Lưu Chính Phong quát lên:

- Người quân tử báo thù không phải chỉ trong một lúc mà sau mười năm cũng vẫn chưa muộn. Chúng ta đi đi!

Tay phải y khoa về phía sau thành một đường vòng tròn kéo Lưu Chính Phong hấp tấp chạy đi. Lưu Chính Phong nói:

- Khúc đại ca... đại ca...

Nguyên người áo đen này chính là Khúc Dương, trưởng lão Ma giáo. Lưu Chính Phong chưa dứt lời Khúc Dương đã gạt đi:

- Đừng nói nhiều nữa.

Y tăng gia kinh lực vào chân vừa chạy được ba bước thì bọn Đinh Trọng, Lục Bách, Phí Bân ba người sáu chưởng đồng thời phóng ra nhằm đánh tới sau lưng hai người.

Khúc Dương biết trong Lưu Phủ có rất nhiều tay cao thủ mà người nào cũng coi Ma giáo là tử thù. Nếu để họ xúm xít lại thì khó lòng thoát thân được. Y liền thét lên giục Lưu Chính Phong:

- Chạy lẹ đi!

Y vừa nói vừa đưa tay ra đẩy Lưu Chính Phong đi, đồng thời y vận nội kinh sau lưng ra để chịu đựng phát chưởng của bọn Đinh Trọng, Lục Bách, Phí Bân.

Sầm một tiếng vang lên phát chưởng của ba tay đại cao thủ tận lực phóng tới hất người Khúc Dương bay ra ngoài.

Khúc Dương tuy là tay võ công cao cường nhưng chưởng lực của ba tay đại cao thủ phái Tung Sơn cũng ghê gớm vô cùng. Bị trúng chưởng lực của một người còn khó lòng chống chọi được huống chi cả sáu chưởng cùng đánh ra.

Khúc Dương oẹ lên một tiếng, miệng phun máu tươi. Lão xoay tay lại vung lên một cái. Một nắm mũi kim đen liệng ra như mưa.

Đinh Trọng vội la lên:

- "Hắc huyết thần châm"! Tránh cho mau!

Lão hốt hoảng né sang một bên.

Quần hùng thấy Khúc Dương liệng những mũi kim đen sì và đã được nghe từ lâu đại danh về "Hắc huyết thân tâm" của Ma giáo nên chẳng ai là không kinh hãi. Kẻ lui người tránh nhộ nhạo cả lên. Vậy mà vẫn còn nghe thấy những tiếng kêu thất thanh:

- Úi chao!

- Nguy to rồi!

Mười mấy người đồng thanh la hoảng.

Nguyên trong sảnh đường đông đặc những người mà "Hắc huyết thân tâm" liệng ra vừa nhiều vừa mau lẹ. Số người bị trúng độc tâm gây ra tình trạng hỗn loạn. Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong thừa cơ trốn biệt.

Hồi 40

Khúc tiểu ngạo từ đây bật tiếng

Đây nhắc lại Lệnh Hồ Xung tuy bị kiếm thương trầm trọng nhưng được ngoài rịt "Thiên hương đoạn tục giao" và trong uống "Bạch Vân hùng đởm hoàn" là những thánh dược rất thần hiệu của phái Hằng Sơn nên rất mau lành. Hơn nữa Lệnh Hồ Xung đang thời niên tráng lực cường, nội công thâm hậu lại được ngủ bên bờ suối hai đêm một ngày, vết thương gĩa hoàn toàn bình phục. Suốt trong một ngày hai đêm, gĩa chỉ ăn dưa cho đỡ đói.

Lệnh Hồ Xung yêu cầu Nghi Lâm bắt cá bắn thỏ, nhưng nàng nhất định không chịu. Nàng bảo gĩa lần này mà thoát chết là hoàn toàn trông vào pháp lực của đức Bồ tát che chở. Vậy tốt hơn hết là ăn chay trường một năm để tỏ lòng tạ ơn đức Phật. Còn việc phá giới sát sinh quyết không nên phạm vào.

Lệnh Hồ Xung cười nàng có ý nghĩ viễn vông, nhưng gĩa không thể nào min cưỡng nàng được cũng đành chịu thôi.

Trời đã gần tối, hai người ngồi tựa vách đá nhìn vào đám cỏ rậm thấy ánh lửa đom đóm lập lòe bay đi bay lại coi rất đẹp mắt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày trước vào mùa hè tiểu huynh có khi bắt đến hàng mấy ngàn đom đóm bỏ vào mấy chục chiếc túi bằng sa mỏng treo ở trong phòng, thật là thú vị.

Nghi Lâm nghe nói đến chuyện bắt đom đóm bỏ vào mấy chục túi sa, bất giác động tâm nghĩ thầm:

- Lệnh Hồ đại ca là người lãng mạn, chẳng thể làm chuyện tử mỹ khâu mấy chục chiếc túi sa được.

Nàng liền hỏi:

- Có phải Linh San sư muội bảo đại ca bắt đom đóm không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Sư muội thật là thông minh, đoán trúng lắm! Sao sư muội lại biết Linh San sư muội bảo tiểu huynh bắt đom đóm?

Nghi Lâm cười đáp:

- Đại ca đã nóng tính lại không phải là con nít thì khi nào lại nhẫn nại đi bắt hàng ngàn con đom đóm làm trò chơi được?

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Đại ca treo những túi đom đóm trong phòng như thế nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Linh San sư muội treo những túi đó vào trong màn y rồi bảo: trong giường ánh sáng lấp lánh chẳng khác gì hàng ngàn hàng vạn vì sao, tưởng chừng như người đang ngủ trên mây. Lúc bừng mắt ra chung quanh mình toàn những sao là sao.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh sư muội khéo chơi đó. Chỉ riêng đối với y là sư ca thật tình làm theo. Giả tử y bảo sư ca lên bắt sao trên trời chắc sư ca cũng chịu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Việc bắt đom đóm cũng do việc muốn bắt những vì sao trên trời mà ra. Một hôm tiểu huynh cùng y đứng hóng mát, nhìn những chòm sao rực rỡ trên trời rồi đột nhiên y thở dài nói: "Chỉ một lúc nữa đã phải đi ngủ, thật là đáng tiếc! Tiểu muội muốn ngủ ngay ngoài trời. Chừng nửa đêm trở dậy được nhìn thấy những vì sao đầy trời nhìn mình mà mấp máy thì vui thú biết chừng nào. Nhưng má má nhất định không cho". Tiểu huynh liền bảo y: "Chúng ta đi bắt một ít đom đóm thả vào trong màn thì cũng chẳng khác gì những vì sao kia"...

Nghi Lâm nhẹ nhàng ngắt lời:

- Té ra đó là chủ ý của sư ca.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói tiếp:

- Linh San sư muội liền bảo: "Đom đóm ở trong màn bay qua bay lại đậu cả vào mặt thì chán chết. À phải rồi. Tiểu muội may một ít túi sa để đựng đom đóm là được". Thế rồi y ngói khâu túi, tiểu huynh bắt đom đóm. Cả hai người bận bịu suốt một ngày một đêm mới xong việc. Nhưng đáng tiếc là qua một đêm, đến đêm thứ hai, bao nhiêu đom đóm đều chết sạch.

Nghi Lâm chấn động tâm thần, run lên hỏi:

- Cà hàng ngàn hàng vạn con đom đóm đều chết hết ư? Thế thì anh em sư ca...

Lệnh Hồ Xung cả cười ngắt lời:

- Sư muội bảo chúng ta tàn nhẫn lắm phải không? Trời ơi! Sư muội là đệ tử nhà Phật, lương tâm mới đặc biệt khác người. Thực ra đom đóm chỉ sống được trong những ngày nắng ấm. Khi gặp trời lạnh là chúng chết cồng hết. Vậy chúng chết sớm mấy ngày có gì quan hệ?

Hồi lâu, Nghi Lâm nét mặt rầu rầu, nàng nói:

- Con người ta ở trên đời cũng thế mà thôi. Người chết sớm kẻ chết muộn, sớm muộn chung quy cũng là phải chết. Nhà Phật đã nói con người không ai tránh khỏi cái khổ não về sinh, lão, bệnh, tử. Còn thuyết luân hồi thì đâu phải là câu chuyện dễ dàng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng đó! Thế thì sư muội cần gì phải tâm niệm, không dám đờn sai những giới luật thanh quy? Sao phải kiêng sát sinh hoặc ăn trộm, ăn cắp. Nếu đức bồ tát việc gì cũng nhìn tới thì chạt vật quá, làm thế nào được?

Nghi Lâm ngoảnh đầu đi không biết nói sao cho phải.

Giữa lúc ấy đầu núi mé tả, trên trời có một vì sao đổi ngôi lướt qua, vạch không gian một đường ánh sáng rất dài.

Nghi Lâm sực nhớ ra điều gì, nàng hỏi:

- Nghi Tĩnh tỷ tỷ đã nói: người nào mà thấy sao đổi ngôi, một mặt thần nút giải áo, một mặt trong tâm có điều ước nguyện, hễ ánh sao chưa vụt tắt mà đã thắt nút giải áo xong thì tâm nguyện đó sẽ được như ý sở cầu. Đại ca bảo có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cái đó tiểu huynh cũng không biết. Bây giờ chúng ta hãy thử coi, nhưng chỉ sợ động tác của mình không mau lẹ đến thế được.

Gã nói xong đứng lên cởi giải áo ra nói:

- Sư muội chuẩn bị đi! Chỉ chậm một ly là không kịp đâu.

Nghi Lâm giơ dải áo lên ngơ ngẩn nhìn trời. Đêm hè sao đổi ngôi rất nhiều. Trong khoảnh khắc lại có một vì xẹt qua không gian nhưng chỉ trong nháy mắt đã vụt tắt.

Nghi Lâm động ngón tay vì sao đã biến mất, nàng khẽ la một tiếng:

- Ái chà!

Rồi lại ngồi chờ. Vì sao thứ hai xẹt từ tây sang đông thành một đường rất dài. Nghi Lâm động tác rất mau lẹ, thắt nút giải áo vừa xong.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Hay quá! Hay quá! Nhờ hoàng thiên trì hộ, nhất định sư muội sẽ được như nguyện.

Nghi Lâm thở dài nói:

- Tiểu muội chỉ chăm chú thắt nút, chứ trong lòng chưa kịp ước nguyện gì cả.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Vậy bây giờ sư muội nghĩ trước đi, nhắm thuộc lòng mấy lần, kéo đến lúc thắt nút giải áo lại quên mất điều ước nguyện.

Nghi Lâm giơ dải áo lên tự hỏi:

- Ta biết ước nguyện gì đây? Ta biết ước nguyện gì đây?

Nàng đưa mắt ngó Lệnh Hồ Xung, bỗng hai má ửng đỏ, vội ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác. Lúc này trên trời mấy vì sao đổi ngôi tiếp tục không ngừng.

Lệnh Hồ Xung kêu gọi luôn miệng:

- Lại một vì! Úi chà! Vì sao này xẹt dài gồm. Sư muội đã thắt nút xong chưa? Lần này lại không kịp rồi.

Nghi Lâm ruột rối như mớ bòng bong. Trong thâm tâm nàng ngấm ngầm khát vọng một điều, nhưng nàng lại không dám nghĩ tới, chứ đừng nói đến chuyện cầu đảo hoàng thiên nữa. Lúc này lòng nàng sợ hãi khôn tả mà cũng vui mừng khôn xiết!

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Sư muội đã nghĩ xong tâm nguyện gì chưa? Một điều thôi đấy nhé, chứ nhiều thì không linh nghiệm đâu.

Nghi Lâm khẽ lẩm bẩm:

- Mình biết cầu nguyện điều chi? Mình biết cầu nguyện điều chi?

Nàng thấy một vì sao xẹt trên trời rồi cứ ngẩng đầu ngậy người ra mà nhìn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội đừng nói để tiểu huynh đoán ra sư muội ước nguyện điều gì.

Nghi Lâm vội gạt đi:

- Không! Không! Lệnh Hồ đại ca đừng nói.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Cái đó có quan hệ gì? Tiểu huynh đoán ba lần thử xem có trúng không?

Nghi Lâm liền đứng dậy nói:

- Sư ca mà còn nói thế thì tiểu muội đi đây!

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Thế thì thôi. Tiểu huynh chả nói nữa. Tiểu huynh chắc trong lòng sư muội ước nguyện làm chức chương môn phái Hằng Sơn và như vậy cũng chẳng hề chi.

Nghi Lâm ngăn người ra bụng bảo dạ:

- Té ra y đoán mình muốn làm chương môn phái Hằng Sơn. Nhưng mình chưa từng có ý nguyện đó bao giờ.

Bất thành linh mấy tiếng tình tang từ đằng xa vọng lại dường như có tiếng người gảy đàn. Lệnh Hồ Xung cùng Nghi Lâm ngơ ngác nhìn nhau ra vẻ kinh nghi tự hỏi:

- Ở chốn hoang sơn dã lĩnh này tại sao lại có người gảy đàn?

Tiếng đàn nghe rất thanh nhã. Lát sau lại có tiếng sáo nhu hòa nổi lên họa với tiếng đàn. Hai người còn nghe rõ là tiếng đàn "thất huyền cầm" âm điệu hòa bình trung chính, dóng đôi với tiếng tiêu thanh cao u nhã làm rung động lòng người. Tiếng đàn tiếng tiêu lại tựa hồ một bên vấn một bên đáp dần dần đi gần tới.

Lệnh Hồ Xung xích đến bên Nghi Lâm khẽ nói:

- Điệu nhạc này rất cổ quái e rằng có điều bất lợi cho chúng ta. Bất luận trường hợp nào, sư muội nhất định đừng lên tiếng.

Nghi Lâm gật đầu.

Tiếng đàn dần dần lên cao vọi vọi còn tiếng tiêu lại từ từ trầm xuống nhưng không dứt, tựa hồ như tiếng gió thoảng qua mà liên miên bất tuyệt khiến người nghe không khỏi băng khuâng trong dạ.

Từ sau tảng đá núi ba bóng người xuất hiện. Lúc này vừng trăng bị núi che khuất, chỉ thấy hình ảnh lờ mờ chứ không rõ rệt. Trong ba người này thì hai cao một thấp. Hai người cao là đàn ông còn người thấp là đàn bà. Hai người đàn ông ngồi tựa vách núi, một người gảy đàn, một người thổi tiêu. Người đàn bà đứng bên người gảy đàn.

Lệnh Hồ Xung thụt đầu vào sau vách đá không dám thò ra nhìn nữa, sợ bị ba người kia phát giác. Nhưng gã nghe đàn sáo du dương có vẻ rất hài hòa thì bụng bảo dạ:

- Bên làn thác nước chảy ô ô, thế mà tiếng đàn, tiếng sáo du dương kia vẫn nghe rõ, dường như nội công hai người này không phải hạng tầm thường.

Tiếng đàn đột nhiên thét lên choang choảng ra chiều sát phạt. Một hai tiếng đàn tưởng như chọc vào màng tai khiến người nghe phải kinh tâm động phách, còn tiếng tiêu vẫn dịu dàng uyển chuyển. Một lát sau, tiếng đàn trở lại ôn hòa khi lên bổng khi xuống trầm. Đột nhiên tiếng đàn tiếng tiêu biến đổi thành linh, tựa hồ bảy tám cây đàn cùng bảy tám ống tiêu tấu lên một lúc. Lệnh Hồ Xung kinh ngạc tự hỏi:

- Bây giờ sao lại nhiều người đến thế?

Gã thò đầu ra nhìn trộm thì bên vách đá vẫn chỉ có ba người. Té ra người gảy đàn và người thổi tiêu đã đến chỗ thân diệu ghê hồn. Một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám. Trong một nhạc khí mà phát ra nhiều âm thanh khác nhau.

Tiếng đàn tiếng tiêu tuy phức tạp nhưng thanh điệu lên bổng xuống trầm rất lọt tai. Lệnh Hồ Xung lắng tai nghe đến nổi mạch máu căng thẳng. Gã không nhịn được phải đứng lên.

Sau một lúc nữa, tiếng đàn tiếng tiêu lại biến đổi thành điệu. Cây "thất huyền cầm" chỉ dạo tình tang để giữ nhịp, có điều mỗi lúc một lên cao vọi vọi.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong lòng chua xót. Gã ngoảnh đầu nhìn Nghi Lâm thì thấy nàng giọt châu tầm tã.

Đột nhiên cung đàn rít lên một tiếng cấp bách. Dây đàn đứt mấy sợi rồi tiếng đàn ngừng bật. Tiếng tiêu cũng chấm dứt. Bốn bề trở nên yên lặng như tờ. Trên trời vàng trắng tỏ lên cao chiếu bóng những cây rừng chi chít trên mặt đất.

Bỗng một người cất tiếng nói:

- Lưu hiền đệ! Bữa nay chúng ta mất mạng tại đây chẳng qua là số trời định thế. Nhưng ngu huynh không kịp ra tay sớm một chút để gia quyến cùng môn đồ hiền đệ đều bị tử nạn hết. Ngu huynh thấy chẳng yên tâm chút nào.

Một người khác nói:

- Chúng ta là bạn gan ruột. Hiền huynh sao còn nói thế?

Nghi Lâm nghe khẩu âm bọn này bất giác động tâm, ghé tai Lệnh Hồ Xung nói khẽ:

- Đây là Lưu Chính Phong sư thúc.

Nguyên trong Lưu phủ xảy chuyện tày đình mà hai người không hay biết gì hết. Bây giờ đột nhiên Lưu Chính Phong xuất hiện ở nơi hoang dã này, lại một người nữa nói những gì bữa nay chúng ta mất mạng ở đây... gia quyến cùng môn đồ hiền đệ đều bị tử nạn... khiến hai người kinh ngạc vô cùng!

Bỗng nghe Lưu Chính Phong nói tiếp:

- Người đời ai là không chết? Được một người tri kỷ thì chết cũng hài lòng.

Người kia nói:

- Lưu hiền đệ! Ngu huynh nghe nhạc điệu của hiền đệ dường như còn điều gì ân hận. Phải chăng vì lệnh lang là Lưu Cần lúc lâm nguy đã tỏ ra tham sống sợ chết để hổ cho thanh danh hiền đệ?

Lưu Chính Phong thở dài đáp:

- Khúc đại ca đoán trúng đó! Thằng nhỏ này ngày thường tiểu đệ quá cứng chiêu, kém bề giáo huấn, bất ngờ làm cho gã trở nên một kẻ hèn nhát chẳng có khí tiết chi hết.

Người kia chính là Khúc Dương, trưởng lão Ma giáo. Lão nói:

- Có khí tiết cũng vậy mà chẳng khí tiết cũng thế thôi. Trăm năm sau đều xuống tuổi vàng, có gì khác nhau đâu? Ngu huynh đã nằm phục trên nóc nhà từ trước, đáng lý ra tay sớm hơn thì phải nhưng lại nghĩ rằng hiền đệ chẳng khi nào vì mình để tổn thương đến hòa khí giữa Ngũ nhạc kiếm phái, nên chân chờ không muốn động thủ vội. Dè đâu Ngũ nhạc minh chủ ở phái Tung Sơn lại ra tay tàn nhẫn đến thế!

Lưu Chính Phong lặng lẽ hồi lâu rồi thở dài nói: - Bọn đó là người phạm tặc thì hiểu thấu đến chỗ cao nhã về âm luật thế nào được?

Họ lấy thường tình để đo bụng dạ chúng ta, tự nhiên họ cho là sự giao kết giữa hiền huynh và tiểu đệ có điều bất lợi cho Ngũ nhạc kiếm phái cùng anh hùng nghĩa hiệp thiên hạ. Hỡi ôi! Họ đã không hiểu thì trách họ cũng bằng thừa. Khúc đại ca! Phải chăng đại ca bị thương huyết "Đại Truy" làm cho tâm mạch bị chấn động?

Khúc Dương đáp:

- Chính thế! Đại tung dương thủ của phái Tung Sơn quả nhiên lợi hại, không ngờ tiểu huynh giờ lưng ra hứng chịu một đòn mà nội lực bị tổn thương trầm trọng đồng thời làm đứt cả tâm mạch của hiền đệ. Giả tỷ ngu huynh biết trước hiền đệ không thoát được thì chẳng liệng ra một nắm "Hắc huyết thần trâm" để bọn người vô tội bị thiệt mạng vô ích.

Lệnh Hồ Xung nghe tới bốn chữ "Hắc huyết thần trâm" bất giác chấn động tâm thần tự hỏi:

- Người này phải chăng là một tay cao thủ trong Ma giáo? Tại sao Lưu sư thúc lại kết giao với lão?

Lưu Chính Phong cười mát nói:

- Làm thiệt mạng người vô tội cố nhiên là điều bất hạnh. Nhưng có thế thì anh em mình mới còn được hợp tấu một khúc. Từ này trở đi trên đời không còn âm điệu cầm tiêu này nữa.

Khúc Dương thở dài nói:

- Ngày trước Kê Khang lúc bị hành hình còn tấu một khúc nhạc cuối cùng rồi từ đó khúc "Quảng lăng tán" không còn tồn tại ở thế gian nữa. Ha ha khúc "Quảng lăng tán" dù tinh diệu nhưng bì với khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" của chúng ta thế nào được? Có điều tâm tình Kê Khang lúc ấy cũng như tâm tình tiểu huynh lúc này.

Lưu Chính Phong cười nói:

- Khúc đại ca vừa rồi tâm hồn sáng suốt, bây giờ sao còn thắc mắc? Đêm nay chúng ta đã tấu khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" đến chỗ lâm ly tận trí. Trên đời có khúc nhạc này mà chúng ta đã tấu nó đến độ chót. Tưởng người đời được đến thế thì còn điều chi phải ân hận nữa?

Khúc Dương vỗ tay nói:

- Hiền đệ nói phải lắm!

Lát sau lão buông tiếng thở dài.

Lưu Chính Phong hỏi:

- Sao đại ca lại thở dài? à phải rồi! Nhất định đại ca không quên được Phi Phi. Có phải thế không? Quả nhiên Khúc Phi Yên lên tiếng:

- Gia gia! Gia gia cùng Lưu công tử từ từ dưỡng thương cho lành rồi chúng ta kéo đến phái Tung Sơn giết hết bọn ác ôn, không để sót một móng đặng rửa hờn cho Lưu bà bà cùng quyến thuộc.

Đột nhiên sau tảng đá núi một tràng cười vọng lại.

Hồi 41

Sợ lộ chuyện, Phí Bân hạ sát thủ

Tiếng cười chưa dứt, một bóng đen từ sau tảng đá vọt ra. ánh thanh quang vừa lấp loáng, một người tay cầm trường kiếm đứng trước mặt Khúc Dương và Lưu Chính Phong. Hắn chính là Đại tung dương thủ Phí Bân ở phái Tung Sơn.

Phí Bân cười khàn khạc cất tiếng hỏi:

- Con nhãi kia khoác lác những gì muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn? Trên đời làm gì có việc xứng tâm toại ý như vậy được?

Lưu Chính Phong đứng dậy nói:

- Phí Bân! Người đã hạ sát cả nhà Lưu mỗ. Chính Lưu mỗ cũng bị bọn sư huynh, sư đệ các người ba người hợp lực đánh một chưởng và tính mạng nguy trong khoảnh khắc, bây giờ người còn muốn điều chi nữa?

Phí Bân cười ha hả đáp:

- Con nhãi ranh này muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn nên tại hạ phải đến đây tuyệt diệt thị đi!

Nghi Lâm khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Phi Phi cùng gia gia y đã cứu Lệnh Hồ đại ca. Vậy chúng ta phải tìm cách cứu họ mới phải chứ.

Lệnh Hồ Xung không chờ nàng nói ra đã tính kế giải vây cho ông cháu Phi Phi để đền ơn họ đã cứu mình. Nhưng một là Phí Bân là tay cao thủ phái Tung Sơn, ngay lúc gã chưa bị trọng thương cũng không địch nổi hắn. Hai nữa Khúc Dương là người trong Ma giáo, trước nay chính tà chẳng đội trời chung và phái Hoa Sơn vẫn thù nghịch với Ma giáo thì ai lại đi giúp kẻ địch bao giờ? Vì thế gã chân chờ không nhất quyết.

Bỗng nghe Lưu Chính Phong nói:

- Họ Phí kia! Người cũng đáng kể là một nhân vật tai mắt trong chính phái, bữa nay Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong này đã lọt vào tay người, muốn giết muốn mổ thế nào chúng ta

cũng không oán hận nhưng người hà hiếp một đứ con gái nhỏ thì còn chi là anh hùng hảo hán? Phi Phi người chạy mau đi.

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu nữ nguyện sống chết cùng gia gia và Lưu công công một chỗ, quyết chẳng chịu sống lấy một mình.

Lưu Chính Phong lại giục:

- Người chạy mau đi! Chạy mau đi! Công việc của bọn người lớn chúng ta không liên can gì đến người cả.

Khúc Phi Yên nói:

- Tiểu nữ không đi! Nhất định không đi!

Cô vừa nói vừa rút hai thanh đoản kiếm ở sau lưng ra rồi xoay người lại đứng chắn trước mặt Lưu Chính Phong.

Phí Bân thấy Khúc Phi Yên rút kiếm ra thì rất vừa lòng, hần cười nói:

- Con nhãi này muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn ta, thế thì ta không tuyệt diệt thì còn để làm chi? Chẳng lẽ Phí mỗ bó tay để thị phan thây hay là cầm đầu chạy trốn?

Lưu Chính Phong vội kéo tay Khúc Phi Yên nói:

- Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi!

Nhưng lão bị luồng nội lực Đại tung dương thủ làm chấn động đứt hết tâm mạch. Hơn nữa lão vừa đem hết tâm lực thổi khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" nên tuy lão nắm tay Khúc Phi Yên mà chẳng có chút lực lượng nào cả. Khúc Phi Yên khê cựa một cái đã thoát khỏi tay Lưu Chính Phong. Giữa lúc ấy ánh thanh quang lấp loáng. Phí Bân đã phóng trường kiếm đến trước mặt cô. Khúc Phi Yên giơ thanh đoản kiếm ở tay trái lên gạt rồi tay phải cũng phóng kiếm ra liền. Phí Bân cười gằn một tiếng, khoa thanh kiếm một vòng rồi đập đánh chát một tiếng trúng vào thanh đoản kiếm bên tay phải Khúc Phi Yên.

Khúc Phi Yên cảm thấy cánh tay mặt tê nhức. Hổ khẩu bị toạc cực kỳ đau đớn. Thanh đoản kiếm bên tay trái cô cũng rớt theo liền.

Phí Bân gạt chéo thanh trường kiếm một cái bật lên tiếng choang.. Thanh đoản kiếm rời khỏi tay trái Khúc Phi Yên bị hất văng ra xa ngoài mấy trượng.

Phí Bân đã chí mũi kiếm vào cổ họng cô bé rồi quay lại nhìn Khúc Dương cười nói:

- Khúc trưởng lão! Tại hạ đâm mù mắt bên tả lệnh tôn nữ trước rồi sẽ cắt mũi thị. Sau nữa khoét mắt bên phải thị...

Khúc Phi Yên kêu to một tiếng rồi nhảy xổ về phía trước cho cổ họng đâm vào thanh trường kiếm của Phí Bân.

Thủ pháp Phí Bân cực kỳ mau lẹ. Hắn rút thanh trường kiếm về. Người Khúc Phi Yên xô đến trước mặt hắn. Hắn đưa ngón tay trở điểm trúng vào vai bên phải cô. Người cô xoay đi ngã lảo đảo xuống liền.

Phí Bân cười ha hả nói:

- Quân tà ma ngoại đạo này tàn ác đã nhiều. Mi muốn chết cũng không phải d đâu. Ta hãy đâm mù mắt bên trái mi trước rồi hãy tính.

Hắn đưa trường kiếm lên toan đâm vào mắt bên trái Khúc Phi Yên. Bất thành linh phía sau có tiếng quát:

- Khoan đã!

Phí Bân giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Phía sau mình có người đến từ bao giờ mà sao mình không hay?

Hắn không biết Lệnh Hồ Xung cùng Nghi Lâm ẩn nấp phía sau tảng đá núi từ trước. Cả hai người ngồi yên không nhúc nhích. Nếu không thì với bản lĩnh ghê gớm của hắn, quyết chẳng ai tới gần mà che được tai mắt hắn.

Phí Bân vội quay phắt lại đồng thời vung kiếm giữ mình. Dưới ánh trăng, hắn thấy một hán tử thanh niên đứng chấp hai tay để sau lưng. Sắc mặt lợt lạt không còn một chút huyết sắc.

Phí Bân cất tiếng hỏi:

- Người là ai?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu điệt là Lệnh Hồ Xung ở phái Hoa Sơn, xin tham kiến Phí sư thúc.

Gã nói rồi khom lưng thi lễ. Nhưng người gã lão đảo không đứng vững.

Phí Bân gật đầu hỏi:

- Hồng rồi! Té ra là đại đệ tử của Nhạc sư huynh. Người làm gì ở đây?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu điệt bị đệ tử phái Thanh Thành đả thương, ở đây điều dưỡng, may được bá kiến Phí sư thúc.

Phí Bân háng giọng một tiếng rồi nói:

- Có người ở đây thật là may! Con nhãi này là hạng tà ma ngoại đạo trong Ma giáo cần phải trừ diệt. Nhưng nếu ta ra tay thì chẳng khỏi mang tiếng người lớn uy hiếp trẻ con. Vậy người giết thị đi!

Hắn vừa nói vừa trở vào Khúc Phi Yên

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tổ phụ cô bé này đã giao kết bạn hữu với Lưu Sư Thúc phái Hành Sơn. Dem so vai vế thì cô ta còn là hậu bối của tiểu điệt. Nếu tiểu điệt giết cô thì trên chốn giang hồ sẽ bảo phái Hoa Sơn ý lớn hiệp nhỏ. Vụ này đồn đại ra ngoài rất tổn hại đến thanh danh. Hơn nữa Khúc tiên bối đây cùng Lưu sư thúc đều đã bị trọng thương, nếu mình lấn áp kẻ hậu sinh của các vị thì không phải là hành vi của bậc anh hùng hảo hán. Phái Hoa Sơn bên tiểu điệt nhất định không thể hành động như thế được.

Ý tứ câu nói của gã thực đã rõ ràng. Cái việc phái Hoa Sơn không thêm làm mà phái Tung Sơn cứ làm thì hiển nhiên tư cách phái Tung Sơn kém phái Hoa Sơn xa lắm.

Phí Bân gương cặp lông mày lên, mắt lộ hung quang, lớn tiếng:

- Té ra mi cùng bọn yêu nhân Ma giáo ngấm ngầm cấu kết với nhau. Phải rồi! Lưu Chính Phong vừa nói là yêu nhân họ Khúc này trị thương cho mi để cứu mi khỏi uổng mạng. Ta không ngờ mi đường đường là đệ tử phái Hoa Sơn mà lại qui đầu Ma giáo lẹ đến thế!

Thanh trường kiếm trong tay hắn rung động không ngớt. Ánh hào quang lấp loáng dường như muốn đâm vào Lệnh Hồ Xung.

Lưu Chính Phong nói:

- Lệnh Hồ hiền điệt! Vụ này không liên can gì tới ngươi, vậy ngươi bắt tất phải dấn thân vào chỗ nước đục. Ngươi nên bỏ đi ngay để khỏi làm phiền cho sư phụ ngươi.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả hỏi lại:

- Lưu sư thúc! Chúng ta tự hào theo đường nghĩa hiệp, thế chẳng chung trời với bọn tà ma. Hai chữ "nghĩa hiệp" đó là nghĩa làm sao? Khinh khi người bị trọng thương, tàn sát một cô gái nhỏ vô tội, có đáng kể là nghĩa hiệp không? Cả những việc mất thể diện đó cũng dám làm thì phỏng có khác chi bọn tà ma ngoại đạo?

Khúc Dương thở dài:

- Những chuyện này bọn Ma giáo chúng ta cũng không làm đâu Lệnh Hồ huynh đệ! Huynh đệ nên tùy tiện đi đi, để mặc cho phái Tung Sơn muốn làm gì thì làm là xong.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tại hạ nhất quyết không đi, còn muốn ở lại đây coi bậc đại anh hùng lừng lẫy tiếng tăm phái Tung Sơn là Đại Tung dương thủ Phí đại hiệp xem tác phong của đại hiệp thế nào?

Gã nói xong hai tay ôm bụng, tựa lưng vào một gốc cây.

Phí Bân sát khí đằng đằng, bật tiếng cười hung ác nói:

- Mi tưởng dùng ngọn lưỡi để tìm hãm ta, hòng ta tha chết cho ba tên yêu nhân này chăng? Ô hô! nếu thế thì mi ngu quá! Phí mỗ muốn giết ba người hay bốn người là giết liền. Hắn nói rồi tiến lên một bước. Tuy hắn thấy người Lệnh Hồ Xung lão đảo đứng không vững nhưng từng nghe nói đại đệ tử phái Hoa Sơn là một truyền nhân rất đặc ý của Quân tử kiếm Nhạc Bất Quân. Võ công gã cao thâm chẳng kém gì những tay hảo thủ vào hàng tiền bối phái khác. Sự việc trước mắt có liên quan đến thanh danh của phái Tung Sơn nhà hắn, nếu hắn để gã trốn thoát thì giá trị hắn không đáng đồng xu. Đồng thời giữa hai phái Hoa Sơn và Tung Sơn sẽ vì vụ này mà xảy chuyện phong ba. Chỉ có cách giết gã cho lẹ để bịt miệng mới khỏi mối lo về sau.

Lệnh Hồ Xung thấy Phí Bân ra chiêu hung dữ thì không khỏi kinh hãi. Gã ngấm ngấm tính kế giải vây, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ chi hết. Gã hất hàm hỏi:

- Phí sư thúc! Phải chăng sư thúc định giết luôn cả tiểu điệt để bịt miệng?

Phí Bân đáp:

- Mi quả là thông minh. Đúng thế đó!

Hắn dứt lời tiến lại gần thêm bước nữa.

Đột nhiên sau tảng đá núi lại xuất hiện một nữ ni nhỏ tuổi. Nàng nói:

- Phí sư thúc! Bể khổ mênh mông nhưng quay đầu lại là thấy bờ. Hiện giờ sư thúc đang định làm việc bại hoại, nhưng việc chưa thực hành mà biết gò cương ngựa thi cũng chưa muộn. Nữ ni này chính là Nghi Lâm.

Nguyên Lệnh Hồ Xung đã căn dặn nàng nấp yên ở phía sau tảng đá núi chớ để ai nhìn thấy. Nhưng nàng nghe Lệnh Hồ Xung lâm vào tình trạng nguy cấp, không kịp suy nghĩ gì nữa đánh bạo tiến ra muốn đem lời nói phải để khuyên Phí Bân dừng tay.

Phí Bân giật mình kinh hãi hỏi:

- Phải chăng mi là đồ đệ phái Hằng Sơn? Sao lại lén lút nấp nánh ở đây làm chi?

Nghi Lâm đỏ mặt lên, miệng ấp úng:

- Tiểu diệt nữ... tiểu diệt nữ...

Khúc Phi Yên từ lúc bị điểm huyết nằm lăn dưới đất không nhúc nhích được liền lớn tiếng gọi:

- Nghi Lâm tử tử! Tiểu muội đã đoán trước là tử tử chữa cho Lệnh Hồ đại ca của tử tử. Quả nhiên tử tử đã chữa được thương thế cho y. Đáng tiếc là... bọn tiểu muội đều sắp chết đến nơi.

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Phí sư thúc là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, khi nào lại gia hại những người bị trọng thương cùng một vị tiểu cô nương như muội muội.

Khúc Phi Yên cười lạt hỏi:

- Lão có thật là đại anh hùng đại hào kiệt không?

Nghi Lâm đáp:

- Tung Sơn là Minh chủ của Ngũ nhạc kiếm phái là lãnh tụ những tay nghĩa hiệp trên chốn giang hồ. Bất luận làm việc gì, dĩ nhiên cũng lấy nghĩa hiệp làm đầu.

Nàng nói đây với cả một tấm lòng thành thực. Nàng đã không hiểu thế sự thì làm gì có cơ tâm? Nàng thường nhìn mọi người theo khía cạnh tốt đẹp. Nhưng Phí Bân nghe nàng nói thế lại cho là lời mỉa mai, bụng bảo dạ:

- Trời không chịu đất thì đất chẳng chịu trời. Nếu bữa nay để một tên sống sót thì từ đây Phí mỗ mắc tiếng ô danh. Mình giết bọn tiểu nhân trong Ma giáo nhưng trong lúc chúng bị trọng thương thì không phải là hành vi của anh hùng hào kiệt và vẫn bị người ta chê cười.

Hắn vung trường kiếm lên trở vào Nghi Lâm nói:

- Mi không bị trọng thương mà cũng không phải là một cô bé chẳng hiểu võ công. Vậy ta giết mi được chứ?

Nghi Lâm giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Tiểu điệt nữ ư?... Tại sao sư thúc lại giết tiểu điệt nữ?

Phí Bân đáp:

- Mi cấu kết với bọn yêu nhân Ma giáo, kêu nhau bằng tử muội, thế là cùng một phe với yêu nhân, dĩ nhiên không thể dung tha được.

Hắn nói xong tiến lại một bước vung kiếm toan đâm Nghi Lâm.

Lệnh Hồ Xung đưa song chưởng ra chắn trước mặt Nghi Lâm, la lên:

- Sư muội chạy lẹ đi! Kêu lệnh sư đến cứu mạng.

Gã biết nơi đây hoang vắng, bao giờ tìm cho thấy Định Dật sư thái. Nhưng gã bảo nàng đi kêu cứu binh chẳng qua là để nàng rời xa chốn này cho khỏi uổng mạng.

Phí Bân vung trường kiếm nhằm đâm vào vai bên phải Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung nghiêng mình né tránh.

Phí Bân phóng ba kiếm liên hoàn veo véo trông rất nguy hiểm. Nghi Lâm thấy vậy rút thanh kiếm gãy ở sau lưng ra nhằm đánh lại Phí Bân. Nàng la lên:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đã bị trọng thương, phải lùi lại cho mau!

Phí Bân cười khanh khách nói:

- Tiểu ni cô đã động lòng trần rồi đây. Trông thấy chàng trai trẻ đẹp, ni cô cũng liêu mình. Dứt lời hấn vung kiếm chém xuống đánh choang một tiếng. Hai thanh kiếm chạm nhau. Thanh kiếm gãy trong tay Nghi Lâm lập tức rớt xuống. Phí Bân hơi kiếm nhằm đâm vào trước ngực nàng. Chiêu kiếm này vừa mau lẹ vừa chuẩn xác. Nó là một trong những tuyệt chiêu của Tung Sơn kiếm pháp.

Ta nên biết Phí Bân nhận thấy phải giết hết cả năm người, tuy ngoại trừ Nghi Lâm những người kia chẳng một ai có sức lực chống chọi, nhưng hấn sợ đêm dài sinh lảm chuyện, chỉ để một tên lọt lưới phát sinh hậu hoạn, nên đã hạ thủ ngay bằng tuyệt chiêu.

Nghi Lâm la lên một tiếng úi chao.

Nàng muốn lùi lại nhưng lưỡi kiếm đã tới trước ngực. Lệnh Hồ Xung búng mình xô tới. Hai ngón tay gã nhằm đâm vào mắt Phí Bân.

Nếu Phí Bân tiếp tục phóng kiếm về phía trước thì lập tức giết chết được Nghi Lâm nhưng chính hấn bị hỏng hai mắt. Hấn đành vận kinh lực vào chân nhảy lùi lại. Lúc hấn rút trường kiếm về liền thừa thế lia vào cánh tay bên trái Lệnh Hồ Xung vạch một đường dài.

Lệnh Hồ Xung liêu mình xông vào cứu nguy cho Nghi Lâm nhưng gã thờ lên hồng học, người lão đảo muốn té. Nghi Lâm vội đỡ lấy gã, nghẹn ngào nói:
- Để y giết chết cả chúng ta đi.

Lệnh Hồ Xung vừa thở vừa giục:

- Sư muội!... Chạy lẹ đi...

Khúc Phi Yên cười nói:

- Chàng ngốc kia! Đến bây giờ mà vẫn chưa hiểu ý người ta ư? Nghi Lâm tử tử muốn chết với người đó.

Cô vừa nói xong thì Phí Bân nở một nụ cười danh ác. Hấn chống trường kiếm từ từ tiến lên một bước. Tiếp theo hấn chỉ chân trái xuống tiến thêm bước nữa.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao Nghi Lâm sư muội lại muốn chết theo ta? Tuy ta cứu y nhưng y đã cứu ta một lần. Thế là y đã đền đáp rồi không còn khiếm khuyết gì nữa. Ta với y lại không phải là bạn tri giao

mà chỉ có tình sư huynh sư muội giữa Ngũ nhạc kiếm phái. Trên chốn giang hồ tuy trọng đạo nghĩa nhưng bất tất phải chết vì nhau. Không ngờ những đệ tử dưới trướng phái Hằng Sơn lại giữ nghĩa khí võ lâm đến thế! Định Dật sư thái là một nhân vật ít người bì kịp.

Gã thấy Phí Bàn tiến lên một bước. Mũi trường kiếm của hắn lấp loáng ánh thanh quang lóe mắt. Giữa lúc ấy đột nhiên sau gốc cây tùng bật lên mấy tiếng hồ cầm. Điệu đàn nghe rất thê lương ảo não, tựa hồ như tiếng than thở, tiếng khóc lóc tử tê.

Tiếp theo tiếng đàn run run lúc dứt, lúc nổi như hạt mưa nhỏ giọt xuống lá cây.

Phí Bàn chấn động tâm thần, lảo bảm:

- Tiêu Tương Dạ Vũ Mạc Đại tiên sinh đã đến rồi.

Hồi 42

Sắp chết vẫn còn mê nhạc điệu

Tiếng hồ cầm mỗi lúc một thêm ảo não thê lương. Mạc Đại tiên sinh vẫn còn đứng sau gốc cây chưa chịu xuất hiện.

Phí Bân lớn tiếng hỏi:

- Có phải Mạc Đại tiên sinh đó chăng? Sao lại không ra đây tương kiến?

Tiếng hồ cầm đột nhiên đình chỉ. Một bóng người gầy khảnh gầy kheo từ sau gốc cây đi ra. Lệnh Hồ Xung đã nghe tiếng Tiêu Tương Dạ Vũ Mạc Đại tiên sinh từ lâu, nhưng chưa từng thấy mặt. Bây giờ dưới ánh trăng già thấy người lão gầy như que củi, hai vai nhô lên trông chẳng khác người mắc bệnh lao hay bị ma làm, chẳng cứ lúc nào cũng có thể lăn đùng ra chết bất thành linh. Già không ngờ chương môn phái Hành Sơn lại hình dung cổ quái như vậy. Mạc Đại tiên sinh tay trái cầm cây hồ cầm nhìn Phí Bân chấp tay nói:

- Phí sư huynh! Tả minh chủ vẫn mạnh giỏi đấy a? Phí Bân thấy lão không có ác ý, lại biết lão trước nay vẫn bất hòa với Lưu Chính Phong liền đáp:

- Đa tạ Mạc Đại tiên sinh. Tệ sư ca vẫn mạnh giỏi. Mạc Đại tiên sinh ơi! Lưu Chính Phong ở quý phái giao kết với yêu nhân bên Ma giáo, bây giờ nên xử trí thế nào?

Mạc Đại tiên sinh tiến gần về phía Lưu Chính Phong, vẻ mặt lầm lì đáp:

- Phải giết đi!

Tiên sinh chưa dứt lời, ánh hào quang lấp lánh. Tay tiên sinh cầm một thanh trường kiếm vừa mảnh vừa nhỏ. Kiếm quang vừa lóe lên đã đâm thẳng vào ngực Phí Bân. Chiêu kiếm này Mạc Đại tiên sinh phóng ra cực kỳ mau lẹ. Phí Bân hốt hoảng lùi lại. Roạc một tiếng! Trước ngực Phí Bân bị vạch một đường dài. Vạt áo bị lưỡi kiếm bén xẻo rách vào đến da thịt. Hấn bị thương rồi. Phí Bân vừa kinh hãi vừa tức giận phóng kiếm đâm trả. Nhưng Mạc Đại tiên sinh phóng chiêu đầu chiếm được tiên cơ rồi tiếp tục khoa

kiếm đánh rất rát. Thanh kiếm của tiên sinh mỏng như giấy phóng ra ngoằn ngoèo coi chẳng khác con linh xà rung động không ngớt luôn vào giữa làn kiếm quang của Phí Bân. Phí Bân muốn cất tiếng quát mắng, song chiêu kiếm của Mạc Đại tiên sinh thi triển mau lẹ quá chừng, bức bách hẳn phải lùi hoài. Bọn Khúc Dương, Lưu Chính Phong, Lệnh Hồ Xung đều là những tay kiếm thuật cừ khôi mà thấy chiêu kiếm của Mạc Đại tiên sinh biến ảo như quỷ my cũng không khỏi kinh tâm động phách. Lưu Chính Phong cùng Mạc Đại tiên sinh là bạn đồng môn học nghệ mấy chục năm trời, nhưng lão không ngờ Mạc Đại sư huynh lại tinh thâm kiếm thuật đến thế. Từng giọt máu tươi nhỏ xuống giữa hai thanh trường kiếm. Phí Bân chạy nhảy né tránh, cố sức chống đỡ, mà không sao thoát được luồng kiếm quang của Mạc Đại tiên sinh chụp xuống người hẳn. Chung quanh hai người, máu tươi chảy thành một vòng tròn đỏ lôm. Đột nhiên Phí Bân hét lên một tiếng thật to rồi nhảy vọt lên cao, Mạc Đại tiên sinh rút kiếm lùi lại xô trường kiếm vào trong hồ cầm rồi trở gót đi luôn. Sau gốc cây tùng, khúc đờn Tiêu Tương Dạ Vũ lại văng vẳng dạo lên mỗi lúc một xa. Nguyên trong lúc kịch chiến vừa rồi, Phí Bân vọt người lên cao rồi té xuống. Máu trong ngực hẳn phun ra như suối. Hẳn bị Mạc Đại tiên sinh đâm trúng ngực rồi mà nội lực chưa tiêu tan hết liền vận cho máu tươi phun vào lưỡi kiếm coi vừa kỳ bí lại vừa rùng rợn. Nghi Lâm đang đứng nâng đỡ cho Lệnh Hồ Xung, nàng sợ quá trống ngực đánh thình thình. Tuy nàng đã học võ nhiều năm, nhưng chưa từng thấy thảm trạng giết người thế này bao giờ. Phí Bân nằm trên vũng máu không nhúc nhích, dĩ nhiên hẳn chết rồi.

Khúc Dương thở dài nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ vẫn nói là bất hòa với lệnh sư huynh, không ngờ giữa lúc hiền đệ lâm nguy, y lại ra tay giải cứu.

Lưu Chính Phong nói:

- Hành vi của Mạc Đại sư ca thật là cổ quái, khiến cho người ta khó mà hiểu được. Giữa tiểu đệ và y có mối bất hòa, quyết không phải là vì chuyện bản phú thường tình mà vì tính nết chẳng hợp nhau chỗ nào.

Khúc Dương lắc đầu nói:

- Kiếm pháp y tinh thông đến thế, song tiếng hồ cầm cực kỳ đau khổ khiến người nghe phải rớt nước mắt. Vậy là y chưa thoát tục, vẫn bị trói buộc trong vòng luân quần.

Lưu Chính Phong nói:

- Chính thế! Mạc Đại sư ca tấu hồ cầm chỉ có đi mà không trở lại. Khúc điệu vô cùng nào ruột chạy thẳng một chiều trên đường sâu thẳm. Những thi từ hay vui vẻ mà không đậm dặt, bi ai mà không thảm đạm thì khúc nhạc cũng vậy. Hễ tiểu đệ nghe y dạo hồ cầm là lập tức muốn tránh xa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Hai lão này say mê âm nhạc đến thế là cùng. Sắp chết tới nơi mà còn nghiên cứu tiếng đàn, nói những gì bi ai mà không thể thắm, cũng là phong nhã, tục khí chi chi lắm chuyện.

Bỗng nghe Lưu Chính Phong lại nói:

- Nhưng về kiếm pháp, võ công thì tiểu đệ còn thua xa y lắm. Bình nhật tiểu đệ vẫn thường thất kính với y, bây giờ nghĩ lại thật là xấu hổ.

Khúc Dương gật đầu nói:

- Chương môn phái Hành Sơn quả nhiên là nhân vật danh bất hư truyền.

Khúc Phi Yên bỗng lớn tiếng la:

- Gia gia! Gia gia giải huyết đạo cho tôn nhi mau, rồi chúng ta nên đi thôi.

Khúc Dương chống tay xuống định đứng dậy, nhưng lão vừa nhồm người lên một chút lại phải ngồi phệt ngay xuống. Lão lắc đầu nói:

- Ta không làm gì được nữa rồi.

Lão quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu huynh đệ! Ta có điều yêu cầu, chẳng hiểu tiểu huynh đệ có ưng không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiên bối sai bảo điều gì... vẫn bối xin tuân theo.

Khúc Dương đưa mắt nhìn Lưu Chính Phong nói:

- Ta cùng Lưu hiền đệ say mê âm luật, mất công mấy năm trời mới sáng chế ra được khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" mà ta tin là một khúc nhạc kỳ diệu cổ kim chưa từng có. Từ đây về sau hàng ngàn năm nữa, dù trên đời này lại nảy Khúc Dương khác nhưng

khó lòng có Lưu Chính Phong. Hay là có những nhân vật như Lưu Chính Phong song không thể đồng thời có cả hai được. Hai người đã tinh thông âm luật lại nội công thâm hậu, thanh khí tương đồng để cùng sáng chế ra một khúc nhạc thì thật là một điều thiên niên vạn nạn. Khúc nhạc kỳ tuyệt này khiến cho ta cùng Lưu hiền đệ ở dưới suối vàng không khỏi ngậm ngùi.

Lão nói tới đây, lấy trong bọc ra một cuốn sách mỏng rồi nói tiếp:

- Đây là cầm phổ khúc: "Tiểu Ngạo giang hồ", Lưu hiền đệ còn có bản tiêu phổ về khúc này. Ta xin tiểu huynh đệ nghĩ tình hai ta tốn bao nhiêu tâm huyết mà đem cầm phổ cùng tiêu phổ đi khắp thế gian ráng tìm cho được truyền nhân.

Lưu Chính Phong cũng lấy trong bọc ra một cuốn sách, cười nói:

- Nếu khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" này mà còn lưu truyền được ở đời thì ta cùng Khúc đại ca có chết cũng nhắm mắt.

Lệnh Hồ Xung khom lưng đón lấy hai bản khúc phổ nói:

- Hai vị tiền bối hãy an tâm! Vãn bối xin hết sức. Lúc trước gã nghe Khúc Dương có nói điều yêu cầu đã tưởng là việc gì khó khăn nguy hiểm cho gã, ngờ đâu chỉ nhờ gã kiếm hai người học đàn học tiêu thì chẳng qua là việc d như trở bàn tay. Khúc Dương lại buông tiếng thở dài nói:

- Tiểu huynh đệ! Người là đại đệ tử trong danh môn chính phái, đáng lẽ ta không nên tiện ủy thác, nhưng vì việc cấp bách nên bất đắc dĩ ta phải liên lụy đến người. Người đừng trách ta nhé!

Đoạn lão quay lại bảo Lưu Chính Phong:

- Lưu hiền đệ! Bây giờ chúng ta yên tâm mà đi được rồi.

Lưu Chính Phong đáp:

- Dạ!

Hai người liền nắm tay nhau nổi lên một tràng cười ha hả rồi nhắm mắt lại, đi về bên kia thế giới.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la gọi:

- Khúc tiền bối! Lưu sư thúc!...

Gã đưa tay sờ mũi hai người thì đã tắt hơi rồi.

Khúc Phi Yên nhìn nét mặt Lệnh Hồ Xung, biết tổ phụ nguy liền kêu rầm lên:

- Gia gia! Gia gia!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu.

Khúc Phi Yên cất giọng run run hỏi:

- Gia gia chết rồi ư?

Cô thấy Lệnh Hồ Xung không trả lời thì biết là gia gia đã chết rồi, cô òa lên khóc nức nở. Nghi Lâm ôm cô vào lòng, từ từ thúc đẩy huyết mạch cho cô. Nhưng cô bị Phí Bân điểm huyết bằng "Đại dương thủ" mà công lực của Nghi Lâm chỉ có hạn, không sao giải khai được huyết đạo.

Lệnh Hồ Xung đã từng trải giang hồ lại nhiều kiến thức, gã nói:

- Tiểu sư muội! Chúng ta hãy mai táng ba xác chết này trước đã để khỏi có người trông thấy mà sinh rắc rối. Việc Phí Bân bị Mạc Đại tiên sinh giết chết, sư muội nhớ kỹ đừng tiết lộ ra ngoài.

Nói tới đây gã hạ thấp giọng xuống dặn:

- Việc này mà bị tiết lộ thì Mạc Đại tiên sinh biết ngay là hai người chúng ta đồn đại ra ngoài.

Chúng ta sẽ bị tai vạ ghê gớm.

Nghi Lâm hỏi lại:

- Tiểu muội nhớ rồi, nhưng gia sư hỏi tới có nói được không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bất luận là ai cũng không nói được. Sư muội nói ra, Mạc Đại tiên sinh tất đến so kiếm với lệnh sư, có phải rắc rối không?

Nghi Lâm nhớ tới kiếm pháp ghê gớm của Mạc Đại tiên sinh vừa rồi, nàng không khỏi sợ run, liền đáp:

- Vâng tiểu muội không nói nữa là xong.

Lệnh Hồ Xung từ từ cúi xuống lượm thanh kiếm của Phí Bân đâm vào thi thể hấn mười bảy, mười tám lỗ thủng.

Nghi Lâm trong lòng bất nhẫn, liền hỏi:

- Đại ca! Lão chết rồi sao đại ca còn cừ hận mà đâm nát thầy lão?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Lưỡi kiếm của Mạc Đại tiên sinh vừa nhỏ vừa mỏng, những tay giỏi kiếm thuật ngó tới vết thương Phí sư thúc là biết ngay ai đã hạ thủ. Vì thế tiểu huynh phải đâm nát như thi thể để bất cứ ai cũng không phát giác ra được.

Nghi Lâm thở dài bụng bảo dạ:

- Trên chốn giang hồ thật là lắm chuyện tâm cơ, không biết đâu mà lường được.

Nàng thấy Lệnh Hồ Xung bỏ thanh trường kiếm xuống rồi lượm đá quăng vào lấp xác chết Phí Bân, vội nói:

- Lệnh Hồ đại ca đừng cử động nữa. Hãy ngồi xuống nghỉ, để tiểu muội làm cho.

Đoạn nàng đi nhặt đá khẽ đặt lên mình Phí Bân, tưởng chừng như xác chết còn có tri giác và biết đau đớn.

Lệnh Hồ Xung mệt quá, vết thương lại đau nhói. Gã phải ngồi tựa vào vách đá mà nghĩ rồi lật cầm phổ của Khúc Dương ra coi. Gã thấy mười mấy trang đầu đều là khẩu quyết về tra công. Trên những trang này có vẽ rất nhiều hình người chữa rõ kinh mạch. Ngoài ra là những yếu quyết về chương pháp, chỉ pháp. Chừng hai chục trang nói về cách đánh đàn. Còn gần một nửa cuốn thì toàn là những chữ kỳ lạ cổ quái, gã chẳng hiểu được chữ nào.

Lệnh Hồ Xung vốn đã ít hiểu biết về văn tự mà cầm phổ "Thất huyền cầm" lại toàn là những chữ quái dị, văn lý rất uyên thâm huyền diệu, gã chưa từng đọc bao giờ. Gã đành dứt ngay sách vào bọc, quay lại bảo Nghi Lâm:

- Tiểu sư muội! Sư muội hãy nghỉ một chút rồi hãy vui lấp thi thể của Khúc trưởng lão và Lưu sư thúc.

Nghi Lâm đáp lại bằng một tiếng dạ.

Khúc Phi Yên nghe nói đến chuyện vui lấp di thể gia gia lại khóc oà lên. Nghi Lâm nghe cô khóc rất thảm thiết cũng không khỏi sa lệ.

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu lên buông một tiếng thở dài bụng bảo dạ:

- Lưu sư thúc vì việc kết giao bằng hữu mà cả nhà phải uống mạng. Tuy y kết giao với một vị trưởng lão trong Ma giáo, nhưng hai người cùng nghĩa khí ngất trời, thiết không hổ là những trang hảo hán lắm liệt khiến cho ai cũng phải khâm phục.

Gã nghĩ tới đây, bất thành linh thấy góc tây bắc có ánh thanh quang lấp lánh. Gã vừa nhìn qua đã nhận ra ngay là một tay cao thủ bản môn đang cùng người đấu kiếm thì trong lòng không khỏi run sợ, gã dặn Nghi Lâm:

- Tiểu sư muội! Sư muội hãy ở đây bầu bạn với Phi Phi, tiểu huynh đi một lúc rồi quay về ngay. Nghi Lâm không nhìn thấy ánh thanh quang tưởng gã bỏ đi một lúc cho thoải mái, liền gạt đầu ngay.

Lệnh Hồ Xung cầm cành cây chống đi chừng mười bước. Gã lượm thanh trường kiếm của Phí Bân cài vào sau lưng tiếp tục rảo bước đi về phía có ánh kiếm xanh lè. Gã đi một lúc đã nghe văng vẳng tiếng khí giới chạm nhau chát chúa như pháo liên châu, cuộc đấu xem chừng rất cấp bách.

Gã tự hỏi:

- Vị tôn chưởng nào ở bản môn đang cùng người động thủ?

Cuộc đấu lâu thế này thì hiển nhiên đối phương cũng là một cao thủ. Gã lún thụt người xuống từ từ tiến lại. Gã nghe tiếng khí giới chạm nhau không còn xa mấy, liền nấp vào sau một gốc cây thò nửa mặt nhìn ra ngoài.

Dưới ánh trăng, gã thấy một vị nho sinh tay cầm trường kiếm đứng nguyên một chỗ. Vị này chính là Nhạc Bất Quần, sư phụ gã, còn người nữa là đạo nhân thấp bé đang xoay quanh người lão một cách mau lẹ phi thường. Đạo nhân tay cầm trường kiếm cứ xoay quanh một vòng lại phóng ra mười mấy nhát kiếm. Đạo nhân chính là Dư Thương Hải, chưởng môn phái Thanh Thành.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ mình cùng người động thủ một cách bất ngờ mà đối thủ lại là chưởng môn phái Thanh Thành bất giác trong lòng hứng khởi vô cùng.

Gã thấy sư phụ mình phong độ nhàn nhã, mỗi khi Dư Thương Hải phóng kiếm đâm tới lão đưa tay ra gạt. Dư Thương

Hải xoay đến sau lưng, lão vẫn không thèm quay lại mà chỉ vung kiếm cùng vận chân khí hộ vệ hậu tâm.

Dư Thương Hải tiếp tục tấn công không ngừng. Hấn vung thanh trường kiếm mỗi lúc một mau lẹ hơn.

Nhạc Bất Quần thủy chung vẫn giữ thế thủ chứ không phản công.

Lệnh Hồ Xung lại càng khâm phục nghĩ thầm:

- Các bạn võ lâm kêu sư phụ mình là Quân tử kiếm, quả nhiên phong độ người vẫn ung dung nho nhã. Cả lúc cùng người động thủ ra chiêu, cũng không tỏ vẻ gì cục súc nóng nảy.

Gã coi một lúc nữa rồi bụng bảo dạ:

- Sở dĩ sư phụ mình giữ được bình thản không động hỏa khí là vì kiếm thuật người cao thâm hơn đối phương. Như vậy chẳng những do phong độ cao cả mà còn do bản lãnh phi thường.

Nhạc Bất Quần rất ít khi cùng người động thủ. Lệnh Hồ Xung chỉ thấy lão ra tay khi tỷ thí với sư mẫu hoặc lúc truyền dạy đệ tử mà thôi. Nhưng những trường hợp này chỉ là giả đấu chứ không phải đánh nhau thực sự như bữa nay, khiến người coi phải kinh tâm động phách.

Gã thấy Dư Thương Hải lúc ra chiêu, kiếm phong đều rít lên veo veo, đủ biết kiếm lực của lão không phải tầm thường. Gã không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Mình vẫn coi thường võ công phái Thanh Thành, ngờ đâu lão đạo sĩ thấp lùn này lại lợi hại đến thế. Dù mình không bị thương cũng chẳng thể nào đối thủ với lão được. Lần sau mình có chạm trán lão phải rất cẩn thận, hay xa lánh lão là hơn hết.

Lệnh Hồ Xung theo dõi cuộc tỷ đấu đến lúc nữa. Dư Thương Hải càng đánh càng mau. Luồng thanh quang biến ảo thành một vòng bóng xanh xây lấy Nhạc Bất Quần mà chuyển động.

Hai thanh kiếm chạm nhau quá lẹ đến nổi tiếng trước dính liền với tiếng sau thành một tiếng dài bất tuyệt, chứ không còn choang choảng như trước nữa. Gã bụng bảo dạ:

- Giả tỷ mấy chục nhát kiếm kia đều phóng tới đánh mình là e rằng một chiêu mình cũng không đỡ nổi mà toàn thân sẽ bị đâm đến mấy chục vết thương.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ vẫn không chuyển thế công thì không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Lão đạo sĩ lùn này ra chiêu thần tốc thế kia, thật là bình sinh mình chưa từng thấy bao giờ. Sư phụ mình chỉ sơ tâm một chút là bị hại dưới lưỡi kiếm của lão ngay tức khắc.

Bỗng nghe một tiếng choang rùng rợn vang lên. Dư Thương Hải bay vọt về phía sau hơn trượng nhanh như tên bắn. Hắn đứng lại không hiểu hắn đã tra kiếm vào vỏ từ lúc nào mà không nghe thấy tiếng động.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi nhìn lại sư phụ cũng thấy lão tra kiếm vào vỏ rồi và lão vẫn đứng yên không nói nửa lời, không một tiếng động. Nhỡn lực của Lệnh Hồ Xung tuy sắc bén là thế mà cũng không nhận ra được ai thắng ai bại. Có bị thương hay không?

Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải đứng lặng một lúc rồi Dư Thương Hải lên tiếng:

- Thôi hãy biết vậy. Sau này còn có ngày tái ngộ.

Đoạn hắn chuyển động thân hình tạt qua mé hữu đông tuốt.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng quát hỏi:

- Lão họ Dư kia! Lão tưởng cứ thế rồi bỏ đi xong chuyện chẳng? Vợ chồng Lâm Chấn Nam hiện trạng ra sao?

Lão vừa nói vừa băng mình rượt theo. Dư âm chưa dứt cả hai người đã mất hút. Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói cũng biết sư phụ mình đã thắng được Dư Thương Hải thì trong bụng mừng thầm.

Hắn trong người còn bị trọng thương mà đứng lâu như vậy nên đã cảm thấy mỏi mệt, miệng lẩm bẩm:

- Hai vị cao nhân tuyệt thế này mà thi triển khinh công rượt nhau thì chỉ trong chớp mắt là đã chạy xa hàng mấy chục dặm.

Hắn liền lượm một cành cây làm gậy chống đi về phía trước. Bỗng hắn nhìn qua kẽ lá thấy tháp thoáng có một đoạn tường màu đỏ, xem chừng là một tòa miếu vũ tàn phế. Hắn đang định kiếm nơi ngồi nghỉ, liền tiến dần về phía bức tường đỏ.

Lệnh Hồ Xung đi còn cách bức tường mấy trượng, bỗng nghe trong tòa phá miếu có tiếng người vọng ra.

Hồi 43

Lâm Chấn Nam uỷ thác Di Ngôn

Lệnh Hồ Xung lập tức dừng bước lạng người né tránh sang một bên, bỗng nghe trong miếu có thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

- Người cứ cho ta biết chỗ cất "Tịch tà kiếm phổ" kia là ta lập tức giết sạch phái Thanh Thành để báo thù cho vợ chồng người.

Lúc Lệnh Hồ Xung nằm trên giường trong viện Quỳnh Ngọc nghe người này nói câu đó liền biết ngay lão là Tái Bắc Minh Đà Mộc Cao Phong thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Vụ này không ổn rồi, Mộc Cao Phong đi trước một bước, bây giờ vợ chồng họ Lâm lọt vào tay lão thật là rầy rà to.

Bỗng nghe tiếng một người đàn ông đáp:

- Tại hạ không biết "Tịch tà kiếm phổ" là gì. Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm chỉ khẩu truyền từ đời nọ đến đời kia chứ không có kiếm phổ.

Người nói câu này dĩ nhiên là Lâm Chấn Nam, tổng tiêu đầu trong Phước Oai tiêu cục. Lâm Chấn Nam ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu tiền bối nguyện ý báo thù cho thì tại hạ cảm kích muôn vàn. Có điều Dư Thương Hải phái Thanh Thành làm nhiều điều bất nghĩa sau này tất hẳn cũng phải chịu quả báo. Dù hẳn không bị tiền bối chu lục thì cũng có ngày phải chết dưới đao kiếm của một vị anh hùng hảo hán nào khác.

Mộc Cao Phong dẫn giọng:

- Người nói thế tức là không chịu báo ta rồi. Cái danh hiệu Tái Bắc Minh Đà của ta chắc người đã biết rõ.

Lâm Chấn Nam nói:

- Oai danh Mộc tiên bối lừng lẫy trên chốn giang hồ còn ai không biết?

Mộc Cao Phong nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm!

Lão nói luôn ba tiếng "hay lắm" rồi cười ha hả tiếp:

- Oai danh lừng lẫy giang hồ thì chưa chắc, nhưng họ Mộc này đã ra tay là tàn nhẫn, chưa có chút thiện tâm bao giờ, tưởng người cũng đã nghe qua. Lâm Chấn Nam đáp:

- Mộc tiên bối dùng cường lực để đối phó với Lâm mỗ, Lâm mỗ cũng đã liệu trước điều đó rồi. Đúng là nhà họ Lâm không có "Tịch tà kiếm phổ", dù có đi chăng nữa thì bất luận là ai hoặc dùng thế lực uy hiếp, hoặc đem danh lợi nhử mồi, tại hạ cũng quyết chẳng nói ra. Lâm mỗ bị phái Thanh Thành bắt được chẳng ngày nào không bị thảm hình, nhưng võ công Lâm mỗ tuy hèn kém mà mấy rẻ xương vẫn cứng rắn.

Mộc Cao Phong gật đầu nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Phải rồi!

Lệnh Hồ Xung ở bên ngoài nghe lão nói vậy thì tự hỏi:

- Sao lại phải rồi, phải rồi? À té ra là thế.

Gã là người tâm cơ linh biến, vừa xoay chuyển ý nghĩ đã hiểu ngay ba câu phải rồi của Mộc Cao Phong có dụng ý thế nào.

Quả nhiên Mộc Cao Phong nói tiếp:

- Phải rồi! Người tự khoe mình có xương cứng rắn chịu nổi thảm hình. Người có ý cho ta hay nhà họ Lâm quả có "Tịch tà kiếm phổ" và con quỷ mũi trâu thấp lùn phái Thanh Thành bức bách người bất luận bằng cách nào, người vẫn kiên tâm không chịu thổ lộ. Nếu họ Lâm nhà người không có "Tịch tà kiếm phổ" thì người đã chẳng nói thế. Ta chẳng cần bàn tới xương người có cứng rắn hay không cứng rắn chỉ biết rằng người có "Tịch tà kiếm phổ" thật, nhưng bất cứ bằng cách nào cũng không chịu đưa ra.

Mộc Cao Phong trầm ngâm một lúc rồi thở dài nói tiếp:

- Ta thấy người thật là ngu xuẩn. Lâm tổng tiêu đầu ơi! Tại sao người kiên quyết không chịu đưa kiếm phổ ra? Ta xem chừng kiếm phổ đó đối với người chẳng được ích gì. Chắc là kiếm pháp ghi trong kiếm phổ cũng rất tầm thường. Nếu không thế thì sao người không chống nổi cả mấy tên đệ tử phái Thanh Thành. Vậy cái võ công gia truyền đó chẳng nhắc đến làm chi nữa.

Lâm Chấn Nam nói:

- Đúng thế! Mộc tiên bồi dạy phải lắm. Đừng nói là tại hạ không có "Tịch tà kiếm phổ" dù có đi nữa cũng tầm thường thôi. Tấn công không đủ để giết kẻ gian tà, thế thủ không đủ để phòng thân. Cái thứ kiếm pháp mèo què đó chẳng đáng lọt vào mắt Mộc tiên bồi.

Mộc Cao Phong cười nói:

- Chẳng qua là vì ta động tính hiếu kỳ muốn biết mà thôi. Ta thấy con quý mũi trâu thấp lùn hưng sư động chúng cố tính bức bách người lấy kiếm phổ thì ta nghĩ rằng trong đó có điều chi kỳ dị. Không chừng kiếm phổ đó có chép kiếm pháp tinh vi cũng nên, mà người lại tư chất ngu muội không tài nào lĩnh hội được. Như vậy há chẳng làm mai một thanh danh của tổ tiên nhà họ Lâm người ư? Vậy người lấy cho lão gia coi một chút để vạch những chỗ hay về "Tịch tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm khiến cho anh hùng thiên hạ đều biết rõ. Như vậy có phải làm cho thanh danh nhà họ Lâm được thêm phần rạng rỡ không?

Lâm Chấn Nam nhăn nhó cười đáp:

- Hảo ý của Mộc tiên bồi, tại hạ xin lãnh tâm. Bây giờ Mộc tiên bồi cứ việc lục soát trong mình tại hạ xem có cuốn "Tịch tà kiếm phổ" đó không?

Mộc Cao Phong lắc đầu nói:

- Cái đó vô dụng. Người bị phái Thanh Thành bắt đã lâu ngày thì e rằng họ lục soát trong mình người nếu không 10 lần thì cũng tám rồi. Lâm tổng tiêu đầu! Ta biết người ngu xuẩn lắm! Người có hiểu không?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Tại hạ ngu xuẩn thật, chẳng cần tiên bồi chỉ bảo cũng đã tự biết mình.

Mộc Cao Phong lắc đầu quây quây đáp:

- Không đúng! Người có biết cóc đâu.

Mộc Cao Phong quay lại hỏi Lâm Chấn Nam phụ nhân:

- Hoặc giả phụ nhân có biết chẳng? Tấm lòng yêu con của người từ mẫu thường sâu nặng hơn nghiêm phụ.

Lâm phụ nhân thét lên hỏi lại:

- Mộc tiên bồi bảo sao? Cái đó có liên quan gì đến Bình nhi? Bình nhi làm sao? Y... hiện giờ ở đâu?

Mộc Cao Phong đáp:

- Thằng nhỏ Lâm Bình Chi rất thông minh lanh lợi. Lão phu vừa thấy gã đã ưa ngay. Gã nhỏ tuổi mà kiến thức khá rộng, hiểu ngay võ công của lão phu lợi hại phi thường và đã bái lão phu xin làm môn hạ.

Lệnh Hồ Xung đứng bên ngoài nhà nghe rõ liền mắng thầm:

- Lão này thật là đồ vô sỉ. Bức bách người ta không được liền dùng lời đường mật định lừa lấy kiếm phổ của Lâm lão bá.

Người ta thường nói: "Biết con chẳng ai bằng cha". Lâm Chấn Nam biết con mình tính khí cương cường mà ăn nói nghiêm trang. Ông cho là chẳng khi nào chàng chịu khuất phục lão lưng gù nói hươu nói vượn này. Dù bản lãnh lão có cao thâm đến đâu thì con mình cũng chẳng chịu bái lão làm thầy. Ông liền đáp:

- Té ra thằng nhỏ của tại hạ đã bái Mộc tiên bồi làm thầy. Thế thì thật phúc đức cho gã. Vợ chồng tại hạ chịu nhiều thảm hình, người đã bị trọng thương, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc. Mong rằng Mộc tiên bồi kêu gã đến đây để vợ chồng tại hạ được thấy mặt gã một lần nữa.

Mộc Cao Phong nói:

- Người muốn cho con đến tống chung là thường tình của con người. Việc đó chẳng khó gì.

Lâm phu nhân lại giục:

- Bình nhi hiện ở đâu? Mộc tiên bồi! Tiểu phụ năn nỉ tiên bồi mau cho hài nhi ra đây. Ôn đức ấy xin ghi lòng tạc dạ.

Mộc Cao Phong đáp:

- Được rồi! Lão phu sẽ đi kêu gã có điều Mộc Cao Phong này xưa nay không chịu để ai sai bảo. Lão phu đi kêu thằng nhỏ đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Song các người phải cho lão phu biết "Tịch tà kiếm phổ" hiện để ở đâu?

Lâm Chấn Nam biết lão lừa gạt. Tuy võ công ông bình thường nhưng ông đã là Tổng tiêu đầu một tiêu cục lớn nhất trong 20 năm trời, dĩ nhiên ông hiểu rõ nhân tình thế thái, liền bưng bảo dạ:

- Giả tử Bình nhi có thờ lão làm thầy thật cũng chẳng cần lão đưa gã tới đây. Thà mình chịu chết chứ chẳng khi nào chỉ chỗ để "Tịch tà kiếm phổ" với người ngoài, mình giữ như vậy cũng chỉ vì thằng con. Nếu Bình nhi tới đây thì vợ chồng mình đến lúc lâm chung cũng có điều tội lỗi với gã.

Ông nghĩ vậy rồi thở dài nói:

- Mộc tiên bối không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được. Tính mệnh vợ chồng tại hạ như sợi tơ mảnh chỉ mong thấy mặt con một lần cuối cùng, nhưng xem chừng khó lòng được như nguyện. Nếu trên đời quả có "Tịch tà kiếm phổ" thiệt mà lão tiên bối chẳng hỏi tới, tại hạ cũng cầu tiên bối bảo cho gã biết.

Mộc Cao Phong nói:

- Phải rồi! Ta bảo người ngu lắm là vì thế. Đến chết người còn không chịu nói chỗ để kiếm phổ là nghĩa làm sao? Ta muốn biết chẳng qua là vì danh dự cho nhà họ Lâm mà bảo toàn công phu tổ truyền. Nếu người chết rồi thì nhà họ Lâm chỉ còn lại một thằng nhỏ Lâm Bình Chi. Bất hạnh gã chết nốt, trên đời còn lại kiếm phổ mà nhà họ Lâm lại không có con cháu để luyện kiếm phổ há chẳng thành vô dụng ư?

Lâm phu nhân kinh hãi hỏi:

- Thằng con nhỏ của tiểu phụ có bình yên không?

Mộc Cao Phong đáp:

- Hiện giờ dĩ nhiên gã bình yên, chẳng có chuyện gì. Các người nói chỗ để kiếm phổ để ta đi lấy về. Ta bảo đảm sẽ giao cho thằng nhỏ đó. Có chỗ nào gã không hiểu ta sẽ chỉ điểm giùm để gã không đến nỗi như Lâm tổng tiêu đầu suốt đời nghiên cứu "Tịch tà kiếm phổ" mà chẳng hiểu gì ráo. Như vậy thì thà rằng phóng chưởng đánh chết thằng con đi còn hơn.

Lão nói xong vung tay phải lên khê phóng tới thân tượng thổ địa cách xa chừng hơn một trượng. Chưởng phong vừa phóng tới, ba tiếng lách cách vang lên, thân tượng bị đổ ngay xuống.

Lâm phu nhân thất kinh hỏi:

- Sao... sao lại bảo vung chưởng đánh chết con trai của tiểu phụ?

Mộc Cao Phong cười ha hả đáp:

- Lâm Bình Chi là đồ đệ ta. Ta để gã sống thì gã được sống. Ta muốn gã chết thì gã phải chết. Lúc nào ta thích phóng chưởng đánh chết gã thì ta cứ vung chưởng lên mà đánh liền.

Lão nói xong chuyển tay lại phóng chưởng đánh tới một thân vị ở phía trước làm cho gãy nát. Lâm phu nhân muốn hỏi thêm, nhưng Lâm Chấn Nam đã gạt đi:

- Nương tử! Nương tử bất tất hỏi làm chi nữa.

Thằng con chúng ta vị tất đã ở trong tay lão. Nếu có, lão đã đem ra đây để uy hiếp chúng ta rồi.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Ta bảo người ngu xuẩn, quả là ngu xuẩn đến cùng cực! Tái Bắc minh đà này muốn giết thằng con người phỏng có khó gì? Dù cho hiện giờ gã không ở trong tay ta mà ta đã quyết tâm kiếm gã để giết đi, chẳng lẽ cũng không làm nổi hay sao? Trong thiên hạ đâu đâu Mộc mõ chẳng có bạn bè? Đã sẵn tai mắt khắp nơi mà muốn tìm thằng con người, ta chẳng cần phí một chút hơi sức.

Lão lại vung chưởng đánh gãy tan một chiếc ghế. Lâm phu nhân nhận thấy chưởng lực của lão ghê gớm như vậy thì trong lòng rất là kinh hãi, khẽ hỏi Lâm Chấn Nam:

- Tướng công! Giả tử lão muốn tìm con mình để giết cho hả giận... Mộc Cao Phong ngắt lời:

- Đúng thế! Các người cứ nói ra. Dù vợ chồng người mất mạng mà còn để lại được thằng con để tiếp tục hương khói sau này há chẳng hơn ư?

Lâm Chấn Nam cười ha hả nói:

- Phu nhân! Ta mà nói chỗ để "Tịch tà kiếm phổ" cho lão gù này biết thì việc thứ nhất là lão đi lấy kiếm phổ rồi việc thứ hai là lão giết con chúng ta. Trái lại, nếu chúng ta không nói thì lão gù muốn lấy được kiếm phổ tất phải bảo toàn tính mệnh cho Bình nhi. Còn ngày nào Bình nhi chưa nói ra, lão gù chưa dám hại mạng gã ngày ấy. Đây là một yếu quyết mình cần phải hiểu.

Lâm Chấn Nam kêu Mộc Cao Phong bằng "lão gù" là ông đã đâm liều với lão rồi. Mộc Cao Phong tức giận đến cực điểm. Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nếu mình còn chần chờ không tìm cách ly khai Mộc Cao Phong thì vợ chồng Lâm lão bá khó lòng toàn mạng.

Gã liền đồng dục lên tiếng:

- Mộc tiên bối! Tiểu tử là Lệnh Hồ Xung, môn hạ phái Hoa Sơn vâng mệnh gia sư kính thỉnh Mộc tiên bối rời gót ngọc qua chỗ lão gia, người có việc muốn thương lượng với Mộc tiên bối đó.

Mộc Cao Phong vung chưởng lên toan đánh xuống đầu Lâm Chấn Nam thì đột nhiên nghe tiếng Lệnh Hồ Xung ở ngoài cổng miếu nói vọng vào, lão không khỏi giật mình kinh hãi. Bình sinh lão ít khi nhường nhịn ai, nhưng vẫn có lòng úy kỵ Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn. Nhất là từ lúc ở ngoài viện Quần Ngọc chính lão đã nếm "Tử hà thần công" rất ghê gớm của Nhạc Bất Quần. Lão biết chưởng môn tuy bề ngoài coi là lướt như thầy đồ mà thực ra nội công cao thâm khôn lường. Lão đang tìm cách uy hiếp vợ chồng Lâm Chấn Nam là hành động mà danh môn chính phái không thềm làm. Lão chắc thầy trò Nhạc Bất Quần đứng ngoài miếu nghe lỏm đã lâu, bụng bảo dạ:

- Nhạc Bất Quần kêu mình đi thương lượng điều chi? Phải chăng hẳn dùng lời xa xôi khuyên can mình có khi còn mai mỉa làm mình phải khó chịu. Đã là hảo hán khi nào lại chịu thua người? Chi bằng mình chuẩn đi là hơn.

Lão nghĩ vậy liền đáp:

- Mộc mỗ còn có việc gấp không thể bồi tiếp được. Người về bẩm lệnh tôn sư khi nào y được rảnh xin mời qua chơi Tái Bắc. Mộc mỗ quét nhà chờ đợi. Mộc Cao Phong dứt lời từ trong điện nhảy ra ngoài sân. Lão khẽ điểm chân xuống đất nhảy vọt lên nóc nhà, rồi lại nhảy xuống phía sau miếu. Lão sợ Nhạc Bất Quần ngăn đón để chắt vấn liền chạy vù đi như luồng khói tỏa.

Lệnh Hồ Xung thấy lão chạy xa rồi thì trong bụng mừng thầm, miệng lẩm bẩm:

- Té ra lão gù khiếp sợ sư phụ mình chạy trốn chết. Nếu lão không bỏ đi cứ động thủ với mình thì nguy hiểm biết mấy?

Gã chống gậy bằng cành cây tiến vào miếu thổ địa. Trong điện tối mò chẳng có đèn lửa chi hết, nhưng gã cũng nhìn thấy bóng một người đàn ông và một đàn bà ngồi ghệ vào một góc miếu, liền khom lưng thi lễ nói:

- Tiểu đệ là Lệnh Hồ Xung, môn hạ phái Hoa Sơn, cùng với Lâm Bình Chi sư đệ có nghĩa đồng môn. Tiểu đệ xin lạy chào Lâm bá phụ và Lâm bá mẫu. Lâm Chấn Nam cả mừng nói:

- Xin thiếu hiệp miễn lễ, lão phu không dám đương. Hai vợ chồng lão phu hiện bị trọng thương không thể đáp lễ được, xin thiếu hiệp tha tội cho! Có thật thằng con lão phu đã bái Nhạc đại hiệp phái Hoa Sơn xin làm môn hạ không?

Độc giả nên nhớ tiếng tăm Nhạc Bất Quần ở trong võ lâm còn vang dội hơn Dư Thương Hải nhiều. Lâm Chấn Nam muốn lấy lòng Dư Thương Hải nên hàng năm phái tiêu sư đưa 1 đến núi Thanh Thành. Còn đối với Nhạc Bất Quần, một vị cường môn nhân trong Ngũ nhạc kiếm phái Lâm Chấn Nam tự thấy mình không xứng đáng kết giao với họ, mà cũng không dám đưa lễ đến cầu thân. Hiện giờ ông thấy Mộc Cao Phong hung dữ là thế mà vừa nghe nói đến phái Hoa Sơn đã phải chạy mất mật. Nếu con ông được may mắn vào làm môn hạ phái này thì nổi mừng kể sao cho xiết!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Lão gù Mộc Cao Phong này muốn ưỡng bách thu lệnh lang làm đồ đệ, nhưng lệnh lang nhất định không chịu. Lão toan gia hại lệnh lang thì vừa lúc gặp gia sư đi qua ra tay giải cứu. Lệnh lang năn nỉ xin quy đầu bản phái. Gia sư thấy y lòng thành lại có tư cách thành tài nên đã ưng cho.

Vừa rồi gia sư cùng Dư Thương Hải đấu kiếm, hắn bị thua rồi, bắt buộc phải khai chỗ giam cầm bá phụ, bá mẫu. Gia sư sai tiểu điệt đến đây trước để trông nom, chắc là lão nhân gia cùng Lâm Bình Chi sư đệ cũng sắp tới nơi.

Lâm phu nhân nghe nói sắp được gặp con, bà không ngớt niệm Phật.

Lâm Chấn Nam nói:

- Lão phu chỉ mong Bình Chi đến ngay được là may. Chứ chậm thì không kịp nữa... Lệnh Hồ Xung thấy Lâm Chấn Nam vừa nói vừa thở hắt ra. Hiển nhiên tính mạng nguy trong khoảnh khắc. Kể ra gã có thể đem chân khí của mình trút vào người ông để chống đỡ chờ đợi gia sư tới nơi, nhưng gã bị trọng thương rất nặng, không tài nào vận khí được, liền nói:

- Lâm bá phụ! Bá phụ đừng nói nữa. Gia sư sau khi tính toán xong với Dư Thương Hải sẽ tới tìm bá phụ ngay. Chắc lão nhân gia có thuốc trị thương cho bá phụ được.

Lâm Chấn Nam nhăn nhó cười rồi nhắm mắt lại.

Một lúc sau ông khẽ nói:

- Lệnh Hồ hiền điệt!... Ta nguy đến nơi mất!... Bình nhi được vào làm môn hạ phái Hoa Sơn là ta mừng quá rồi... Ta nhờ hiền điệt... chỉ bảo thêm cho gã.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bá phụ cứ yên tâm. Đã là chỗ đồng môn học nghệ mọi người coi như anh em ruột. Nay tiểu điệt chịu lời ủy thác của bá phụ dĩ nhiên có bốn phận phải hết mình chiếu cố cho Lâm sư đệ. Lâm phu nhân nói xen vào:

- Ôn nặng đức dày của Lệnh Hồ thiếu hiệp, vợ chồng ta dù chết dưới suối vàng cũng không lúc nào quên được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin hai vị ngưng thần tĩnh dưỡng, đừng nói nhiều cho mệt. Lâm Chấn Nam hơi thở cấp bách, lúc dứt lúc nổi. Ông thều thào nói:

- Xin... Lệnh Hồ hiền điệt bảo cho con ta hay... dưới hầm một căn nhà cũ trong ngõ Quỳnh Hoa ở Phúc Châu... có vật gì... thì đó là vật tổ truyền của nhà họ Lâm... cần phải giữ gìn cho cẩn thận nhưng... tăng tổ y là Vin Đồ Công có để lại lời di huấn. Hết thầy con cháu ta... bất luận là ai cũng không được mở coi mà sinh tai họa ghê gớm...! Y cần phải nhớ kỹ điều đó...

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Được rồi! Tiểu đệ sẽ dặn y những câu này.

Lâm Chấn Nam ngập ngừng:

- Đa... đa...

Thủy chung ông chưa nói ra được chữ tạ thì đã tắt hơi rồi.

Lâm phu nhân nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Mong rằng thiếu hiệp bảo với con ta đừng lúc nào quên mối thù của cha mẹ. Bà ngheo đầu cố sức đập mạnh vào cột miếu. Nguyên bà đã bị trọng thương, chỉ đập đầu một cái là chết liền. Lệnh Hồ Xung thở dài nghĩ bụng:

- Dư Thương Hải cùng Mộc Cao Phong bức bách Lâm Chấn Nam nói chỗ cất dấu "Tịch tà kiếm phổ" mà y thà chết chứ không chịu nói. Lúc y biết mình chết đến nơi, đành gửi lời dặn Lâm sư đệ.

Nhưng y sợ ta lấy mất kiếm phổ của nhà họ Lâm nên mới có câu: "Bất luận là ai cũng không được mở coi để tránh tai họa ghê gớm". Chà chà! Lâm lão bá coi Lệnh Hồ Xung này là hạng người nào mà lại dòm dò kiếm phổ của nhà họ Lâm. Ngay võ công của phái Hoa Sơn bọn ta còn không sao học hết được thì hơi đâu mà đi coi kiếm pháp của phái khác? Hơn nữa nếu kiếm pháp của nhà họ Lâm có chỗ độc đáo hơn người thì sao vợ chồng lão bá lại đi đến kết quả này?

Gã nghĩ vậy rồi ngồi tựa cột nhắm mắt dưỡng thần.

Sau chừng nửa giờ, bỗng nghe ngoài cổng miếu có tiếng Nhạc Bất Quần gọi:

- Xung nhi! Người có ở trong miếu không?

Lệnh Hồ Xung đáp vọng ra:

- Dạ! Đệ tử đây!

Gã bưng mắt ngồi dậy thì trời đã bình minh.

Nhạc Bất Quần thủng thảng đi vào. Lão thấy thi thể vợ chồng họ Lâm, liền cau mày hỏi:

- Chết cả rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng.

Rồi gã đem chuyện Mộc Cao Phong bức bách vợ chồng Lâm Chấn Nam thế nào cùng là gã đã mượn oai danh của sư phụ hăm dọa cho lão phải bỏ đi ra sao thuật lại một lượt. Gã kể cả tình hình vợ chồng họ Lâm lúc lâm chung đã dặn lại những gì cho sư phụ nghe. Nhạc Bất Quần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hừ! Dư Thương Hải đã uống công mệ sức một phen chẳng được ích gì lại gây nên tội ác không nhỏ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư phụ! Lão thấp lùn họ Dư tạ tội với sư phụ rồi a? Nhạc Bất Quần đáp:

- Dư quán chủ cước trình cực kỳ mau lẹ. Ta đuổi y chừng nửa giờ mà không kịp. Thấy y chạy mỗi lúc một xa hơn ta đành bỏ thôi không đuổi nữa. Khinh công của phái Thanh Thành quả nhiên còn cao thâm hơn phái Hoa Sơn ta một bậc.

Nhạc tiên sinh là người quân tử. Hơn ông bảo là hơn, kém ông chịu là kém. Thật là một nhân vật quang minh lỗi lạc.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Phái Thanh Thành về cái môn chống đít về đường sau mà chạy trốn vẫn nổi tiếng là cao thâm hơn người.

Nhạc Bất Quần sa sầm nét mặt trách mắng:

- Xung nhi! Miệng lưỡi người lúc nào cũng ra chiều khinh bạc, ăn nói chẳng đứng đắn chút nào. Như thế thì làm gương cho sư đệ, sư muội thế nào được? Lệnh Hồ Xung quay sang phía khác lè lưỡi ra đáp:

- Dạ!

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Người trả lời thì trả lời cho thẳng thắn, sao còn lè lưỡi ra? Phải chăng người không có thành ý?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ!

Gã được Nhạc Bất Quần nuôi dưỡng từ thuở nhỏ đến lớn, nghĩa là thầy trò mà tình chẳng khác cha con.

Nhạc Bất Quần ung dung nho nhã, đối với đệ tử, tiên sinh chẳng lúc nào tỏ vẻ nghiêm khắc.

Lệnh Hồ Xung không có ý sợ tiên sinh liền cười hỏi lại:

- Sư phụ! Sao sư phụ lại biết đệ tử lè lưỡi?

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng rồi đáp:

- Làn da dưới tai người chuyển động. Nếu người không lè lưỡi làm sao lại thế được? Người quen tính vô thiên vô pháp. Lần nay người bị lộ tẩy rồi. Ha ha!

Hồi 44

Lệnh Hồ Xung trở tài miệng lưỡi

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Mỗi lần thất bại là một lần khôn ra.

Nhạc Bất Quân hăng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Người đã khôn quá thành tinh rồi còn chưa đủ ư?

Lão lấy trong bọc một cây hỏa tin pháo rồi đi ra ngoài sân bật lửa châm ngòi, đoạn ném lên không gian. Cây hỏa tin pháo bay bổng lên cao, nổ đánh sầm một tiếng trên lưng chừng trời biến thành một cây trường kiếm sắc bạc. Thanh trường kiếm lơ lửng trên không một hồi rồi từ từ rớt xuống. Phía sau trong vòng mười trượng biến thành vô số ngôi sao sa.

Đây là tín hiệu của chương môn triệu tập đồ đệ. Thanh trường kiếm sắc bạc giữa đám yêu hoa tức là tiêu biểu cho ngoại hiệu "Quân tử kiếm" của Nhạc Bất Quân.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng nghe tiếng bước chân từ đằng xa vọng lại đang chạy về miếu thổ địa.

Nhạc Bất Quân nói:

- Đây là Căn Minh. Cước bộ nhẹ nhàng thì có thừa nhưng trầm trọng lại không đủ. Cước lực gã mau lẹ hơn hết các đệ tử, ít kẻ bì kịp. Quả nhiên chẳng mấy chốc Cao Căn Minh tay cầm bàn tính kêu lách cách chạy tới ngoài cổng miếu. Gã lớn tiếng gọi:

- Sư phụ! Có phải lão nhân gia ở trong ấy không? Ta nên biết rằng người ở xa trông thấy tín hiệu hỏa tin chỉ biết đại khái phương hướng mà thôi, chứ không tài nào biết đích xác là ở trong miếu thổ địa này được.

Nhạc Bất Quân đáp ngay:

- Ta ở đây!

Cao Căn Minh chạy vào miếu khom lưng nói:

- Sư phụ!...

Gã trông thấy Lệnh Hồ Xung đứng bên thì cả mừng nói tiếp:

- Đại sư ca! Trong người sư ca đã mạnh chưa? Bọn đàn em phải một phen lo sốt vó.

Lệnh Hồ Xung thấy gã lộ vẻ mừng vui một cách chân thành thì trong lòng không khỏi xúc động.

Hắn tùm tùm cười đáp:

- Phen này mà không chết thì quả là ngôi sao chiếu mệnh khá lớn.

Lệnh Hồ Xung chưa dứt lời, đã nghe văng vẳng có tiếng bước chân từ đằng xa đi tới mà lần này là hai người.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ai đến đó?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Một người trầm trọng, một người hời hợt. Đây là nhị sư đệ và Lục sư đệ.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Xung nhi! Người thật là thông minh, mới nghe qua đã rõ. Người biết được Lao Đức Nặc trầm trọng là ta yên tâm rồi. Lao Đức Nặc và Lục Đại Hữu chưa vào miếu thì tiếng bước chân của tam đệ tử Lương Phát và tứ đệ tử Thi Đới Tử lại nhộn lên.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, thất đệ tử Đào Diệu, bát đệ tử Anh Bạch La, con gái Nhạc Bất Quần là Nhạc Linh San và cả tên đệ tử mới nhập môn là Lâm Bình Chi cũng tới nơi.

Lâm Bình Chi vừa thấy thi thể song thân đã nhảy xổ lại nằm phục trên hai người mà khóc rống lên. Bọn đồng môn nghe chàng khóc lóc thảm thiết cũng không khỏi sa lệ.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung bình yên vô sự thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng khôn xiết. Nhưng cô thấy Lâm Bình Chi đau thương như vậy, không tiện thổ lộ nỗi hân hoan, cô chạy đến bên nắm tay Lệnh Hồ Xung khẽ hỏi:

- Đại ca... không việc gì ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không sao cả.

Mấy bữa nay Nhạc Linh San lo lắng bàng hoàng vì anh chàng đại sư ca này. Ban đầu cô nghe nói gã bị La Nhân Kiệt phái Thanh Thành gia hại, mấy phen cô khóc hết nước mắt. Nhưng cô biết gã thông minh quyền biến, bản lĩnh lợi hại, chưa chắc đã bị bọn đệ tử phái Thanh Thành giết chết, trong lòng vẫn còn mấy phần hy vọng. Quả nhiên sau cô được sư phụ cho hay đại sư ca chưa chết thực. Bây giờ cô gặp gã trong miếu thổ địa này, bao nhiêu mối kích động chứa chất trong lòng bữa nay không tài nào cô đè nén được. Đột nhiên cô kéo tay áo gã mà khóc oà lên.

Lệnh Hồ Xung nhẹ nhàng vỗ vai cô khẽ hỏi:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội làm sao thế? Sư muội bị ai khinh khi ta sẽ trả đũa cho sư muội hài lòng!

Nhạc Linh San không trả lời chỉ khóc hoài. Cô khóc một lúc rồi trong lòng khoan khoái, kéo tay áo Lệnh Hồ Xung lên lau nước mắt nói:

- Đại ca không chết. Đại ca không chết chứ?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta không chết đâu.

Nhạc Linh San ghen ngào nói:

- Té ra vị tiểu ni cô phái Hằng Sơn đã lừa gạt... khiến cho tiểu muội sợ quá. Cô toan nói "Tiểu muội sợ muốn chết", nhưng thấy nói như vậy thì lộ liu chân tình ở trước mặt phụ thân cùng các bạn đồng môn nên dừng lại không nói nữa. Cô nghĩ tới mấy bữa nay khúc ruột quặn đau, tâm thần hoảng hốt, cay cực muôn phần cô không nhin được, nước mắt lại tầm tã như mưa.

Lệnh Hồ Xung an ủi:

- Vị sư muội phái Hằng Sơn đó không phải cố ý lừa tiểu sư muội đâu. Khi đó y tưởng ta chết thực rồi. Nhạc Linh San ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ, trông lơ mơ thấy Lệnh Hồ Xung hình dung tiêu tụy, mặt không còn chút huyết sắc thì trong lòng rất đỗi thương xót. Cô nói:

- Đại sư ca! Lần này đại sư ca... bị thương trầm trọng. Đại sư ca nên về núi để điều dưỡng mới được.

Nhạc Bất Quần thấy Lâm Bình Chi nằm phục trên thi thể song thân khóc lóc rất bi thảm liền bảo chàng:

- Bình nhi! Người nên bớt nỗi bi ai để liệu lý việc mai táng song thân là việc khẩn yếu. Lâm Bình Chi vâng lời đứng dậy. Chàng thấy nét mặt song thân chết còn tỏ ra rất đau khổ thì không nhìn được, hai hàng nước mắt lại chảy xuống ròng ròng. Chàng nghẹn ngào nói:

- Gia gia cùng má má lia bỏ cõi đời mà đệ tử không được thấy mặt lần cuối cùng... chẳng hiểu... người có trời trăn câu gì cho đệ tử không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lâm sư đệ! Lúc lệnh tôn cùng lệnh đường lâm chung, tiểu huynh có mặt tại đó. Hai vị lão nhân gia có dặn tiểu huynh chiếu cố cho Lâm sư đệ. Cái đó là lẽ dĩ nhiên dù hai vị không dặn, tiểu huynh cũng phải trông nom sư đệ. Lệnh tôn còn một lời dặn tiểu huynh chuyển cho Lâm sư đệ.

Lâm Bình Chi khom lưng nói:

- Đại sư ca... Gia gia cùng má má tiểu đệ lúc lâm chung mà được đại sư ca bầu bạn không đến nỗi tứ cố vô thân khiến tiểu đệ cảm kích muôn vàn.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Lệnh tôn cùng lệnh đường bị bọn ác đồ phái Thanh Thành dùng thâm hình đối phó. Chúng bức bách hai vị nói chỗ cất dấu "Tịch tà kiếm phổ" nhưng hai vị kiên quyết không chịu thổ lộ rồi chúng làm chấn động tâm mạch mà thiệt mạng. Lão Dư Thương Hải không xứng đáng làm tôn sư một phái.

Hành động đê hèn này tất bị anh hùng thiên hạ chê cười.

Lâm Bình Chi nghiêng răng nói:

- Nếu Lâm Bình Chi này mà không trả ợc mối đại thù cho song thân thì thật chẳng bằng giống cầm thú. Chàng vung quyền lên đập mạnh vào cột miếu. Tuy võ công chàng bình thường nhưng vì đầy lòng phẫn hận nên thoi quyền đánh ra rất mạnh, làm rung động cả tường nhà, cát bụi đổ xuống ào ào.

Nhạc Linh San nói:

- Lâm sư đệ! Vụ này đúng là sư tử gây nên tai vạ. Nếu sư đệ quyết chí báo thù thì sư tử cũng nhất định không tự thủ bàng quang. Lâm Bình Chi khom lưng đáp:

- Đa tạ sư tỷ.

Nhạc Bất Quần thở dài lẩm bẩm:

- Phái Hoa Sơn ta từ trước đến nay vẫn hoài bảo tôn chỉ "Người không phạm đến mình thì mình không đụng chạm đến ai". Phái mình chẳng hiềm khích với một môn phái nào cả. Nhưng từ đây sắp tới e rằng trên Ngọc Nữ phong không còn ngày nào yên tĩnh nữa. Hỡi ôi! Đã dấn thân vào chốn giang hồ mà muốn không đụng chạm đến ai, thiệt không phải dễ dàng.

Lão nghĩ tới Lưu Chính Phong đã quyết ý lui khỏi võ lâm mà cũng không được như nguyện, cả nhà ngộ nạn, lòng càng cảm khái muôn vàn.

Lao Đức Nặc nói:

- Lâm sư đệ! Tiểu sư muội! Vụ tai họa này không phải vì đại sư ca đá hai tên đệ tử phái Thanh Thành xuống lầu, cũng không phải tự Lâm Bình Chi giữa đường thấy chuyện bất bình hạ sát tên nghiệt tử của Dư Thương Hải, chỉ vì lão họ Dư dòm dò pho kiếm phổ gia truyền của nhà Lâm sư đệ mà ra.

Ngày trước chương môn phái Thanh Thành là Trường Thanh Tử bị bại dưới Tịch tà kiếm pháp của tăng tổ Lâm sư đệ là Vin Đồ Công. Mối họa này nảy mầm ngay tự ngày đó. Nhạc Bất Quần nói:

- Đúng thế! Trong võ lâm trước nay chẳng bao giờ tránh khỏi chuyện tranh cường hiếu thắng. Khi nghe tới võ công bí lục gì họ chẳng cần biết chân giả, người nào cũng muốn tranh cướp cho kỳ được, bất chấp bằng một thủ đoạn nào. Thực ra Dư quán chủ và Tái Bắc minh đà là những tay cao thủ có địa vị trong võ lâm không nên tham lam mưu đồ lấy kiếm phổ của nhà họ Lâm mới phải.

Lâm Bình Chi nói:

- Thưa sư phụ! Thiệt tình nhà đệ tử chẳng có "Tịch tà kiếm phổ" chi chi hết. Bảy mươi hai đường Tịch tà kiếm phổ kia gia gia truyền miệng cho, bảo đệ tử phải dụng tâm ghi nhớ. Nếu có kiếm phổ thật thì dù gia gia không tiết lộ với người ngoài còn có lý, chẳng lẽ lại giữ bí mật cả với con em trong nhà. Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Ta cũng không tin nhà họ Lâm có Tịch tà kiếm phổ. Nếu có thì sao phụ thân người lại chẳng địch nổi Dư Thương Hải. Vụ này hiển nhiên chỉ là goa truyền.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới lời dặn của Lâm Chấn Nam bụng bảo dạ:

- Phụ thân của Lâm sư đệ quả nhiên dặn ta mà chẳng yên lòng. Y nói những gì ai mở ra coi là gặp tai họa ghê gớm. Kiếm phổ nhất định có rồi. Hừ y coi Lệnh Hồ Xung này là hạng người nào. Mình đâu có thuộc vào loại vô sỉ như Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong. Dù "Tịch tà kiếm phổ" có là một thứ võ công bậc nhất thiên hạ, Lệnh Hồ Xung này cũng không dòm dỏ.

Gã nghĩ vậy rồi nói:

- Lâm sư đệ! Lệnh tôn có di ngôn: ở ngõ Quý Hoa thành Phúc Châu...

Nhạc Bất Quần động tâm nghĩ thầm: "Dư Thương Hải đã khao khát Tịch tà kiếm phổ vậy ta chớ nên để lời di ngôn của Lâm Chấn Nam lọt vào tai."

Lão liền xua tay gạt đi:

- Đã là di ngôn của phụ thân Bình nhi thì chỉ nên nói riêng cho gã biết mà thôi, người ngoài không nên nghe tới.

Lệnh Hồ Xung vâng lời.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Đức Nặc, Căn Minh! hai người vào thành Hành Sơn mua lấy hai cỗ quan tài. Việc thu liệm vợ chồng Lâm Chấn Nam bận cả suốt ngày đến chiều mới xong. Lao Đức Nặc mượn người khiêng quan tài ra bờ sông rồi đoàn người lên thuyền đi về phía tây.

Một ngày kia về đến chân ngọn Ngọc Nữ phong núi Hoa Sơn. Cao Căn Minh cùng Lục Đại Hữu lên trước báo tin. Hơn 20 đệ tử phái Hoa Sơn xuống núi bái kiến sư phụ.

Lâm Bình Chi thấy bọn đệ tử này người lớn tuổi đã ngoài 40, người nhỏ mới độ 12, 13. Trong bọn này có 6 nữ đệ tử. Họ vừa thấy Nhạc Linh San là véo von chuyện trò không ngớt. Lao Đức Nặc dẫn Lâm Bình Chi yết kiến từng người. Theo quy củ phái Hoa Sơn thì ai nhập môn trước là sư huynh, ai đến sau là sư đệ. Vì thế gã Thư Kỳ nhỏ tuổi nhất mà Lâm Bình Chi vẫn kêu gã bằng sư huynh. Chỉ có Nhạc Linh San là ra ngoài thể lệ.

Cô là con gái Nhạc Bất Quần nên không thể xếp theo thứ tự như bọn môn đồ, cứ theo tuổi mà xưng hô, ả nào lớn hơn gọi cô bằng sư muội còn nhỏ hơn thì kêu bằng sư tỷ. Kể ra cô còn ít hơn

Lâm Bình Chi mấy tuổi, nhưng cô nhất định đòi làm sư tử chàng, Nhạc Bất Quần cũng không ngăn trở nên Lâm Bình Chi vẫn kêu cô bằng sư tử.

Đoàn người lên núi thấy cây cối thanh u, nước chảy róc rách, chim hót líu lo. Những căn nhà lớn tường trắng la liệt đó đây cái cao, cái thấp theo sườn núi. Một thiếu phụ đứng tuổi xinh đẹp từ từ bước tới gần. Nhạc Linh San chạy vội lại nhảy vào lòng bà gọi:

- Má má! Hải nhi lại được thêm một gã sư đệ.

Cô vừa nói vừa trở vào Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đã được bọn sư huynh nói cho hay sư mẫu tức Nhạc phu nhân tên gọi Ninh Trung Tắc cùng với sư phụ ngày trước là sư huynh, sư muội đồng môn. Kiếm thuật của sư mẫu cũng tinh thâm chẳng kém gì sư phụ. Chàng vội tiến lại khấu đầu nói:

- Đệ tử là Lâm Bình Chi xin bái kiến sư nương.

Nhạc phu nhân niềm nở tươi cười đáp:

- Người bất tất phải khách sáo. Đứng dậy đi!

Rồi bà nhìn Nhạc Bất Quần cười nói:

- Mỗi lần tiên sinh xuống núi nếu không kiếm được bảo bối là về không hả dạ. Lần này tiên sinh đi dự đại hội ở Hành Sơn tưởng ít ra là thu được

Nhạc Bất Quần cười hỏi lại:

- Phu nhân thường nói quân quý là ở chỗ tinh nhuệ chứ không quý ở số nhiều. Phu nhân coi gã này thế nào?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Tướng mạo y đẹp quá, không giống người luyện võ. Tiên sinh cho y học Tứ thư, Ngũ kinh để sau này đi thi cử tú hay thi trạng nguyên quách. Lâm Bình Chi then đỏ mặt lên, bụng bảo dạ:

- Sư nương thấy mình có tướng học trò yếu ớt và ra chiều khinh rẻ. Mình phải gắng sức dụng công để theo kịp các vị sư huynh khiến người ta khỏi coi thường mình mới được.

Nhạc Bất Quần nói:

- Như vậy càng hay! Phái Hoa Sơn mà sản xuất ra một vị trạng nguyên lang cũng là một giao thoại hiếm có.

Nhạc phu nhân trừng mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Người lại đi gây chuyện đánh nhau với người ta rồi bị thương phải không? Tại sao bộ mặt lợt lạt khó coi thế?

Lệnh Hồ Xung dọc đường đã dưỡng thương khỏi rồi, nhưng nguyên khí chưa hoàn toàn hồi phục. Gã được Nhạc phu nhân nuôi dưỡng từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn. Phu nhân coi hấn chẳng khác gì con ruột. Tuy giọng nói ra chiều trách móc song trong lòng rất đổi thiết tha.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Đệ tử đã khỏi nhiều rồi. Chuyến này nếu số mạng không lớn thì e rằng chẳng còn được trở về bái kiến sư nương nữa.

Nhạc phu nhân trợn mắt lên nhìn gã nói:

- Có thể người mới hiểu ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, ngoài cõi người này còn có cõi người khác. Người đã biết ẩn nhẫn chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đạo pháp của Điền Bá Quang thiệt là lợi hại. Đệ tử chống không nổi, đang định xin sư nương chỉ giáo. Tên ác ôn Vạn lý độc hành Điền Bá Quang đã khét tiếng trên chốn giang hồ từ lâu. Ai cũng biết hấn là một tên thâm tặc chuyên đi bẻ hoa.

Nhạc phu nhân nghe Lệnh Hồ Xung nói gã bị thương về tay Điền Bá Quang sắc mặt dịu lại, gật đầu nói:

- Nếu người đánh nhau với tên ác ôn Điền Bá Quang thì không có gì đáng trách. Ta tưởng người gây chuyện thị phi với ai để rước lấy tai vạ. Môn khoái đao của hấn thế nào? Chúng ta đem ra nghiên cứu để lần sau đối phó với hấn. Nhạc phu nhân tuy về người văn nhã, nhưng nghe đến chuyện đấu võ thì hào khí ngày trước lại nổi lên.

Nhạc Bất Quân chỉ tùm tùm cười chứ không nói gì.

Lúc trở về Hoa Sơn dọc đường Lệnh Hồ Xung đã hỏi lão mấy lần về cách phá giải khoái đao của Điền Bá Quang nhưng lão nhất định không nói, để gã về Hoa Sơn xin phu nhân truyền dạy. Quả nhiên Nhạc phu nhân vừa nghe gã nói, trong lòng đã hứng khởi bừng bừng. Đoàn người tiến vào Thoái tư hiên là chỗ ở của Nhạc Bất Quân rồi kể lại những chuyện xảy ra sau khi tương biệt.

Sáu cô nữ đệ tử nghe Nhạc Linh San thuật lại những chuyện ở Phúc Châu và Hành Châu đều lấy làm thích thú. Lục Đại Hữu thì khoa trương với các sư đệ về cuộc tỷ đấu giữa đại sư ca với Điền Bá Quang. Hắn kể lại Lệnh Hồ Xung đâm La Nhân Kiệt thế nào, dường như Điền Bá Quang bị đại sư ca đánh bại chứ không phải đại sư ca mình bị thua liểng xiểng. Nhạc phu nhân ngồi ở trên ghế trong góc hiên ngưng thần coi Lệnh Hồ Xung vạch những đường đao pháp của Điền Bá Quang. Vẻ mặt phu nhân rất là trịnh trọng.

Nhạc phu nhân vừa coi Lệnh Hồ Xung vẽ mấy chiêu trong lòng đã cực kỳ kinh dị tự hỏi:

- Thế gian quả có đao pháp kỳ bí đến thế ư? Thiệt là mình chưa từng thấy qua.

Tay phải Lệnh Hồ Xung nào chém nào vạch phóng luôn 13 đao rồi nghiêng mình đi thu chưởng về.

Nhạc phu nhân khẽ thở dài lắc đầu nói:

- Thiệt là lợi hại.

Nhạc phu nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Môn khoái đao của Điền Bá Quang tựa hồ "Liên hoàn thập tam đao" trong phép "Loạn phi ma thức". Người chiết giải bằng cách nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đao pháp của hắn thần diệu vô song. Khi đó đệ tử hai mắt hoa lên, tâm thần rối loạn, còn nói chi đến chuyện chiết giải.

Nhạc phu nhân nói:

- Phải rồi! Dù là tay hảo thủ bậc nhất võ lâm tương cũng ít người thoát được 13 chiêu loạn đao này. Ta e rằng người khó chống nổi lấy một đường, tất người đã dùng ngụy kế để chuồn đi chứ gì?

Nhạc phu nhân nuôi Lệnh Hồ Xung từ thuở nhỏ, phu nhân lạ gì tính nết cùng bản lãnh gã.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên mỉm cười đáp:

- Đệ tử vừa thấy hắn sử hai chiêu loạn pháp này đã ngẫm ngẫm kêu trời, đỉnh ninh phen này mất mạng. Đệ tử liền nổi lên

tràng cười ha hả. Gã thu đao về nói: "Có chi mà cười? Liệu người có chống nổi đao pháp thập tam thức của ta không?"

Gã ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Đệ tử liền cười đáp: "Té ra Điền Bá Quang tiếng tăm lừng lẫy này chỉ là đồ bỏ của phái Hoa Sơn ta. Thật là không ngờ! Người mà ở bản phái tất bị đuổi ra khỏi môn trường". Điền Bá Quang hỏi lại:

"Cái gì mà đồ bỏ của phái Hoa Sơn?" Người chỉ nói nhăng! Đây là võ công của riêng một mình nhà Điền mỗ, có liên quan gì đến phái Hoa Sơn?". Đệ tử cười hỏi lại: "Đường đao pháp này của người có 13 thức phải không? Ta thấy sư phụ cùng sư nương ta chiết giải rồi. Sư nương ta nhân lúc thêu hoa nghĩ ra những chiêu "Xuyên châm dẫn tuyến", "Thiên y vô phùng", "Chức phi nữ độ". Lại còn có một chiêu là "Thường nga dạ tứ". Đệ tử vừa nói vừa bấm đốt ngón tay rồi nói tiếp: "Phải rồi! Chiêu thứ năm là "Chiêu quân tái xuất", chiêu thứ sáu là "Điền Thuyền bái nguyệt", chiêu thứ bảy là "Tây Thi hoán sa".

Những chiêu đó đều do một thức biến ra. Người đường đường là một tay hảo hán, oai phong lẫm liệt mà cũng chém bên đông một đao, đâm bên tây một nhát, thân hình uốn éo như sư nương ta mà cũng giống như con người quốc sắc vô song là Tây Thi đang giặt sa ở dưới suối, há chẳng buồn cười ru?"

Gã nói luôn một hồi, Nhạc Linh San cùng bọn nữ đệ tử không nhịn được nữa, bật lên tiếng cười khanh khách.

Nhạc Bất Quần cũng vuốt râu cười nói:

- Nhộn thật! Nhộn thật!

Nhạc phu nhân hừ một tiếng rồi hỏi:

- Người nói trắng nói cuội gì thì nói, sao lại kéo cả sư nương vào đó? Thật đáng đánh đòn.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Sư nương không rõ: Điền Bá Quang là con người rất tự phụ. Hắn nghe đệ tử đem gã ví với đàn bà lại bảo đao pháp thần kỳ của gã là do sư nương sáng chế ra cốt để hắn còn phải giải thích cho rành mạch không thì hắn giết phút đệ tử ngay. Quả nhiên hắn sử dụng đao pháp từng chiêu một rất thông thả. Mỗi chiêu gã lại hỏi: "Chiêu này có phải sư nương người sáng chế ra không? Đệ tử làm

ra vẻ thần bí, trầm ngâm không trả lời, ngấm ngấm ghi nhớ những chiêu thức, chờ hấn sử xong 13 thức, rồi mới nói "Xin lỗi Điền huynh! Tiểu đệ làm rồi. Đao pháp của Điền huynh đây tuy có nhiều chỗ giống với đao pháp của sư nương tiểu đệ sáng chế nhưng cũng có mấy chỗ khác nhau chút đỉnh. Xem ra không phải là Điền huynh học lỏm của phái Hoa Sơn". Điền Bá Quang nói: "Người không chống nổi đao pháp của ta rồi nói hoang đường để kéo dài thời giờ, khi nào ta không hiểu? Lệnh Hồ Xung! người bảo quý phái có môn đao pháp này. Vậy người hãy sử đi để Điền mỗ mở rộng tầm mắt". Khi hấn nói tới câu này mắt lộ vẻ hung quang ra chiêu phẫn hận vô cùng. Đệ tử liền đáp: "Tệ phái sử kiếm chứ không sử đao.

Môn "Phi Tú thân châm kiếm" của sư nương tiểu đệ chỉ truyền cho nữ đệ tử chứ không truyền cho nam đệ tử. Bọn tiểu đệ đường đường là nam tử trượng phu mà đi uốn éo sử môn "Phi tú thân châm" này há chẳng đệ bạn hữu võ lâm cười cho thú ỉm?". Điền Bá Quang tức giận nói: "Họ cười cũng thế mà không cười cũng vậy. Bữa nay Điền mỗ chỉ cần người thừa nhận phái Hoa Sơn không có môn võ công này mà thôi Lệnh Hồ Xung! Điền mỗ khâm phục người là con người gan dạ. Nhưng người... người... chẳng nên bạ đâu nói đấy mà trên cột ta."

Hồi 45

Vô Song Vô Đối Ninh Thị Nhất Kiếm

Nhạc Linh San nói xen vào:

- Quân ác tặc vô sỉ đó thì ai cần hấn bội phục làm chi? Chẳng qua là đùa giỡn hấn một lúc mà chơi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng tiểu huynh coi tình trạng lúc đó nếu không bịa ra môn "Phi tú thân châm" để biểu diễn thì nguy đến tính mạng ngay tức khắc. Tiểu huynh đành theo đao pháp của hấn ưỡn ẹo múa may một lúc để biểu diễn.

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca uốn éo múa may những chiêu thức đó có giống hấn không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Ngày thường tiểu huynh coi sư muội sử kiếm biết bao nhiêu lần rồi thì sao lại không giống?

Nhạc Linh San không chịu, nói:

- Trời ơi! Đại ca cười "người ta" sử kiếm ưỡn ẹo thì tiểu muội ba ngày không nhìn mặt đại sư ca nữa.

Nhạc phu nhân từ nãy tới giờ trầm ngâm không nói gì, bây giờ bà mới lên tiếng:

- San nhi! Người đưa kiếm cho đại sư ca đi!

Nhạc Linh San rút thanh trường kiếm ra xoay chuôi lại đưa cho Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa nói:

- Má má muốn coi đại sư ca uốn éo sử kiếm pháp con khỉ đó.

Nhạc phu nhân nói:

- Xung nhi! Đừng nói nhảm nhí với nó nữa! Lúc ấy người sử kiếm thế nào bây giờ thử diễn lại coi.

Lệnh Hồ Xung biết sư nương muốn xem kỹ đao pháp của Điền Bá Quang gã liền đón lấy thanh trường kiếm, quay về phía sư phụ, sư nương khom lưng thi lễ nói:

- Bẩm sư phụ cùng sư nương! Đệ tử xin biểu din những đường khoái đao của Điền Bá Quang.

(Độc giả nên biết đây là lễ luật phái Hoa Sơn. Hàng tiểu bối trước khi sử quyền động kiếm trước mặt bậc tôn trưởng phải xin phép đã).

Nhạc Bất Quần gật đầu.

Lệnh Hồ Xung dựng thanh kiếm lên rồi đột nhiên, chẳng có triệu chứng gì sắp ra chiêu, gã chém luôn ba kiếm nhanh như điện chớp. Kiếm phong rít lên ve ve.

Bọn sư đệ giạt mình kinh hãi. Mấy cô nữ đệ tử bất giác đồng thanh la lên:

- Úi chà!

Lệnh Hồ Xung sử những chiêu kiếm tự hồ loạn xạ chẳng vào chương pháp nào hết, nhưng con mắt Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân lại nhìn thấy rất rõ. Mỗi nhát đâm nhát chém đều lợi hại và chuẩn đích.

Lệnh Hồ Xung thu kiếm về một cách đột ngột, nhìn sư phụ, sư nương thi lễ.

Nhạc Linh San hơi ra chiều thất vọng hỏi:

- Nhanh đến thế ư?

Nhạc phu nhân gật đầu đáp:

- Phải nhanh thế mới được. Trong phép khoái đao một chiêu 13 thức này, mỗi thức gồm ba bốn lần biến hóa. Chỉ trong khoảnh khắc đã sử đến bốn mươi mấy chiêu thì thật là một đao pháp ít có trên thế gian.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thằng cha Điền Bá Quang sử đao còn lẹ gấp mấy đệ tử.

Nhạc phu nhân cùng Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn nhau ra chiều bội phục.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca! Sao không thấy đại sư ca uốn éo ngưng nghịu chút nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Mấy bữa nay tiểu huynh lúc nào cũng nghĩ tới phép khoái đao này nên bây giờ đã sử được khá mau lẹ. Hôm ở tử lâu, tiểu huynh biểu din trước mặt Điền Bá Quang thì chậm chạp hơn nhiều và còn thêm vào điệu bộ uốn éo của đàn bà để làm trò cười chọc hấn.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đại sư ca hôm ấy làm bộ như thế nào? Bây giờ hãy din lại cho tiểu muội coi!

Nhạc phu nhân xoay lại rút thanh trường kiếm ở sau lưng một tên nữ đệ tử rồi nhìn Lệnh Hồ Xung kêu:

- Người hãy sử khoái đao đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Rồi véo một tiếng. Hấn dùng kiếm làm đao nhằm Nhạc phu nhân chém tới. Chiêu kiếm này phóng ra phương vị rất kỳ tuyệt, nó xoay về phía sau người Nhạc phu nhân rồi mũi kiếm móc ngược trở lại.

Nhạc Linh San kinh hãi la lên:

- Má má! Phải cẩn thận đấy!

Nhạc phu nhân nhảy vọt ra, không để ý gì tới nhát kiếm của Lệnh Hồ Xung từ phía sau lưng đâm lại. Thanh kiếm trong tay bà đâm thẳng tới trước ngực gã một cách mau lẹ phi thường.

Nhạc Linh San lại la hoảng:

- Đại sư ca! Phải cẩn thận.

Lệnh Hồ Xung không đỡ gạt, đâm luôn một đao nữa, miệng nói:

- Sư nương! hấn đâm còn mau lẹ hơn nhiều.

Nhạc phu nhân đâm vèo vèo luôn ba kiếm. Lệnh Hồ Xung cũng phản kích luôn ba đao. Cả hai người cùng đánh rất mau lẹ và đều tấn công chứ không có chiêu nào đỡ gạt để giữ mình. Chỉ trong chớp mắt hai thầy trò đã thi triển hơn hai chục chiêu.

Lâm Bình Chi đứng bên trố mắt ra mà nhìn, miệng há hốc, bụng bảo dạ:

- Đại sư ca hành động như người điên mà võ công càng ghê gớm. Từ nay mình phải chăm chú luyện công không lúc nào chểnh mảng mới khỏi để người ta coi thường mình được.

Giữa lúc ấy, Nhạc phu nhân phóng kiếm đánh vèo một tiếng, mũi kiếm đã chỉ vào cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung không sao tránh được, gã nói:

- Giả tử là Điền Bá Quang thì hẳn ngăn chặn được rồi.

Nhạc phu nhân nói:

- Vậy thì giỏi lắm.

Thanh trường kiếm trong tay bà như rồng bay phượng múa. Sau mấy chiêu, mũi kiếm của bà lại chỉ vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vẫn nói:

- Hẳn cũng gạt được.

Câu nói của gã tỏ ra đao thuật của Điền Bá Quang còn mau hơn nhiều nên có thể ngăn chặn được cả hai chiêu đó.

Hai người càng đấu càng lạ. Sau Lệnh Hồ Xung không còn lúc nào rảnh để mà nhắc lại câu: "Hẳn vẫn đỡ được". Mỗi khi gã bị Nhạc phu nhân kiếm chế, chỉ lắc đầu để tỏ ý cho bà ta biết chiêu kiếm đó không giết được Điền Bá Quang.

Nhạc phu nhân sử kiếm mỗi lúc một cao hứng. Đột nhiên bà la lên một tiếng trong trẻo. Mũi kiếm lấp lánh không nhất định phương hướng nào bao vây lấy Lệnh Hồ Xung mà đâm lia lịa. Luồng ngân quang hạ xuống thấp. Mọi người trông hoa cả mắt.

Đột nhiên thấy mũi kiếm của bà phóng thẳng ra đâm tới trước ngực Lệnh Hồ Xung nhanh hơn điện chớp.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên:

- Sư nương!

Mũi kiếm đã đâm thủng vạt áo gã.

Lại thấy tay phải Nhạc phu nhân đâm thẳng về phía trước. Thanh trường kiếm trong tay bà tựa hồ đâm xuyên vào ngực đối phương ngập đến tận chuôi.

Nhạc Linh San thét lên:

- Má má ơi!

Bỗng nghe mấy tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Từng mảnh kiếm gãy dài chừng hơn tấc lả tả rớt xuống chân Lệnh Hồ ung. Nhạc phu nhân cười ha hả rút tay về. Trong tay bà chỉ còn chuôi kiếm. Nhạc Bất Quần cười nói:

- Sư muội! Nội lực của sư muội tinh tiến đến thế ư? Cả mắt ta cũng không trông lầm nữa. Nguyên vợ chồng Nhạc Bất Quần trước là bạn đồng môn. Ngày còn nhỏ tuổi ông kêu bà bằng sư muội quen rồi. Sau khi thành hôn hai người vẫn xưng hô nhau bằng sư huynh, sư muội.

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Đại sư huynh quá khen! Tiểu kỹ nhỏ mọn này phỏng có chi đáng kể?

Lệnh Hồ Xung nhìn những mảnh kiếm gãy dưới đất, trong lòng rất kinh hãi. Bây giờ gã mới hiểu lúc sư nương phóng kiếm đâm đã vận dụng toàn lực, không thì chẳng tài nào phóng nhanh thế được.

Nhưng mũi kiếm vừa chạm vào da gã, bà lập tức chuyển luồng nội lực hùng hậu đương đâm thẳng biến thành phá ngang mà sức chấn động làm cho thanh trường kiếm gãy thành từng khúc ngắn. Cách vận dụng nội kinh tuyệt diệu như vậy thật đã đến mức xuất quỷ nhập thần.

Gã khâm phục vô cùng nói:

- Dao pháp của Điền Bá Quang dù có mau lẹ tới đâu cũng không thể tránh thoát nhất kiếm này của sư nương được.

Lâm Bình Chi thấy áo Lệnh Hồ Xung cả trước lẫn sau, hai bên đều thủng nhiều chỗ vì thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân đâm trúng thì nghĩ bụng:

- Trên thế gian đã có kiếm thuật cao minh như vậy, mình phải học lấy mấy thành mới mong có thể báo thù cho song thân được.

Rồi chàng lăm bắm:

- Phái Thanh Thành và Mộc Cao Phong đều thèm khát "Tịch tà kiếm phổ" của nhà mình, nhưng thực ra "Tịch tà kiếm phổ" đem so với kiếm pháp của sư nương thì hãy còn kém xa lắm.

Nhạc phu nhân ra chiều đắc ý nói:

- Xung nhi! Người đã bảo nhất kiếm đó có thể đưa Điền Bá Quang đến chỗ chết thì người dụng công mà học lấy, ta sẽ truyền thụ cho người.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ sư nương!

Nhạc Linh San nói:

- Má má! Hài nhi cũng muốn học.

Nhạc phu nhân lắc đầu đáp:

- Nội công người chưa tới đúng mức nên không học được chiêu kiếm này.

Nhạc Linh San cho là mẫu thân không muốn dạy mình liền bĩu môi nói:

- Nội công của đại sư ca so với hài nhi cũng chẳng hơn được bao nhiêu, sao y học được mà hài nhi lại không học được?

Nhạc phu nhân mỉm cười không nói gì.

Nhạc Linh San kéo tay áo phụ thân nói:

- Gia gia! Gia gia truyền phép hóa giải chiêu kiếm đó cho hài nhi để đại sư ca học được rồi cũng không dám khinh nhờn hài nhi.

Nhạc Bất Quần lắc đầu cười đáp:

- Chiêu kiếm của má má hài nhi đó kêu bằng "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm". Thật là một chiêu thiên hạ vô địch thì ta còn cách nào phá giải được nữa?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Sư huynh nói diu làm chi vậy? Đại sư huynh phỉnh phờ tiểu muội thì chẳng hề chi, nhưng câu chuyện đồn đại ra ngoài thì các bạn võ lâm sẽ cười đến tẹo quai hàm.

Độc giả nên biết chiêu kiếm này của Nhạc phu nhân bao hàm nội công phái Hoa Sơn và tuyệt kỹ về kiếm pháp, thêm vào đó tâm tư thông tuệ của bà. Thật là chiêu kiếm lợi hại vô cùng,

nhưng chưa đặt tên cho nó là gì cả. Nhạc Bất Quần trước muốn kêu bằng "Vô địch Nhạc phu nhân kiếm". Nhưng ông biết bà là người tâm cao khí ngạo, sau khi kết hôn rồi vẫn thích võ lâm kêu mình là Ninh nữ hiệp, chứ không ưa ai gọi là Nhạc phu nhân. Ta nên biết ba chữ Ninh nữ hiệp là trở vào bản lãnh cùng hành vi của bản thân bà. Còn ba chữ Nhạc phu nhân là có ý tựa vào thanh danh của chồng. Tuy miệng bà ra điều trách móc trượng phu mà thực ra bà rất thích tám chữ "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm". Bà ngấm ngấm khen trượng phu là người đọc sách đặt cho chiêu kiếm của mình một cái tên nghe rất lọt tai.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia! Bao giờ gia gia mới đặt ra mấy chiêu "Vô tử vô địch Nhạc gia thập kiếm" truyền cho hài nhi, cùng để hài nhi đại sư ca đánh nhau chí mạng.

Nhạc Bất Quần lắc đầu cười đáp:

- Không được đâu! Gia gia không thông minh bằng má má thì sáng lập những chiêu thức mới thế nào được?

Nhạc Linh San ghé miệng vào bên tai phụ thân khẽ nói:

- Chẳng phải gia gia không sáng lập được mà vì gia gia sợ vợ mới không dám làm.

Nhạc Bất Quần cười ha hả giơ tay lên khẽ bẹo má cô nói:

- Con nhỏ này lại nói nhăng rồi!

Nhạc phu nhân nghiêm nghị lên tiếng:

- San nhi! Không được nói nhảm với gia gia nữa. Đức Nặc! Người thấp hương nến bày lên bàn thờ để Lâm sư đệ làm l tham bái linh vị liệt tổ bản phái.

Lao Đức Nặc vâng lời.

Lát sau sắp đặt xong xuôi, Nhạc Bất Quần dẫn mọi người đi vào tiên tổ đường ở phía sau. Lâm Bình Chi thấy trong nhà thờ bày trí rất nghiêm trang. Hai bên vách đều treo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm đen sì, dây thau đã cũ. Chàng biết đây là những thanh bội kiếm của các vị tôn sư mấy đời trước, chàng lẩm bẫm:

- Ngày nay phái Hoa Sơn đã nổi tiếng lớn trong võ lâm. Chẳng hiểu bao nhiêu gian tà ác tặc đã mất mạng dưới trường kiếm của các vị tiên sư phái này?

Nhạc Bất Quần quỳ trước hương án lạy bốn lạy rồi khẩn rằng:

- Đệ tử là Nhạc Bất Quần bữa nay có thu nạp tên Lâm Bình Chi ở Phúc Châu làm đồ đệ, cầu nguyện liệt đại tổ tôn phù hộ cho Lâm Bình Chi dụng công học nghệ, giữ lòng trong sạch, tuân theo môn quy và không làm mất thanh danh của phái Hoa Sơn.

Lâm Bình Chi nghe sư phụ nói vậy vội kính cẩn quỳ xuống.

Nhạc Bất Quần đứng dậy nghiêm trang nói:

- Lâm Bình Chi! Bữa nay ngươi vào làm môn hạ phái ta, phải nghiêm giữ môn quy. Nếu ngươi vi phạm ta sẽ theo tình trạng mà xử trị. Nhẹ ra là phải phạt đòn, mà phạm tội đại ác sẽ bị chém đầu, quyết không dung thứ. Bản phái đã góp mặt võ lâm mấy trăm năm nay, có khi cùng các phái khác tranh đua võ công hơn kém, nhưng thắng bại cường nhược đều là sự thường. Điều cần nhất là hết thầy đệ tử bản phái ai cũng phải giữ lấy thanh danh cho sư môn. Ngươi nhớ kỹ điều đó.

Lâm Bình Chi nói:

- Dạ! Đệ tử xin kính cẩn vâng lời giáo huấn của sư phụ.

Nhạc Bất Quần bảo Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi đọc môn quy bản môn cho Lâm Bình Chi nghe đi!

Lệnh Hồ Xung vâng lệnh sư phụ liền nói:

- Lâm sư đệ hãy nghe đây! Nhất giới của bản phái là lừa thầy diệt tổ, bất kính tôn trưởng. Nhị giới là ỷ mạnh hiếp yếu, gia hại kẻ vô tội. Tam giới là gian dâm hiếu sắc, trêu chọc phụ nữ. Tứ giới là trong đồng môn ghen ghét tàn sát lẫn nhau. Ngũ giới là thấy lợi quên nghĩa, trộm cắp tài vật. Lục giới là nông cuồng tự đại, khinh khi đồng loại. Thất giới là giao thông với địch, cấu kết với bọn yêu tà. Hoa Sơn thất giới là thế đó. Đã là đệ tử bản môn, nhất luật phải tuân hành.

Lâm Bình Chi đáp:

- Dạ! Tiểu đệ xin kính cẩn ghi nhớ Hoa Sơn thất giới mà đại sư ca đã chỉ thị. Tiểu đệ gắng sức tuân theo không dám phản bội.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Đúng thế! Bản phái chỉ có bấy nhiêu điều răn dạy, không như các phái khác đưa ra nhiều giới luật thanh quy. Các người phải tuân theo thất giới này hàng ngày tâm niệm lấy nhân nghĩa làm gốc để thành người chính nhân quân tử. Được như vậy là sư phụ cùng sư nương đã lấy làm vui mừng lắm rồi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Đệ tử xin tuân mệnh!

Đoạn chàng khấu đầu trước sư phụ và sư nương. Chàng lại chấp tay hành lễ cùng các vị sư huynh, sư tỷ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bình nhi! Bây giờ chúng ta hãy an táng song thân người để hết đạo làm người con rồi sẽ bắt đầu truyền thụ những công phu cơ bản của bản môn.

Lâm Bình Chi hai mắt đầm lệ lay phục xuống đất nói:

- Đa tạ sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần đỡ chàng dậy, cất giọng ôn hòa nói:

- Mọi người trong bản phái coi nhau thân thiết như người một nhà. Bất luận ai gặp việc gì, hết thảy đồng môn đều cùng vui cùng lo. Từ đây người bất tất phải giữ lễ cho lắm.

Lão quay lại ngó Lệnh Hồ Xung từ đầu xuống đến gót chân hồi lâu rồi hỏi:

- Xung nhi! Lần này hạ sơn đã phạm mấy điều trong Hoa Sơn thất giới?

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi. Gã biết sư phụ bình thời đối với các đệ tử rất thân hòa từ ái. Nhưng kẻ nào vi phạm môn quy tất bị nghiêm phạt, quyết chẳng dung tha. Gã liền quỳ xuống trước hương án đáp:

- Đệ tử biết tội rồi. Đệ tử không nghe lời sư phụ, sư nương răn dạy, phạm vào giới điều thứ sáu là ngông cuồng tự đại để đắc tội với đồng đạo. Trên lầu Túy Tiên, đệ tử đã hạ sát La Nhân Kiệt phái Thanh Thành.

Nhạc Bất Quần hắng giọng một tiếng, lộ vẻ rất nghiêm khắc.

Nhạc Linh San nói xen vào:

- Gia gia ơi! Đây là tại La Nhân Kiệt chạy tới khinh nhờn đại sư ca. Lúc đó đại sư ca cùng Điền Bá Quang chiến đấu ác liệt rồi bị trọng thương. La Nhân Kiệt lại nhân lúc người ta trong cơn nguy hiểm toan bẽ gia hại, chẳng lẽ đại sư ca khoanh tay chờ chết?

Nhạc Bất Quân nói:

- Người không được can thiệp vào đây. Vụ này do Lệnh Hồ Xung đá hai tên đệ tử Thanh Thành xuống lầu ma gây ra. Nếu không có hiềm khích từ trước thì khi nào La Nhân Kiệt lại nhân lúc Xung nhi lâm nguy mà hạ thủ?

Nhạc Linh San không nhịn được liền phân trần:

- Đại sư ca đá hai tên đệ tử phái Thanh Thành y đã bị gia gia trách phạt rồi. Vụ đó kể như thanh toán xong xuôi, không nên nhắc lại. Đại sư ca hiện bị trọng thương, không thể chịu đòn được nữa.

Nhạc Bất Quân trợn mắt lên nhìn con gái lớn tiếng:

- Bây giờ là lúc cứu xét về giới luật của bản môn. Người cũng là một đệ tử phái Hoa Sơn vậy không được chõ miêng vào. Nhạc Linh San rất khi thấy phụ thân tỏ vẻ nghiêm khắc với mình như lúc này, cô cảm thấy trong lòng oan ức, tủi thân. Cặp mắt đỏ hoe, cô muốn bật lên tiếng khóc.

Quần mà không hỏi đến thì Nhạc phu nhân cũng dùng lời nói dịu dàng để vỗ về cô. Nhưng hiện giờ Nhạc Bất Quân dùng địa vị chưởng môn cứu xét giới luật môn hộ, bà cũng không nói gì.

Nhạc Bất Quân quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- La Nhân Kiệt nhân lúc người gặp nguy cấp mà động thủ để làm nhục thì người thà chết chứ không chịu khuất phục là một hành vi của nam tử hán, đại trượng phu, chẳng kể làm chi. Nhưng sao người lại buông lời vô l cả với phái Hằng Sơn. Người nói những gì h gặp ni cô là xúi quẩy đánh bạc thua? Người còn nói cả ta gặp ni cô cũng ngán là nghĩa làm sao?

Nhạc Linh San không nhịn được đang nước mắt đầm đìa bỗng bật lên tiếng cười hích hích, cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Nhạc Bất Quân nhìn cô lắc đầu nhưng không lộ vẻ nghiêm khắc như trước nữa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi đó đệ tử chỉ cầu sao cho vị sư muội phái Hằng Sơn kia bỏ đi về đệ tử lượng không đủ sức địch lại Điền Bá Quang. Đệ tử không có cách nào cứu được y, lại rất lo lắng cho tình đồng đạo. Thấy y không chịu rút lui, đệ tử đành phải đặt điều nói nhăng như vậy. Đệ tử biết rằng những câu nói đó mà lọt vào tai các vị sư bá, sư thúc phái Hằng Sơn thì thật là vô lễ.

Nhạc Bất Quân nói:

- Người muốn cho sư diệt Nghi Lâm bỏ đi là phải nhưng sao không lựa lời lại thốt ra những điều ngạo mạn khinh bạc? Vụ này mọi người trong Ngũ nhạc kiếm phái đều biết hết, nhất định họ ngầm ngầm bảo nhau người không phải là hạng chính nhân quân tử và trách ta không biết răn dạy người.

Lệnh Hồ Xung khom lưng đáp:

- Dạ! Đệ tử biết tội rồi!

Nhạc Bất Quân lại nói:

- Lúc người ở trong viện Quân Ngọc dưỡng thương cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nhưng người đem Nghi Lâm sư diệt cùng con tiểu ma nữ Ma giáo dấu vào trong chăn, lại nói với Dư quán chủ phái Thanh Thành đó là yêu hoa nữ tử phái Hành Sơn thì vụ này sẽ phát sinh nguy hiểm rất lớn người có biết không? Giả tử câu chuyện bị tiết lộ thì phái Hoa Sơn ta mất hết thanh danh còn là việc nhỏ mà liên lụy đến tiếng thơm của phái Hằng Sơn mấy trăm năm nay là việc lớn hơn. Bây giờ chúng ta biết đối xử với họ thế nào đây?

Lệnh Hồ Xung ớn lạnh xương sống. Cát giọng run run đáp:

- Sau đệ tử nghĩ lại việc này đã sợ toát mồ hôi. Té ra sư phụ cũng biết rồi.

Nhạc Bất Quân đáp:

- Lúc Khúc Dương ma giáo đem người đến dưỡng thương ở viện Quân Ngọc sau ta mới biết. Nhưng lúc người để hai con nhỏ chui vào trong chăn thì ta đứng bên ngoài cửa sổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Còn may ở chỗ sư phụ biết cho đệ tử không có hành vi của kẻ lãng mạn.

Nhạc Bất Quần nghiêm nghị nói:

- Nếu người vào kỹ viện để giỡn gái thật thì đã cắt cái đầu trên cổ người rồi, khi nào còn để người sống đến ngày nay.

Lệnh Hồ Xung chỉ dạ một tiếng chứ không dám nói nhiều.

Vẻ mặt Nhạc Bất Quần mỗi lúc một nghiêm khắc. Lát sau lão hỏi:

- Người đã biết rõ thiếu nữ kia là người trong Ma giáo sao không chém chết thị đi? Tuy bề ngoài tổ phụ thị có ơn cứu mạng người, nhưng đó chỉ là chuyện mua ơn chuốc nghĩa của bọn Ma giáo và để gây mâu thuẫn giữa Ngũ nhạc kiếm phái ta. Người không phải là thằng ngốc sao còn chưa hiểu? Chuyện họ cứu mạng cho người thực ra bên trong ẩn giấu một vụ âm mưu rất lớn. Đến Lưu Chính Phong, một người tinh minh mẫn cán như vậy mà còn mắc bẫy để đến nỗi thân danh hủy diệt mà, nhà tan, người chết. Những thủ đoạn nham hiểm thâm độc của Ma giáo chính mắt người đã nhìn thấy. Thế mà chúng ta đi từ Hồ Nam về tới Hoa Sơn, dọc đường ta không nghe thấy người chê trách bọn Ma giáo một câu nào. Xung nhi! Ta nhận thấy sau khi họ cứu mạng cho người, người trở nên hồ đồ không phân biệt chính tà, không hiểu ngay gian là gì nữa. Vụ này có liên quan rất lớn đến chỗ yên thân lập mệnh cho người về sau, người chẳng thể hồ đồ được. Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại bữa trước, lúc đêm khuya ở chốn hoang sơn, Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong hòa đàn hợp sáo, gã cho lời đồn Khúc Dương tâm địa thâm hiểm cố ý hãm hại Lưu Chính Phong là vô lý.

Nhạc Bất Quần thấy gã ra chiều do dự, hiển nhiên chưa tin chắc lời nói của mình, liền tiếp:

- Xung nhi! Vụ này quan hệ rất lớn đến sự hưng suy vinh nhục của phái Hoa Sơn mà cũng quan hệ cả đến sự yên nguy thành bại trong đời người nữa. Ta chỉ hỏi người một câu: Người thấy trong Ma giáo có ghét như kẻ thù và quyết tru diệt chẳng dung tha không?

Lệnh Hồ Xung không biết trả lời thế nào. Gã trân trân nhìn sư phụ đứng ngẩn người ra.

Hồi 46

Ngọc Nữ Phong, Hồ Xung sám hối

- Sau này nếu ta gặp người trong Ma giáo, ta có nên hỏi cho biết rõ phải quấy, hay là hạ thủ giết ngay?

Gã không thể tự quyết được, nên sư phụ hỏi vấn đề này gã chẳng biết trả lời thế nào cho phải. Nhạc Bất Quần chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung hồi lâu, thấy gã thủy chung không phúc đáp, lão không nhin được nữa liền thở dài nói:

- Bây giờ ngươi có trả lời một cách gượng gạo cũng bằng vô dụng. Chuyện này ngươi xuống núi đã làm thương tổn đến thanh danh phái Hoa Sơn rất nhiều. Ta phạt ngươi quay mặt vào tường một năm để suy nghĩ cho chín về việc này.

Lệnh Hồ Xung khom lưng thi lễ đáp:

- Dạ! Đệ tử xin kính cẩn thọ lãnh trách phạt.

Nhạc Linh San hỏi xen vào:

- Hình phạt quay mặt vào tường một năm thì mỗi ngày phải ngồi chịu phạt mấy giờ?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Sao lại hỏi đến chuyện mấy giờ? Hàng ngày từ sáng đến tối, trừ lúc ăn uống không kể, phải quay mặt vào tường để sám hối.

Nhạc Linh San vội hỏi:

- Như vậy không được. Bất y phải làm thế, há chẳng khiến cho y buồn đến chết ư? Chẳng lẽ lại cấm cả y đi đại, tiểu tiện nữa hay sao?

Nhạc phu nhân quát lên:

- Con gái mà sao ăn nói tục tĩu thế?

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Phạt quay mặt vào tường một năm đã lấy chi làm nặng? Trước kia sư tổ ngươi phạm tội đã chịu quay mặt vào tường trên

ngọn Ngọc nữ phong những ba năm sáu tháng, không rời khỏi nửa bước.

Nhạc Linh San thè lưỡi ra nói:

- Thế mà phạt một năm hãy còn là nhẹ ư? Thực ra đại sư ca bảo: "H gặp ni cô là đánh bạc thua" chỉ vì y có lòng tốt, muốn cứu người mà thôi, chứ có phải y cố ý mắng nhiếc ai đâu?...

Nhạc Bất Quần ngắt lời:

- Cũng vì gã có lòng tốt mà nói vậy nên mới phạt nhẹ quay mặt vào tường một năm, chứ nếu gã có hành vi đen tối, thì ta đã tát gã rơi răng và xẻo lưỡi gã đi rồi.

Nhạc phu nhân lại lên tiếng:

- San nhi! Người không được đối điều với gia gia nữa. Đại sư ca người lên ngọn Ngọc nữ phong ăn năn tội lỗi, người không được theo đi mà lém lầu. Nếu không thì cái công của gia gia thành toàn cho gã sẽ bị người làm hỏng hết.

Nhạc Linh San hậm hực hỏi lại:

- Bất đại sư ca cầm tù trên Ngọc nữ phong mà còn bảo là thành toàn ư? Má má không cho hài nhi lên trò chuyện với y thì y lấy ai bầu bạn để giải cơn phiền muộn? Trong suốt một năm này ai sẽ luyện kiếm cho hài nhi?

Nhạc phu nhân nói:

- Nếu người lên đánh bạn với gã thì gã còn quay mặt vào tường ăn năn tội lỗi thế nào được? ở đây thiếu gì sư huynh, sư muội ai luyện kiếm với người mà chả được?

Nhạc Linh San nghe đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Đại sư ca ở trên đó ăn gì để sống? Cả năm trời không được xuống núi thì để y chết đói hay sao?

Nhạc phu nhân đáp:

- Người bất tất phải quan tâm? Có người đưa cơm nước lên cho gã.

Chiều hôm ấy Lệnh Hồ Xung bái biệt sư phụ cùng Ngọc nữ phong cao ngất. Trên đỉnh núi có một tòa sơn động mà phái Hoa Sơn dùng làm nơi giam cầm các đệ tử phạm tội. Ngọn núi này trọc lốc không một gốc cây ngọn cỏ, không chim muông mới dùng làm

chỗ phạt đệ tử. Ngoài sự quay mặt vào tường để ăn năn tội lỗi, trong lòng không còn ngoại cảnh nào khác cho bận rộn.

Lệnh Hồ Xung vào sơn động rồi, nhìn thấy dưới đất có một tảng đá lớn nhẵn thín thì nghĩ bụng:

- Mấy trăm năm nay, phái Hoa Sơn ta không hiểu đã có bao nhiêu người vào ngồi trên tảng đá này mà nó nhẵn đến thế? Lệnh Hồ Xung là tên đệ tử quý quái nhất hiện nay mà không vào ngồi thì còn ai đến ngồi nữa?

Gã giơ tay lên vừa vỗ tảng đá vừa nói:

- Tảng đá ơi là tảng đá! Người phải chịu hieu quạnh lâu năm, nay lại có Lệnh Hồ Xung đến làm bạn với người đây.

Nguyên Nhạc Bất Quần là người hiền hòa ít khi phạt nặng đệ tử. Thường thường lão chỉ trách mắng những tên phạm lỗi. Tội nặng thì hoặc tát bằng tay hoặc đánh bằng trượng. nay Lệnh Hồ Xung bị phạt quay mặt vào tường một năm là một vụ chưa có bao giờ.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên tảng đá lớn, cặp mắt gã chỉ cách vách chừng hơn một thước. Gã giương mắt lên nhìn, tưởng chừng như cả tòa núi lớn sắp đổ ụp xuống lấp người gã đi. Gã liền nhắm mắt lại nghĩ thầm:

- Sau này ta gặp người trong Ma giáo có nên hỏi rõ phải trái đã hay cứ phóng kiếm hạ sát liền? Có thật trong Ma giáo chẳng một ai tử tế? Phải rồi! Nếu đã là hào nhân sao còn gia nhập Ma giáo? Nếu họ lầm đường, thì cũng lập tức rút lui mới phải. Họ không chịu rút lui tức là cam tâm về phe với tà ma để gây tai họa cho người thế gian rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc trong đầu óc Lệnh Hồ Xung hiện hiện ra rất nhiều hiện trạng mà bình thời gã đã từng được nghe sư phụ, sư nương cùng những bậc tiền bối giang hồ thuật lại về những hành vi hung ác hại người của Ma giáo.

Nào Vu lão thiên sư ở Giang Tây một nhà 20 người bị bọn Ma giáo bắt rồi để sống đem đóng đinh vào những cây cột lớn. Cả đứ nhỏ lên 3 cũng không thoát khỏi thảm cảnh này. Hai người con của Vu lão quyền sư rên rỉ suốt 2 ngày 3 đêm mới chết được.

Nào chương môn phái Long Phụng đao ở phủ tế đường là Triệu Đăng Khai cưới con dâu giữa lúc tân khách đông đầy nhà,

bọn người Ma giáo sấn vào cắt đầu hai vợ chồng tân nhân đặt giữa tiệc bảo là lễ mừng.

Nào Hắc lão anh hùng ở Hán Dương mừng đại ca thọ 70 tuổi, các hảo hán khắp nơi đều đến chúc thọ. Không ngờ bọn Ma giáo đã chôn rất nhiều thuốc nổ dưới nhà đại sảnh. Chúng châm lửa vào ngòi từ đằng xa dẫn tới. Chát nổ đột nhiên nổ bùng. Anh hùng hảo hán bị chết và bị thương không biết bao nhiêu mà kể. Cả Kỹ sư thúc phái Hoa Sơn cũng bị cụt tay về vụ này. Chính miệng Kỹ sư thúc đã thuật lại cho gã nghe thì dĩ nhiên không phải là giả trá.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây, gã nhớ đến hai năm trước Tôn sư thúc phái Tung Sơn trên đường đi Trung Châu bị chặt đứt hai tay hai chân và bị móc cả hai mắt. Miệng lão vẫn còn la: "Ma giáo hại ta nhất định phải báo thù! Khi ấy phái Tung Sơn có người đến tiếp ứng nhưng Tôn sư thúc bị thương nặng đến thế thì còn sống làm sao được?"

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến thảm trạng mặt đầy máu tươi hai lỗ mắt sâu hoắm lớn bằng hai cái chum uống rượu máu chảy không ngớt mà phát ớn. Gã nghĩ bụng:

- Người Ma giáo đã độc ác đến cùng cực như vậy thì ông cháu Khúc Dương có ra tay cứu mình nhất định không phải vì lòng tốt. Sư phụ hỏi mình ngày sau gặp người Ma giáo có hạ sát ngay không hay còn do dự? Như vậy còn điều chi, mà phải do dự? Như vậy còn điều chi mà phải do dự? Đương nhiên mình phải rút kiếm giết liền.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây gã cảm thấy trong lòng khoan khoái nhẹ nhõm miệng gã huýt lên một tiếng còi rồi nhắm mắt nhảy lộn ngược ra ngoài. Lúc người đang lơ lửng trên không gã nhẹ nhàng xoay mình cho hạ xuống đất.

Gã mở bừng mắt thì thấy chân mình đặt xuống mép sườn núi chỉ còn cách bờ vực không đầy hai thước. Giả tỷ vừa rồi gã nhảy mạnh hơn chút nữa cho người ra xa hơn hai thước là ngã xuống vực sâu vạn trượng nát như tương rồi.

Nguyên lúc Lệnh Hồ Xung nhắm mắt xong đã tính đúng. Ta nên biết Lệnh Hồ Xung tính hãy còn trẻ, rất ưa tinh nghịch. Gã đã quyết định chủ ý hễ gặp người Ma giáo là ra tay hạ sát ngay. Trong lòng không còn điều chi phiền muộn, liền thử một trò chơi mạo hiểm.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ:

- Như thế này thì mình cũng chưa lấy gì làm lớn mật. ít ra là mình phải tiến về phía trước một thước rưỡi mới là vừa khéo.

Bất thành linh gã nghe sau lưng có tiếng người vỗ tay vừa cười vừa nói:

- Đại sư ca! Khá lắm rồi!

Chính là thanh âm Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung cả mừng ngoảnh đầu lại coi thì thấy Nhạc Linh San tay xách thùng cơm. Cô cười hề hề nói:

- Đại sư ca! Tiểu muội đem cơm đến cho đại sư ca đây.

Cô đặt thùng xuống, tiến vào thạch động. Xoay mình ngồi trên tảng đá lớn nói:

- Vừa rồi đại sư ca nhắm mắt xoay mình coi tuyệt quá. Tiểu muội cũng thử làm coi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Trò chơi này nguy hiểm muôn phần. Chính mình cũng còn lo mất mạng, huống chi bản lãnh Nhạc Linh San lại kém xa mình, nếu tính trật lực lượng một chút là lập tức rớt xuống vực thẳm. Gã toan ngăn cản nhưng thấy cô bé cao hứng nên không nói gì nữa, đứng yên bên sườn núi. Nhạc Linh San bản tính hiếu thắng. Cô quyết tâm so bì với đại sư ca, trong lòng ngầm tính luồng lực đạo cùng bộ vị rồi chỉ hai chân xuống vọt người lên. Lúc đang lơ lửng trên không cô vừa xoay mình nhẹ nhàng vừa vọt về phía trước. Cô muốn mình nhảy ra gần bờ vực hơn Lệnh Hồ Xung nên vận nội lực mạnh hơn một chút. Lúc người cô đang hạ xuống đột nhiên cô sợ hãi quá chừng vì trước mặt cô là vực thẳm nhìn không thấy đáy. Cô bở vĩa la âm lên.

Lệnh Hồ Xung vươn tay ra nắm lấy chân trái Nhạc Linh San. Lúc cô hạ mình xuống đất thấy hai chân cách bờ vực thẳm chỉ chừng một thước, đúng là xa hơn Lệnh Hồ Xung. Nhạc Linh San vừa định thân đã cười nói:

- Đại sư ca! Tiểu muội hạ mình xuống còn xa hơn đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung thấy nét mặt cô chưa hết sợ hãi còn tai xanh không chút huyết sắc, liền khẽ vỗ lưng cô cười nói:

- Chúng ta đừng chơi trò này nữa. Nếu sư phụ sư nương mà biết ra tất người sẽ nặng lời trách mắng, có khi sư muội còn bị phạt như tiểu huynh, quay mặt vào tường một năm thì hỏng bét.

Nhạc Linh San định thần lùi lại hai bước. Cô cười nói:

- Nếu bị phạt như vậy thì cả hai chúng ta cùng ở đây quay mặt vào tường há chẳng thú lắm ư? Chúng ta sẽ nhảy thi xem ai xa hơn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư muội muốn ngày nào chúng ta cũng ở đây quay mặt vào tường hay sao? Lúc Lệnh Hồ Xung nói câu này, gã đưa mắt nhìn vào căn thạch động bé nhỏ, trong lòng không khỏi băng khuâng tự nghĩ:

- Mình được cùng tiểu sư muội ở trên đỉnh núi chót vót ngày đêm gần gũi nhau suốt một năm thì chẳng kém chi bậc thần tiên. Nhưng hỡi ôi làm gì có chuyện đó được?

Rồi gã nói:

- Tiểu huynh chỉ ngại sư phụ sẽ bắt tiểu muội quay mặt vào vách ở trong "Thoái tứ hiên", không cho rời khỏi nửa bước. Như vậy thì chúng ta chẳng thể gặp mặt nhau được nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Nếu thế thì thật bất công. Tại sao đại sư ca lại được ở đây chơi đùa mà lại đem giam tiểu muội vào "Thoái tứ hiên"? Nhưng cô nghĩ tới phụ thân cùng mẫu thân quyết chẳng để cho mình ngày đêm ở đây bầu bạn với đại sư ca, liền nói lảng sang chuyện khác.

- Đại sư ca! Má má phái Lục hầu nhi hàng ngày đưa cơm đến cho đại sư ca. Tiểu muội liền bảo y: "Lục sư ca ơi! Mỗi ngày sư ca phải trèo lên, trèo xuống ngọn núi cao ngất thì dù sư ca có là hầu nhi cũng vất vả lắm. Tiểu muội muốn làm thay cho, sư ca có gì đội ơn tiểu muội". Lục hầu nhi liền đáp: "Sư nương phái tiểu huynh làm việc này, khi nào tiểu huynh dám trốn trách nhiệm. Vả lại đại sư ca rất yêu tiểu huynh, dù có phải đưa cơm cả năm thì mỗi ngày lại được gặp một lần, tiểu huynh rất lấy làm hoan hỉ thì còn ngại vất vả gì nữa?". Đại sư ca! Lục hầu nhi nói vậy có tệ không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Y nói thực đó!

Nhạc Linh San lại nói:

- Lục hầu nhi còn bảo: "Bình thời tiểu huynh vẫn muốn nhờ đại sư ca dạy cho mấy đường võ công. Nếu sư muội cũng đến tất tiểu huynh bị đuổi đi không được nói chuyện nhiều với đại sư ca". Đại sư ca khi nào lại thế được? Lục hầu nhi thật lăm chuyen lằng nhằng. Y còn bảo: "Trong vòng một năm bắt đầu từ ngày hôm nay chỉ có mình tiểu huynh là được lên ngọn núi sám hối để gặp đại sư ca. Còn sư muội thì không được gặp y nữa". Tiểu muội tức quá phát cáu mà y vẫn bỏ mặc không nói gì. Về sau...

Lệnh Hồ Xung mỉm cười ngắt lời:

- Có phải sư muội rút kiếm ra hăm dọa y không?

Nhạc Linh San lắc đầu đáp:

- Không phải. Sau tiểu muội tức quá khóc òa lên. Lục hầu nhi mới lại năn nỉ nhường việc đưa cơm cho tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt ngó Nhạc Linh San thì thấy cặp mắt cô hơi sưng lên, quả nhiên cô khóc thật. Gã không khỏi cảm động nghĩ thầm:

- Nàng đối đãi với mình như vậy thì dù mình có phải vì nàng mà chết đến trăm ngàn lần cũng thỏa dạ.

Nhạc Linh San mở thùng lấy hai đĩa rau và hai cái bát, hai đôi đũa đặt lên phiến đá lớn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao lại những hai bát và hai đôi đũa?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Tiểu muội cũng ăn một chút để tiếp đại sư ca. Đại sư ca hãy coi xem cái gì đây?

Cô lấy một hồ rượu nhỏ ở dưới đáy thùng ra. Lệnh Hồ Xung quý rượu như tính mạng. Gã vừa thấy rượu đã đứng lên nhìn Nhạc Linh San xá dài nói:

- Đa tạ tiểu sư muội. Tiểu huynh đang buồn cười chỉ sợ suốt năm trời không được hớp rượu nào. Nhạc Linh San mở nút hồ rượu cầm đưa vào tay Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đại sư ca đành uống ít vậy. Mỗi ngày tiểu muội chỉ đánh cắp được một hồ này thôi, lấy nhiều sợ má má biết.

Lệnh Hồ Xung từ từ uống cạn hồ rượu rồi mới ăn cơm.

Theo lệ luật phái Hoa Sơn thì tên đệ tử sám hối quay mặt vào tường là phải ăn chay cỡ rượu, thịt. Vì thế mà nhà bếp chỉ nấu cho Lệnh Hồ Xung một đĩa rau xanh, một đĩa đậu hủ. Nhưng Nhạc Linh San nghĩ đến mình cùng đại sư ca đã qua cơn hoạn nạn, nên ăn uống rất ngon lành.

Hai người ăn cơm xong, Nhạc Linh San còn ngồi lại nói chuyện với Lệnh Hồ Xung đến nửa giờ. Cô thấy trời đã gần tối mới thu thập bát đũa xuống núi. Từ đó hàng ngày vào lúc hoàng hôn, Nhạc Linh San lại đưa cơm lên ngọn núi. Lệnh Hồ Xung tuy một mình ở trên ngọn núi cao ngất nhưng không đến nỗi tịch mịch. Sáng dậy gã ngồi luyện công, rồi luyện kiếm pháp của sư phụ truyền thụ cho. Ngoài ra gã lặng lẽ suy nghĩ về phép khoái đao của Điền Bá Quang và chiêu kiếm "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" của sư nương. "Ninh thị nhất kiếm tuy chỉ có một chiêu, nhưng nó bao hàm cả nội công lẫn kiếm pháp kỳ tuyệt của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung tự biết nội công cùng kiếm thuật của mình chưa đến được trình độ cao siêu mà cứ miễn cưỡng luyện tập thì chỉ có hại nhiều hơn có lợi, nên hàng ngày gã gia tâm luyện nội công. Như vậy gã tuy bị phạt quay mặt vào tường để sám hối mà thực ra gã chẳng quay mặt vào tường cũng không sám hối chi hết. Ngoài trừ lúc hoàng hôn gã không bận tâm việc gì cả, chỉ chuyên chú luyện công. Tình trạng này lặng lẽ tiếp diễn được hơn hai tháng. Trên đỉnh núi Hoa Sơn mỗi ngày một rét hơn.

Một hôm lúc sáng dậy gió may vi vút thổi cho đến giờ Ngọ thì trời đổ mưa tuyết xuống.

Hồi 47

Sư huynh sư muội chạn chứa thâm tình

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu trông trời chiều xám ngắt và nặng tuyết thì biết rằng trận mưa tuyết này kéo dài, bụng bảo dạ:

- Đường lên núi hiểm trở, nếu từ giờ đến chiều không ngớt mưa, đường đất trơn như mỡ đổ thì tiểu sư muội không nên đưa cơm cho ta nữa.

Nhưng gã ở vào tình trạng lên đỉnh núi sám hối, chẳng có cách nào đưa tin xuống được, trong lòng bứt rứt vô cùng. Bây giờ gã lại mong sư phụ sư nương mình đã biết rõ chuyện này, ra lời cấm đoán Linh San. Gã lẩm bẩm:

- Tiểu sư muội hàng ngày thay Lục sư đệ đem cơm cho ta, lẽ nào sư phụ cùng sư nương lại không biết? Có điều hai vị muốn làm ngơ mà thôi. Bữa nay nếu nàng lên núi, khinh công tâm thường như vậy mà sẩy chân lỡ bước thì có thể nguy đến tính mạng. Chắc sư nương chẳng khi nào để cho nàng đi.

Từ lúc hoàng hôn, chốc chốc gã lại ngó xuống. Trời đã gần tối, quả nhiên gã vẫn không thấy Nhạc Linh San trèo lên, mới thở phào một cái nhẹ nhõm như trút được mối lo âu rồi tự nhủ:

- Đến sáng mai nhất định Lục sư đệ sẽ đưa cơm lên cho mình chỉ cầu sư muội đừng có mạo hiểm. Gã toan vào thạch động nằm ngủ thì đột nhiên trên con đường lên núi có tiếng bước chân lép bép rồi tiếng Nhạc Linh San la gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca!

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, gã hối hả chạy ra sườn núi. Trời vẫn xuống tuyết tới tấp như từng đám lông ngỗng phát phơ. Nhạc Linh San đang dò từng bước một, vừa đi vừa xoay trên đường trơn tuột lên đỉnh núi.

Lệnh Hồ Xung vì có sứ mạng ngăn trở không dám rời khỏi đỉnh núi bước xuống nửa bước. Gã đành vươn tay đón lấy Nhạc Linh San. Khi tay trái Nhạc Linh San chạm được tới tay phải Lệnh Hồ Xung, gã liền nắm lấy nhấc bổng nàng lên đỉnh núi.

Dưới ánh lò mờ, gã thấy nàng toàn thân đầy tuyết bao phủ, cả đầu tóc cũng trắng xóa. Trên trán nàng và mé tả sưng lên bằng quả trứng gà, máu tươi vẫn còn rướm rướm chảy ra. Gã kinh hãi hỏi:

- Tiểu sư muội... tiểu sư muội...

Nhạc Linh San miệng méo xệch đi như người sắp khóc. Nàng nói:

- Tiểu muội bị trượt chân té nhào, đánh rớt thùng cơm của đại sư ca xuống núi rồi. Bữa nay... đại sư ca phải nhịn đói.

Lệnh Hồ Xung vừa xúc động vừa thương cảm. Gã giơ tay áo lên khế chấm vào vết thương nàng mấy cái rồi nói:

- Đường lên núi trơn như vậy, tưởng sư muội chẳng nên trèo lên.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội lo đại sư ca không có cơm ăn... hơn nữa tiểu sư muội muốn thấy mặt đại sư ca. Lệnh Hồ Xung nói:

- Giả tử sư muội trượt chân té nhào xuống vực thăm thì tiểu huynh còn mặt mũi nào trông thấy sư phụ cùng sư nương nữa?

Nhạc Linh San cười nói:

- Tiểu muội coi mặt biết là đại sư ca hoang mang lắm. Nhưng tiểu muội vẫn bình yên đây chứ có sao đâu? Chỉ đáng tiếc là chẳng được việc gì. Lúc lên gần tới bờ vực lại đánh rớt cả thùng cơm và hồ rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh chỉ cầu trời khẩn phật cho sư muội bình yên. Dù tiểu huynh có phải nhịn ăn nhịn uống đến 10 ngày cũng chẳng hề gì.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội đi chừng nửa giờ thì đường đất trơn quá phải đề khí nhảy vọt lên mấy lần rồi chuyền qua 5, 6 cành tùng. Lúc ấy tiểu muội thật cũng sợ rớt xuống khe núi.

Lệnh Hồ Xung năn nỉ:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội nghe lời tiểu huynh: từ này trở đi tiểu sư muội chớ có mạo hiểm như thế nữa. Nếu tiểu sư muội té nhào thì tiểu huynh cũng phải nhảy xuống theo.

Cặp mắt Nhạc Linh San lộ ra những tia sáng vui mừng vô hạn. Nàng nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca bất tất phải quá quan tâm như vậy? Tiểu muội đưa cơm mà lỡ chân té xuống là tự mình không cẩn thận, đại sư ca hà tất phải băn khoăn trong dạ?

Lệnh Hồ Xung từ từ lắc đầu nói:

- Không phải là chuyện băn khoăn. Nguyên việc đưa cơm là của Lục sư đệ. Giả tử gã có sơ ý té xuống vực sâu mất mạng thì tiểu huynh không đến nỗi phải nhảy xuống để chết theo gã.

Gã thủng thảng nói tiếp:

- Tiểu huynh chỉ cần hết sức phụng dưỡng song thân y và chiếu cố cho người nhà y, chứ không phải nhân chuyện này chết theo bạn.

Nhạc Linh San khẽ hỏi:

- Thế ra tiểu muội mà chết thì đại sư ca cũng không muốn sống nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Tiểu sư muội! Đó không phải là vì sư muội đưa cơm cho tiểu huynh. Giả tử sư muội có đưa cơm cho người khác mà gặp nạn, tiểu huynh cũng không thể sống được.

Nhạc Linh San nắm chặt tay Lệnh Hồ Xung, tình thâm thiết kể sao cho xiết! Nàng khẽ gọi:

- Đại sư ca!

Lệnh Hồ Xung toan dang hai tay ra ôm nàng vào lòng nhưng lại không dám. Hai người bốn mắt nhìn nhau không nhúc nhích. Trời vẫn tuyết dữ, tưởng chừng như muốn biến hai người thành đống tuyết.

Hồi lâu, lâu lắm, Lệnh Hồ Xung mới nói:

- Tối nay tiểu sư muội không thể xuống núi một mình được. Sư phụ cùng sư nương có biết sư muội lên đây không? Nếu hai vị phái người lên đón sư muội xuống thì hay quá.

Nhạc Linh San đáp:

- Sáng nay đột nhiên gia gia tiếp được thư của Tả minh chủ phái Tung Sơn gửi đến nói là có việc cần thương nghị, nên gia gia cùng má má hạ sơn rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy còn ai biết tiểu sư muội lên núi không?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Không ai biết cả. Nhị sư ca, Tam sư ca, Tứ sư ca và Lục Hầu Nhi bốn người đi theo gia gia cùng má má qua bên Tung Sơn, chẳng một ai hay tiểu muội lên đây với đại sư ca cả. Ô phải rồi! Có thằng lỏi Lâm Bình Chi trông thấy tiểu muội lên núi. Nhưng tiểu muội đã cảnh cáo gã không được mòng môi hít lẻo. Nếu búp xép thì sáng mai tiểu muội sẽ đập vào xác.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bà sư tỷ oai quá xá!

Nhạc Linh San cười nói:

- Hẳn thế chứ! Máy khi được người kêu mình bằng sư tỷ, mình chẳng làm oai, làm phước cũng uống. Tiểu muội có được như đại sư ca đâu, ai ai cũng kêu đại sư ca bằng đại sư ca thì cái đó thường quá rồi.

Hai người nổi lên một tràng cười khoái trá.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thế thì đêm nay tiểu sư muội không thể về được rồi, đành ở lại trong động tránh mưa một đêm, sáng mai hãy xuống núi vậy.

Gã nắm tay Nhạc Linh San dắt vào thạch động. Thạch động này nhỏ hẹp vừa đủ chỗ cho hai người dung thân, muốn quay trở cũng không còn đất.

Hai người đành ngồi đối diện nói chuyện đường dài cho đến đêm khuya.

Nhạc Linh San giọng nói mỗi lúc một thêm lơ mờ rồi ngủ thiếp đi. Lệnh Hồ Xung sợ nàng rét, cởi áo ngoài đắp lên người nàng. Ánh tuyết lung mung ngoài cửa động chiếu vào, Lệnh Hồ Xung nhìn hơi rõ nét mặt Nhạc Linh San lòng lại nhủ lòng:

- Tiểu sư muội đã tình nồng nghĩa mặn với mình như vậy sau này mình có phải vì nàng mà tan xương nát thịt cũng cam tâm.

Gã ngồi lặng lẽ trầm tư, nhớ lại từ thuở nhỏ không cha không mẹ, hoàn toàn trông cậy vào sư phụ, sư nương nuôi dưỡng cho khôn lớn. Hai vị lại thương yêu gã như con ruột. Gã là đệ tử của chương môn phái Hoa Sơn, chẳng những nhập môn sớm nhất mà võ công lại cao cường hơn bọn sư đệ rất nhiều. Sau này chắc chắn gã sẽ là người thừa hưởng địa vị của sư phụ lên cầm quyền phái Hoa Sơn.

Gã nghĩ vậy rồi lẩm bẩm:

- Tiểu sư muội tha thiết với mình mà ơn đức của sư phụ thật khôn bề báo đáp. Đáng ân hận là tính mình lãng mạn, thỉnh thoảng lại khiến sư phụ cùng sư nương phải tức giận và làm phụ lòng kỳ vọng của hai vị. Từ nay trở đi mình phải sửa đổi lỗi lầm. Nếu không thế thì chẳng những bạc bẽo với sư phụ, sư mẫu mà còn là vô hạnh với tiểu sư muội nữa.

Lệnh Hồ Xung nhìn mớ tóc mây của Nhạ Linh San phát phơ, ngơ ngẩn xuất thần. Bỗng nghe nàng khẽ cất tiếng gọi:

- Thằng lỏi họ Lâm kia! Mi không nghe lời ta. Lại đây! Ta phải đập vào xác mi mới xong. Lệnh Hồ Xung sửng sốt, nhưng thấy ngay mắt nàng vẫn nhắm, gã nghiêng người lắng tai nghe: hơi thở nàng vẫn đều đặn. Gã biết là nàng đang nói mê rồi không khỏi bật cười nghĩ bụng:

- Nàng được lên làm sư tử một chuyến ra vẻ oai vệ lắm. Chà! Mấy bữa nay Lâm sư đệ bị nàng kêu tới kêu lui chắc cũng bực mình. Bây giờ nàng đang trong giấc mơ, vẫn không quên mắng gã. Lệnh Hồ Xung ngồi hộ vệ bên mình nàng cho đến trời sáng không nhắm mắt chút nào. Nhạ Linh San vì hôm trước trèo núi vất vả, ngủ cho đến giờ thìn mới thức giấc. Nàng vừa tỉnh dậy thấy Lệnh Hồ Xung đang mỉm cười nhìn mình, liền vươn vai ngáp dài rồi cười nói:

- Đại sư ca dậy sớm nhỉ.

Lệnh Hồ Xung không cho nàng biết là mình thức suốt đêm. Gã cười hỏi:

- Tiểu sư muội nằm mơ thấy gì? Có phải Lâm sư đệ bị sư muội đánh đòn không?

Nhạc Linh San ngheo đầu ngẫm nghĩ một chút rồi cười hỏi lại:

- Đại sư ca nghe tiểu muội nói mơ phải không? Thằng lỏi Lâm Bình Chi bướng bỉnh lắm. Gã không nghe lời tiểu muội. Hà hà! Ban ngày tiểu muội mắng gã, ngủ đi cũng mắng gã nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa hỏi:

- Gã đắc tội với sư muội ở chỗ nào?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Tiểu muội nằm mơ thấy mình kêu gã đi theo ra ngoài thác nước luyện kiếm mà gã cứ tìm lời chối mãi không chịu đi theo. Tiểu muội liền gạt gã ra đến bờ thác nước rồi đẩy gã xuống.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trời ơi! Như thế không được! Làm vậy lỡ xảy án mạng thì sao?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đó là nằm mơ chứ có phải chuyện thật đâu? Can chi đại sư ca phải quan tâm? Đại sư ca sợ tiểu muội giết chết gã tiểu tử họ Lâm thật ư?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ngày nghĩ sao thì đêm mơ làm vậy. Ban ngày tiểu sư muội chắc là đã có ý định giết Lâm sư đệ, nghĩ quanh, nghĩ quẩn hoài nên ban đêm mới nằm mơ như vậy.

Nhạc Linh San bĩu môi nói:

- Thằng lỏi đó thật vô dụng. Một bài kiếm pháp nhập môn gã luyện tới ba tháng rồi mà chẳng ăn thua gì. Gã dụng công ghê gớm quá, luyện đêm luyện ngày, khiến ai ngó thấy cũng phải tức mình. Tiểu muội mà muốn giết gã thì cần gì phải suy nghĩ, chỉ cần giờ kiếm lên hót một nhát là xong rồi.

Nàng vừa nói vừa giơ tay phải lên quét ngang một cái như người sử một chiêu Hoa Sơn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chiêu "Bạch Vân xuất trực" đó mà đưa ra tạt gã họ Lâm phải rơi đầu xuống đất.

Nhạc Linh San cười khanh khách nói:

- Nếu tiểu muội sử chiêu "Bạch Vân xuất trục" thì nhất định là gã mất đầu thật.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội đã làm sư tử, vậy khi thấy kiếm pháp sư đệ kém cỏi thì chỉ điểm cho y mới phải, sao động một tý đã toan vung kiếm giết người? Rồi đây sư phụ còn thu đệ tử nữa và chúng đều là sư đệ của sư muội. Sư phụ có thu được trăm tên đệ tử để trong vòng mấy ngày sư muội giết đi 99 tên thì làm thế nào?

Nhạc Linh San vịn vào vách đá, cười ngặt nghẻo đáp:

- Đại sư ca nói đúng lắm. Tiểu muội chỉ giết 99 tên thế nào cũng phải để lại một. Nếu giết hết sạch thì còn ai kêu mình bằng sư tử nữa?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu sư muội mà giết 99 tên sư đệ thì tên thứ 100 tất phải chuồn đi, còn đâu để cho sư muội làm chức sư tử nữa?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Nếu không còn ai thì tiểu muội bắt ép đại sư ca kêu bằng sư tử vậy.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh kêu sư muội bằng sư tử cũng không sao. Nhưng sư muội có giết tiểu huynh không?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đại sư ca nghe lời thì tiểu muội không giết, bằng chẳng nghe lời cũng giết đi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thừa tiểu sư tử! Xin tiểu sư tử tha mạng cho.

Lệnh Hồ Xung thấy trời hết mưa tuyết, gã sợ bọn sư đệ, sư muội không thấy Nhạc Linh San đâu sẽ lần mò lên tìm kiếm rồi nói bóng nói gió khiến cho nàng phải khó chịu. Gã nói đùa một lúc rồi hối thúc nàng xuống núi.

Nhạc Linh San vẫn quyết luyến không rời tay, nàng nói:

- Tiểu muội muốn ở lại đây ngắm phong cảnh lúc nữa. Gia gia cùng má má đều đi vắng, một mình tiểu muội ở nhà buồn chết được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư muội cưng ời! Mấy bữa nay tiểu huynh lại nghĩ ra mấy chiêu "Xung Linh kiếm pháp" chờ khi tiểu huynh xuống núi sẽ cùng sư muội xuống thác nước rèn luyện.

Gã đồ dành như vậy Nhạc Linh San mới chịu xuống núi.

Hôm ấy vào lúc hoàng hôn, Cao Căn Minh đưa cơm lên nói là Nhạc Linh San bị cảm mạo phong hàn, người sốt li bì nằm trên giường bệnh. Y vẫn nhớ tới đại sư ca, căn dặn tiểu đệ lúc đem cơm cần nhất là phải đừng quên hồ rượu của đại ca.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, trong lòng lo lắng vô cùng. Gã biết Nhạc Linh San chiều hôm trước bị té đau lại vừa sợ hãi mà thành bệnh. gã giận mình chẳng thể bay xuống thăm nàng. Tuy gã đã nhịn đói suốt một ngày đêm, nhưng cầm lấy chén cơm mà tựa hồ ghen họng không nuốt xuống được.

Cao Căn Minh biết rõ mối tình ái tha thiết giữa đại sư ca và tiểu sư muội, nên Lệnh Hồ Xung vừa nghe nàng mắc bệnh đã nóng lòng sốt ruột, liền kiếm lời khuyên giải:

- Đại sư ca chẳng nên quá âu cho mệt. Hôm qua trời xuống tuyết dữ, chắc tiểu sư muội vì ham ngắm cảnh mà bị cảm hàn. Bọn ta đã là những người tu tập võ công thì chuyện nóng lạnh chút xíu phỏng có chi đáng ngại? Y chỉ uống một toa thuốc là khỏi liền.

Ngờ đâu chuyện này Nhạc Linh San bị bệnh đến đến mười mấy ngày. Vợ chồng Nhạc Bất Quần trở về dùng nội lực khu phong trừ hàn cho, nàng mới được bớt dần.

Hôm nàng lên núi được là đã trải qua hơn 20 ngày ngộ bệnh. Hai người cách mặt khá lâu nay được tái hội, nỗi hoan hỉ kể sao cho xiết.

Nhạc Linh San ngưng thần nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Đại sư ca! Đại sư ca cũng mắc bệnh hay sao mà gầy quá thế?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh có mắc bệnh gì đâu?... Tiểu huynh...

Nhạc Linh San tỉnh ngộ ngay, bỗng khóc oà lên nói:

- Đại sư ca!... Đại sư ca vì thương nhớ tiểu muội mà ốm nhóc đến thế này ư? Đại sư ca ơi! Tiểu muội hoàn toàn bình phục rồi.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy tay nàng khẽ nói:

- Mấy bữa nay tiểu huynh cả ngày lẫn đêm cứ ngó xuống con đường kia. Tạ ơn trời đất. Nay tiểu sư muội lại đến được.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội lúc nào cũng thấy hình ảnh đại sư ca trước mắt.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Tiểu sư muội nhìn thấy ta ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Phải rồi tiểu muội bị bệnh h nhắm mắt đi là thấy đại sư ca. Một hôm lên cơn sốt dữ, má má bảo tiểu muội nói mè nhiều quá mà toàn nói với đại sư ca. Đại sư ca ơi! Má má biết vụ tối hôm trước tiểu muội ở đây bàn bạn với đại sư ca rồi.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên, trong lòng hoảng hốt hỏi:

- Sư nương có nổi giận không?

Nhạc Linh San ngập ngừng đáp:

- Má má không giận đâu. Nhưng... nhưng...

Nàng nói tới đây đột nhiên hai má ửng hồng rồi không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nhưng làm sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Tiểu muội không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng bẽn lẽn thì trong lòng cũng ngẩn ngơ. Gã vội trấn tĩnh tâm thần nói:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội bệnh nặng mới khỏi, không lên núi vội. Tiểu sư muội bệnh tình thuyên giảm. Ngũ sư đệ và Lục sư đệ đưa cơm lên đều nói cho tiểu huynh biết tin tức.

Nhạc Linh San hỏi:

- Vậy mà sao đại sư ca lại gầy đi đến thế?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu sư muội mà khỏi bệnh là tiểu huynh lại mập ngay.

- Đại sư ca nói thật cho tiểu muội hay, mấy hôm ấy mỗi bữa đại sư ca ăn mấy chén cơm? Lục hầu nhi bảo đại sư ca chỉ uống rượu chứ không ăn cơm. Y đã khuyên giải mà đại sư ca vẫn không nghe. Đại sư ca ơi! Tại sao đại sư ca lại không giữ gìn thân thể?

Nàng nói tới đây hai mắt đỏ hoe.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lục hầu nhi nói dóc đó, tiểu sư muội đừng nghe. Gã có tính hay thổi phồng câu chuyện. Chẳng bao giờ tiểu huynh chỉ uống rượu mà không ăn cơm cả.

Bỗng một cơn gió lạnh thổi vào. Nhạc Linh San rét run cầm cập. Hiện thời đang vào buổi trọng đông, trên đỉnh núi trọc bốn mặt trống trải, không có cây cối ngăn cản. Núi Hoa Sơn đã cực kỳ lạnh lẽo, trên đỉnh núi trọc này càng lạnh ghê người.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Tiểu sư muội! Trong người tiểu sư muội còn chưa hoàn toàn hồi phục, tiểu sư muội chớ để khí lạnh thấm vào người, mau mau xuống núi đi! Chờ hôm nào có mặt trời nắng to, tiểu sư muội hoàn toàn tráng kiện hãy lên thăm tiểu huynh.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội không thấy lạnh. Mấy bữa nay nếu chẳng gió gào thì cũng tuyết dữ, biết chờ đến bao giờ mới được ngày trời nắng.

Lệnh Hồ Xung trong dạ bồn chồn hỏi:

- Nếu tiểu sư muội lại bệnh thì làm thế nào? Tiểu huynh... tiểu huynh...

Nhạc Linh San thấy hình dong gã tiều tụy, bụng bảo dạ:

- Nếu mình mắc bệnh thực thì tất nhiên y cũng ốm mất. Y ở trên đỉnh núi chót vót này không ai phục thị, có khi nguy đến tính mạng.

Nghĩ vậy nàng liền đáp:

- Thôi được! Vậy tiểu muội xuống núi đây. Đại sư ca hãy nhớ giữ mình, ít uống rượu và mỗi bữa ăn ba chén cơm đầy nhé. Tiểu

muội về nói cho gia gia hay là đại sư ca người không được mạnh, cần phải tắm bổ, chẳng thể ăn chay mãi được.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tiểu huynh không dám phạm giới ăn mặn. H tiểu huynh thấy tiểu sư muội khỏi bệnh là chỉ trong ba bữa, tiểu huynh sẽ mập ngay. Hảo muội tử ơi xuống đi thôi.

Nhạc Linh San nghe Lệnh Hồ Xung kêu mình bằng hảo muội tử thì trong lòng sung sướng đăm đúi nhìn gã, hai má ửng hồng khê hỏi:

- Đại sư ca kêu tiểu muội bằng gì?

Lệnh Hồ Xung thấy mình vô ý liền đáp:

- Đó là tiểu huynh buột miệng gọi thế. Tiểu sư muội miễn trách cho.

Nhạc Linh San nói:

- Làm sao mà trách? Tiểu muội muốn đại sư ca cứ thế mà gọi.

Lệnh Hồ Xung nóng cả mặt mày. Lòng gã rạo rục muốn dang hai tay ôm chầm lấy nàng vào lòng, nhưng lại nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội là một vị cô nương cao cả như bậc thiên thần, có lý đâu mình lại tiết mạn với nàng?

Gã vội ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác, rủ rủ nói:

- Lúc tiểu sư muội xuống núi nên đi thông thả từng bước một, h thấy mệt thì ngủ một lúc, chớ có chạy thẳng một lèo như lúc bình thời.

Nhạc Linh San dạ một tiếng rồi từ từ trở gót thất thểu đi ra sườn núi.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng bước chân nàng xa dần, đột nhiên gã quay đầu nhìn lại thì thấy Nhạc Linh San đã xuống sườn núi được chừng vài trượng. Nàng đang trân trố nhìn gã.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, Lệnh Hồ Xung thúc giục:

- Tiểu sư muội cứ thủng thẳng cất bước và nên xuống núi đi thôi.

Nhạc Linh San lại dạ một tiếng rồi quay mình xuống núi.

Hôm ấy Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong người chan chứa nỗi hân hoan, trong đời gã chưa được ngày nào sung sướng như bữa nay. Gã ngồi trên tảng đá, không nhìn được bật tiếng cười. Đột nhiên gã lại huýt lên một hồi còi khoái trá. Tiếng còi vang dội trong sơn cốc tựa hồ như tiếng reo:

- Ta sung sướng quá! Ta sung sướng quá!

Hôm sau trời lại mưa tuyết. Quả nhiên Nhạc Linh San không lên núi nữa. Lệnh Hồ Xung được Lục Đại Hữu nói cho gã hay là nàng bình phục rất mau lẹ, mỗi ngày dường như trắng kiện hơn một bậc, trong lòng gã mừng rỡ khôn xiết. Sau hơn hai chục ngày, Nhạc Linh San xách một thùng bánh nếp lên núi. Nàng chú ý nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc lâu rồi mỉm cười nói:

- Đại sư ca quả nhiên không gạt tiểu muội, bữa nay mập ra nhiều thiệt. Lệnh Hồ Xung cũng thấy mặt nàng đã tươi thắm liền cười nói:

- Tiểu sư muội hoàn toàn bình phục rồi. Cứ thế là tiểu huynh hả dạ.

Nhạc Linh San nói:

- Đã lâu tiểu muội không lên thăm, đại sư ca có giận không?

Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa lắc đầu.

Nhạc Linh San lại nói:

- Ngày nào tiểu muội cũng nặng nề đòi đem cơm cho đại sư ca, nhưng má má nhất định không chịu. Người nói nào trời lạnh nào thấp khí nặng nề, làm như hễ lên núi là chết bỏ mạng ngay không bằng. Tiểu muội bảo đại sư ca cả ngày lẫn đêm ở trên đỉnh núi mà có bệnh tật gì đâu. Má má liền bảo: "Đại sư ca nội công cao cường, tiểu muội bì thế nào được?". Má má khen sau lưng đại sư ca có thích không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu cười nói:

- Tiểu huynh lúc nào cũng tưởng niệm sư phụ, sư nương chỉ mong sớm được thấy mặt hai vị một lần.

Nhạc Linh San nói:

- Hôm qua tiểu muội giúp má má làm bánh suốt ngày và trong lòng chỉ mong lấy được mấy chiếc đem lên cho đại sư ca ăn. Ngờ đâu bữa nay tiểu sư muội chưa mở miệng má má đã nói ngay:

"Hài nhi cầm thùng bánh này đem lên cho Xung nhi ăn". Thật là một chuyện không ngờ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Sư nương đối với mình thật tốt quá.

Nhạc Linh San lại nói:

- Bánh nếp nấu xong hãy còn nóng hổi. Tiểu muội bóc hai tấm cho đại sư ca xơi nhé. Đoạn nàng cầm thùng bánh đi vào thạch động rồi cởi dây bóc lá ra.

Hồi 48

Hất bảo kiếm, Hồ Xung hồi hận

Lệnh Hồ Xung vừa ngửi thấy mùi thơm mang mác, Nhạc Linh San đã cầm bánh đã cầm tấm bánh bóc rồi cười hì hì đưa cho gã. Gã đón lấy cắn ngay một miếng ăn. Tuy đó chỉ là tấm bánh chay, nhưng có nấm hương, rau khúc, đậu xanh và hạt sen nên rất thơm ngon.

Nhạc Linh San nói:

- Nấm hương này mới do tiểu Lâm tử cùng tiểu muội mới hái về hôm kia...

Lệnh Hồ Xung hỏi xen vào:

- Tiểu Lâm tử là ai?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Chính là Lâm sư đệ. Gần đây tiểu muội cứ kêu gã bằng tiểu Lâm tử. Hôm kia gã bảo tiểu muội dưới gốc cây tùng ở mé đông ngoài cổng có mọc nấm, rồi gã cùng tiểu muội đi kiếm hàng nửa ngày trời mới có lưng giỏ. Tuy ít nấm, nhưng hương vị cũng khá thơm ngon, phải không đại sư ca?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Thơm lắm! Suýt nữa tiểu huynh nuốt cả lưỡi vào! Tiểu sư muội! Sư muội không mắng mỏ Lâm sư đệ nữa chứ?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Sao lại không? Gã mà bướng bỉnh chẳng chịu nghe lời là tiểu muội lại mắng liền. Có điều gần đây gã d bảo hơn một chút nên tiểu muội cũng mắng ít đi một phần. Gã gắng công luyện kiếm, khi nào thấy gã tiến bộ tiểu muội lại khen gã vài câu: "Này tiểu Lâm tử! Chiêu đó người sử đúng đấy, khá hơn hôm qua nhiều rồi. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Ráng mà luyện đi nghe."

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội có dạy gã luyện kiếm bao giờ không?

Nhạc Linh San đáp:

- Ô! Gã nói giọng Phúc Kiến. Các vị sư huynh, sư tỷ nghe không rành. Tiểu muội đã đi Phúc Châu, nên mới hiểu được. Gia gia liền bảo tiểu muội có lúc nào rảnh thì chỉ điểm cho gã. Đại sư ca ơi! Tiểu muội không được lên đây thăm đại sư ca, buồn quá chẳng có việc gì làm, liền dạy gã mấy chiêu kiếm pháp. Tiểu Lâm tử không đến nỗi dốt nát đâu. Gã học nhanh đáo để.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thế ra tiểu muội vừa làm sư tỷ vừa làm sư phụ gã. Dĩ nhiên gã chẳng khi nào dám bướng bỉnh với sư muội nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy mà không hẳn thế đâu nhé. Hôm qua tiểu muội bảo gã theo mình đi săn gà rừng, gã không chịu nói là hai chiêu "Bạch hồng quán nhật" và "Thiên thân đảo huyền" gã chưa thuộc, cần phải luyện ngay kẻo quên mất.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Gã mới lên núi Hoa Sơn có mấy tháng mà đã luyện tới hai chiêu "Bạch Hồng quán nhật" và "Thiên thân đảo huyền" rồi kia à? Tiểu sư muội ơi! Luyện kiếm pháp cần phải theo thứ tự không nên cấp tiến.

Nhạc Linh San đáp:

- Đại sư ca bất tất phải quan tâm. Tiểu muội không muốn dạy ầu, nhưng gã tiểu Lâm tử rất cương cường hiếu thắng. Gã luyện kiếm cả ngày cả đêm. Lúc nào tiểu muội muốn nói chuyện gẫu với gã cũng chỉ được vài ba câu là gã đã quay sang hỏi đến kiếm pháp. Người ta phải học đến ba năm, thì gã chỉ mất nửa năm đã thuộc rồi. Tiểu muội kéo gã đi chơi cũng chẳng bao giờ gã chịu theo mình một cách mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng không nói gì nữa. Đột nhiên trong lòng nổi cơn phiền muộn khôn hờ ra lời. Tám bánh nếp mới ăn hai miếng, còn một nửa hấn cứ cầm yên, lộ vẻ bần thần.

Nhạc Linh San kéo tay hấn, cười nói giỡn:

- Đại sư ca! Đại sư ca nuốt lười vào bụng rồi chẳng? Sao lại thờ người ra, không nói gì vậy?

Lệnh Hồ Xung giật mình, dứt cả nửa tám bánh vào miệng. Tám bánh thơm ngon là thế mà hiện giờ đối với hấn chẳng có mùi vị gì hết, hấn không sao nuốt được, cứ dính vào miệng.

Nhạc Linh San nắm lấy tay hắn, cười khanh khách nói:

- Đại sư ca ăn vội, để bánh dính vào răng rồi.

Lệnh Hồ Xung gượng cười, cố gắng nuốt tám bánh xuống cổ họng bụng bảo dạ:

- Mình ngốc thật! Tiểu sư muội thích vui vẻ, mình lại không xuống núi được, vậy nàng bầu bạn với Lâm sư đệ là chuyện tầm thường. Thế mà mình bụng dạ nhỏ nhen, để ý cả những cái vặt.

Hắn nghĩ vậy liền cảm thấy trong lòng thư thái, rồi cười nói:

- Tám bánh này nhất định có tiểu muội ở trong, nên nó mới dính đến thế, gắn liền cả răng với lưỡi vào làm một.

Nhạc Linh San cười ha hả một hồi rồi nói:

- Đáng thương cho đại sư ca! Đại sư ca ở trên núi trọc, mới thành háu ăn đến thế này.

Nhạc Linh San xuống núi sau mấy ngày mới lại lên. Lần này đem theo một giỏ trái tùng khô. Lệnh Hồ Xung mong nàng đã mòn con mắt.

Trong mười mấy ngày trời, hắn hỏi thăm tin tức tiểu sư muội ở Lục Đại Hữu khi gã đưa cơm lên, nhưng gã lộ vẻ khác lạ, nói năng không được tự nhiên.

Lệnh Hồ Xung sinh lòng ngờ vực nói, kiếm lời gạn hỏi, vẫn chẳng biết hơn được điều gì. Lục Đại Hữu chỉ nói là tiểu sư muội vẫn khỏe mạnh, chắc sư phụ không muốn cho nàng lên thăm luôn e làm trở ngại đến cuộc tu luyện của đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung ngày đêm mong nhớ, đột nhiên Nhạc Linh San lên núi, dĩ nhiên hắn mừng rỡ biết là chừng nào. Hắn thấy nàng đẹp phây phây, vui tươi óng ả hơn cả trước ngày mắc bệnh thì trong lòng không khỏi nghi ngờ tự hỏi:

- Người nàng hiển nhiên mạnh lắm rồi mà sao lâu ngày mới lại lên đây? Chẳng lẽ sư phụ, sư nương không cho phép thật ư?

Nhạc Linh San gặp Lệnh Hồ Xung đột nhiên nàng đỏ mặt lên hỏi:

- Đại sư ca! Lâu ngày tiểu muội không lên thăm đại sư ca, đại sư ca có oán giận tiểu muội không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi nào tiểu huynh lại oán giận tiểu sư muội? Chắc sư phụ cùng sư nương không cho lên chứ gì?

Nhạc Linh San đáp:

- Đúng thế! Gia gia bắt tiểu muội luyện kiếm pháp mới. Người nói là kiếm pháp này biến hóa rất phức tạp. Nếu tiểu muội lên chơi với đại sư ca tất phải phân tâm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Kiếm pháp gì?

Nhạc Linh San đáp:

- Đại sư ca thử đoán coi!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có phải "Nhật tỵ tuệ kiếm" không?

Nhạc Linh San lắc đầu đáp:

- Không phải!

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Phải chăng là "Minh Minh kiếm"?

Nhạc Linh San vẫn lắc đầu:

- Đại sư ca hay đoán nữa đi!

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Hay là "Thục nữ kiếm"?

Nhạc Linh San thè lưỡi đáp:

- Đó là bản lãnh cao thâm của má má. Tiểu muội không đủ tu cách học "Thục nữ kiếm". Tiểu muội nói cho đại sư ca hay: kiếm pháp này tên gọi "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức".

Nàng vừa nói vừa ra chiêu đặc ý.

Lệnh Hồ Xung hơi kinh ngạc hỏi:

- Tiểu sư muội bắt đầu luyện "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" rồi ư? Kiếm pháp này quả phức tạp vô cùng.

Bây giờ hẳn mới hết bản khoản trong dạ. "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" tuy chỉ có mười chín thức, nhưng trong mỗi chiêu bao gồm mấy chiêu, mỗi thức chuyển thành nhiều thức, biến hóa khôn lường. Nếu không nhớ rõ thì sử một thức cũng không xong.

Kể về công lực của Nhạc Linh San hiện nay thì dường như nàng chưa nên luyện kiếm pháp này mới phải.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung và mấy vị sư đệ, sư muội đã được coi sư phụ cùng sư nương chiết giải kiếm pháp đó. Sư phụ đã sử dụng bao nhiêu kiếm pháp các môn phái khác nhau để tấn công, còn sư nương thủy chung chỉ thi triển "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" để chống đối. Rút cục mười chín thức "Ngọc nữ kiếm" đấu với hàng mấy trăm kiếm chiêu rất cao minh mà vẫn giữ thế quân bình. Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đứng theo dõi cuộc đấu đều lấy làm kinh dị và khâm phục vô cùng.

Khi ấy Nhạc Linh San năn nỉ mẫu thân truyền thụ "Ngọc nữ kiếm" thì Nhạc phu nhân bảo:

- Một là hài nhi còn nhỏ tuổi hai là luyện kiếm pháp này hao tổn tinh thần quá độ, phải chờ tới năm hai chục tuổi mới học được. Mặt khác "Ngọc nữ kiếm" mà luyện đi luyện lại sẽ biến thành một thứ võ công chuyên để phá kiếm pháp Hoa Sơn.

Đoạn bà khuyên nhủ nàng:

- Xung nhi hiểu rất nhiều ngoại gia kiếm pháp, những lúc rảnh việc gã sẽ chỉ điểm cho hài nhi tập luyện. Vụ này cách đây đã hai năm rồi từ đó không ai nhắc tới "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" nữa. Không ngờ nay Nhạc Linh San tự nhiên lại bắt đầu luyện môn này.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Hồi này chắc sư phụ cao hứng lắm nên hàng ngày mới đem "Ngọc nữ kiếm" ra dạy tiểu muội. Nguyên trong phái Hoa Sơn chỉ có Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung là hiểu rộng nhiều kiếm pháp bên ngoài. Nhạc Linh San mà luyện Ngọc nữ kiếm dĩ nhiên phải Nhạc Bất Quần đích thân đứng ra truyền thụ, mỗi ngày dạy nàng mấy chiêu.

Nhạc Linh San hai má ửng hồng nói:

- Gia gia không dạy đâu, chỉ có tiểu Lâm tử mỗi ngày cùng tiểu muội phân tách vài chiêu tự luyện với nhau mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Lâm sư đệ cũng hiểu nhiều ngoại gia kiếm pháp ư?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Gã chỉ biết có một môn "Tịch tà kiếm pháp" gia truyền mà thôi. Gia gia bảo: Tuy về uy lực "Tịch tà kiếm pháp" không lợi hại lắm nhưng biến chiêu thần kỳ có thể mượn phương thức biến hóa ở đó được. Tiểu muội bắt đầu luyện "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" bằng cách chống đối "Tịch tà kiếm pháp" cũng tạm được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là thế.

Nhạc Linh San hỏi:

- Dường như đại sư ca không thích thế thì phải?

Hoa Sơn đáp:

- Không có đâu. Khi nào tiểu huynh lại không thích? Tiểu sư muội mà còn luyện được môn kiếm pháp thượng thặng của bản phái tiểu huynh mừng còn chưa đủ, lẽ nào lại không tán thành được?

Nhạc Linh San nói:

- Nhưng tiểu sư muội con thần sắc đại sư ca rõ ràng có vẻ buồn thiu.

Lệnh Hồ Xung gượng cười hỏi:

- Tiểu sư muội luyện đến chiêu thứ mấy rồi?

Nhạc Linh San không đáp. Hồi lâu nàng mới nói:

- Phải rồi! Má má đã bảo để đại sư ca phân tích chiêu thức cho, mà bây giờ tiểu muội lại kêu gã tiểu Lâm tử chiết chiêu, nên đại sư ca không vui có đúng thế không? Nhưng đại sư ca ơi! Đại sư ca phải ở lại đây còn lâu không xuống được mà tiểu muội thì nóng luyện ngay nên chẳng thể chờ đại sư ca được.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Tiểu sư muội lại nói chuyện con nít rồi. Đã là sư huynh, sư muội đồng môn thì ai chiết chiêu cho tiểu sư muội chả thế.

Hắn ngừng lại một chút rồi cười nói:

- Tiểu huynh biết sư muội muốn cùng Lâm sư đệ chiết chiêu chứ không thích đánh đôi với tiểu huynh.

Nhạc Linh San đỏ mặt lên nói:

- Đại sư ca nói nhăng rồi. Bản lãnh tiểu Lâm tử sơ với đại sư ca cách xa nhau hàng vạn dặm. Bảo gã chiết chiêu thì còn thú gì?

Lệnh Hồ Xung cười nghĩ bụng:

- Lâm sư đệ mới nhập môn được mấy tháng, dù gã thông minh đến mấy cũng chưa ăn thua gì. Hắn nghĩ vậy, bao nhiêu nỗi buồn phiền lại tiêu tan lập tức. Hắn cười nói:

- Thế thì tiểu huynh phân tích mấy chiêu về "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" để xem sư muội luyện được đến đâu.

Nhạc Linh San cả mừng cười nói:

- Hay lắm. Bữa nay... tiểu muội lên đây là để...

Nàng e lệ rút trường kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung nói theo:

- Bữa nay tiểu sư muội lên đây là để đem kiếm pháp mới học được thi triển cho tiểu huynh coi thử. Nào tiểu sư muội thử ra tay đi.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đại sư ca! Kiếm pháp của đại sư ca trước nay cao minh hơn tiểu muội. Nhưng tiểu muội luyện xong được "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" rồi là không sợ đại sư ca bắt nạt nữa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh có bắt nạt sư muội bao giờ đâu? Sư muội nói thế thật oan uổng cho người tốt. Nhạc Linh San cầm thanh kiếm đứng dựng lên hỏi:

- Sao đại sư ca không rút kiếm ra đi?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cái đó chưa cần vội.

Hắn nói rồi tay trái thủ thế theo kiếm quyết. Đồng thời đưa tay phải phóng tới. Hắn vừa ra chiêu vừa nói:

- Đây là thế "Tùng phong kiếm" của phái Thanh Thành. Chiêu này mệnh danh là "Tùng đao như lôi".

Lệnh Hồ Xung dùng chưởng làm kiếm đâm xuống bả vai Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San né người đi lùi lại, đoạn vung kiếm gạt bàn tay Lệnh Hồ Xung. Đồng thời nàng la lên:

- Đại sư ca phải cẩn thận đấy!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu muội bất tất phải dè dặt, tiểu huynh mà không đón đỡ được sẽ rút kiếm ra.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca dám để tay không chống với "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" của tiểu muội ư?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bây giờ tiểu sư muội chưa luyện xong thì hãy thử coi. Sau này sư muội luyện thành tựu rồi, dĩ nhiên tiểu huynh không thể đấu võ tay được.

Nhạc Linh San trước nay bản tính cực kỳ hiếu thắng quật cường. Mấy bữa nay nàng cố công rèn luyện Ngọc nữ kiếm thập cửu thức. Nàng tự biết kiếm thuật mình tiến bộ rất mau lẹ, giả tử có đấu với những tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ cũng chẳng chịu thua ai. Nàng không ngờ đại sư ca dám khinh thị mình đến mức độ đưa hai bàn tay không ra đấu với Ngọc nữ kiếm thập cửu thức.

Nàng nghiêm nét mặt nói:

- Nếu kiếm của tiểu muội mà đả thương đại sư ca thì đại sư ca cũng đừng oán hận tiểu muội và đừng tiết lộ cho gia gia cùng má má hay nhé.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó đã hẳn. Sư muội cứ việc thi triển kiếm pháp đừng nể nang gì. Nếu còn dè dặt tất nhiên chẳng thể phát huy chân lực đến tột độ.

Hắn nói xong đột nhiên vung tay phải phóng ra đá véo một tiếng đồng thời quát to:

- Tiểu sư muội phải cẩn thận...

Nhạc Linh San giật mình kinh hãi la lên:

- Sao?... Đại sư ca dùng tay trái làm kiếm ư?

Giả tử Lệnh Hồ Xung phóng phát chưởng vừa qua mà đánh xuống thật sự thì Nhạc Linh San tất đã bị thương. Hắn thu nội lực về không phát huy ra rồi cười nói:

- Trong "Tùng Phong kiếm pháp" có chiêu Hoán thủ kiếm. Trường kiếm phóng ra hoặc bằng tay phải hoặc bằng tay trái khiến cho địch nhân không biết đường mà đề phòng.

Nhạc Linh San kinh hãi nói:

- "Tùng phong kiếm pháp" kỳ cục đến thế ư? Đại sư ca hãy tiếp chiêu đây!

Rồi nàng phóng kiếm chém trả.

Lệnh Hồ Xung thấy thế kiếm của nàng tương tự chiêu số thượng thặng của "Ngọc nữ kiếm" liền cất tiếng khen:

- Chiêu kiếm này khá đấy! Nhưng vẫn chưa được nhanh lắm.

Nhạc Linh San làm mặt giận hỏi:

- Chưa đủ mau lẹ ư? Nếu tiểu muội mà phóng lẹ hơn nữa thì chặt đứt cánh tay đại sư ca mất.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội cứ thử chặt coi.

Hắn phóng kiếm bằng tay phải hót vào cánh tay trái Nhạc Linh San. Nhạc Linh San trong lòng vẫn còn tức bực, nàng vận kiếm nhanh như gió. Mấy bữa nay nàng học được bao nhiêu chiêu thức về Ngọc nữ kiếm trở ra hết. Trong 19 thức nàng nhớ được 9 và thực sự nàng mới sử dụng được sáu thức. Nhưng chỉ 6 thức kiếm pháp này uy lực cũng đã mãnh liệt phi thường.

Mũi kiếm trở tới đâu khiến cho Lệnh Hồ Xung không thể tới gần phía đó được. Lệnh Hồ Xung chạy vòng quanh người nàng để tử đấu.

Mỗi lần hắn gặp thế công đều bị những chiêu số rất lợi hại. Có lần hắn nhảy lùi về phía sau vội quá, lưng đụng mạnh vào mỏm đá lồi ra.

Nhạc Linh San rất lấy làm đắc ý cười hỏi:

- Đại sư ca sao còn chưa rút kiếm ra?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Hãy đấu thêm lúc nữa đã.

Nhạc Linh San thuộc được chiêu nào trở ra hết rồi lại bắt đầu trở lại. Lệnh Hồ Xung nhận thấy nàng chỉ sử được 6 thức, đột nhiên hấn xông lại phóng ra một chiêu quát lớn:

- Đây là chiêu sát thủ thứ ba của "Tùng phong kiếm". Sư muội phải cẩn thận. Chiêu thức của hấn cực kỳ trầm trọng.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung phóng chưởng chém xuống đầu mình vội vung kiếm lên gạt. Chiêu này trúng vào ý nghĩ của Lệnh Hồ Xung. Hấn phóng tay trái ra, ngón giữa bặt trúng vào lưỡi kiếm của Nhạc Linh San đánh keng một tiếng.

Nhạc Linh San bị toạc hở khẩu, tay nàng đau quá không nắm vững được, để thanh kiếm bay vọt lên không rồi rớt xuống khe núi. Nhạc Linh San sắc mặt lợt lạt, chăm trở ngó Lệnh Hồ Xung không nói gì. Hàm răng trên nàng cắn chặt vào môi dưới.

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thành thình, bụng bảo dạ:

- Sao ta lại làm thế này? Sao ra lại làm thế này? Ta cùng sư muội tử kiếm đã đến mười năm, chưa bao giờ hạ thủ tận tình như vậy. Hành động của ta ngày càng trở nên hồ đồ mất rồi.

Nhạc Linh San quay lại nhìn vực thăm la lên:

- Thanh kiếm này... thanh kiếm này...

Lệnh Hồ Xung lại càng kinh hãi. Hấn biết thanh trường kiếm của tiểu sư muội là "Bích thủy kiếm" chặt sắt như chặt bùn. Ba năm trước sư phụ hấn đến Triết Giang lấy được đem về.

Tiểu sư muội vừa trông thấy đã mê ngay muốn giữ chặt không bỏ ra nữa. Nàng xin sư phụ mấy lần mà thủy chung không được. Đến năm nàng 18 tuổi, sư phụ mới cho nàng để làm 1 mừng ngày sinh nhật nàng.

Bây giờ thanh kiếm đó rơi xuống hang sâu muôn trượng, không lấy lên được nữa thì thật là đáng tiếc.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung ra chiêu tiếc nhẫn tiếc ngơ, nàng chỉ đầu ngón chân trái xuống, trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung gọi giật lại:

- Tiểu sư muội.

Nhạc Linh San bỏ mặc hấn, tiếp tục đi xuống.

Lệnh Hồ Xung đuổi tới sườn núi, vươn tay ra toan nắm lấy tay nàng. Nhưng ngón tay đụng tới áo đối phương lại rút về ngay. Hắn đứng nhìn nàng tiếp tục bước đi không ngoảnh cổ lại. Hắn buồn rầu vô cùng bụng bảo dạ:

- Trước kia ta đối với nàng vẫn hết sức nhường nhịn mà sao bữa nay lại lấy ngón tay bật thanh bảo kiếm của nàng đi? Chẳng lẽ... chẳng lẽ vì sư nương truyền "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" cho nàng mà ta đem lòng ghen tỵ? Không phải! Quyết không có chuyện đó. "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" là một kiếm thuật dành cho nữ đệ tử phái Hoa Sơn. Hơn nữa bản lãnh tiểu sư muội càng cao bao nhiêu ta càng sung sướng bấy nhiêu mới phải. Hỡi ôi chẳng qua ta ở một mình trên ngọn núi trọc này đâm ra tính tình thật thường nóng nảy... Ta chỉ mong nàng mai lại lên đây để xin lỗi nàng mới được. Nhưng ba bốn ngày liền, Nhạc Linh San không lên núi. Lệnh Hồ Xung thao thức suốt mấy đêm không nhắm mắt.

Trong lòng hắn nổi lên bao nỗi ưu phiền cùng ý nghĩ vẫn vơ. Hắn sắp đặt những câu xin lỗi, song Nhạc Linh San thủy chung vẫn không trở lại. Mãi đến ngày thứ 18 nàng mới cùng Lục Đại Hữu lên núi.

Lệnh Hồ Xung trông ngóng 18 ngày đêm, bây giờ hắn thấy nàng, trong lòng chứa biết bao nhiêu điều muốn nói mà vương có Lục Đại Hữu đứng bên nên khôn bề mở miệng.

Lệnh Hồ Xung ăn cơm xong, Lục Đại Hữu hiểu thâm ý của hắn liền nói:

- Đại sư ca cùng tiểu sư muội! Hai vị lâu ngày không gặp nhau, hãy ở đây trò chuyện một lúc. Lục mỗ đem giỏ cơm xuống trước.

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Lục hầu nhi! Lục sư huynh muốn trốn đó chẳng? Hai người đến sao lại một người đi?

Nàng nói xong đứng dậy. Lệnh Hồ Xung nói ngay:

- Tiểu sư muội ơi! Tiểu huynh có điều muốn nói với sư muội.

Nhạc Linh San cười đáp:

- Được rồi! Đại sư ca còn có chuyện. Lục Hầu Nhi hãy đứng lại để nghe sư ca giáo huấn.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Tiểu huynh không có gì giáo huấn đâu. Thanh "Bích Thủy kiếm" của sư muội...

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Tiểu muội đã nói với má má là lúc luyện "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" vô ý tuột tay đánh rớt bảo kiếm xuống vực thẳm rồi không tìm thấy nữa. Tiểu muội khóc nức nở, má má không mắng mỗ gì hết lại an ủi tiểu muội. Người nói là sẽ kiếm cho tiểu muội một thanh bảo kiếm khác. Việc đã qua rồi, đại sư ca còn nhắc lại làm chi?

Nàng nói xong dang hai tay ra mà cười. Lệnh Hồ Xung thấy nàng tuy không muốn nhắc tới việc đó mà trong lòng vẫn áy náy không yên hẳn nói:

- Sau khi tiểu huynh chịu phạt nhất định sẽ len lỏi vào chốn giang hồ tìm kiếm cho tiểu sư muội một thanh kiếm tốt thật tốt.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đã là sư huynh, sư muội đại ca còn bận tâm chi đến chuyện một thanh kiếm làm chi? Vả lại thanh kiếm đó chính là tự tiểu muội đánh rớt xuống núi, chỉ giận mình học nghệ chưa tinh chứ còn trách ai được? Mình làm mình chịu.

Nàng nói mấy câu líu lo rồi cười khanh khách, Lệnh Hồ Xung không hiểu hỏi:

- Tiểu sư muội nói gì?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đó là tiểu muội bắt chước câu tiểu Lâm tử thường nói "Ai nấy chỉ hết sức mình còn thì trông vào mệnh trời". Miệng lưỡi gã líu lo, tiểu muội cũng bắt trước để làm trò cười.

Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy trong lòng chua xót. Đột nhiên gã nghĩ bụng:

- Bữa trước tiểu sư muội sử dụng "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" sao mình lại đem "Tùng phong kiếm pháp" của phái Thanh Thành ra đối phó? Làm thế chẳng hóa ra mình cố tâm đối đáp với "Tịch tà kiếm pháp" của Lâm sư đệ ư? Cả nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cực đã bị nhà tan người chết về tay phái Thanh Thành mà mình còn dụng ý mỉa mai gã há chẳng là nhỏ nhen khinh bạc lắm ru?

Hồi 49

Những bộ xương khô trong mật động

Lệnh Hồ Xung chuyển ý nghĩ rồi bụng bảo dạ:

- Hôm ở trong viện Quần Ngọc núi Hành Sơn, suýt nữa mất mạng về chưởng lực của Dư Thương Hải may nhờ Lâm sư đệ giàu lòng trượng nghĩa, chẳng kể gì đến sự yên nguy của bản thân mạnh dạn đứng ra nói mấy câu hùng dũng. Thực ra gã có ơn cứu mạng cho ta. Thế mà ta đem "Tùng Phong kiếm pháp" của phái Thanh Thành để đối phó với "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" của tiểu sư muội thì trong thâm tâm không khỏi có điều hiềm khích Lâm sư đệ và tỏ ra Tịch tà kiếm phổ nhà họ Lâm không đủ chống lại một đòn.

Hắn nghĩ thế không khỏi ngấm ngấm hổ thẹn, liền thở phào một cái nói:

- Lâm sư đệ tư chất thông minh, lại gắng công rèn luyện, nhất là mấy bữa nay gã được tiểu sư muội chỉ điểm kiếm pháp, chắc võ công gã tiến bộ dị thường. Đáng tiếc là trong một năm tiểu huynh không hạ sơn được. Gã có ơn với tiểu huynh, tiểu huynh phải ráng giúp gã luyện kiếm mới phải.

Nhạc Linh San giương cặp lông mày xinh đẹp lên hỏi:

- Tiểu Lâm tử có ơn với đại sư ca ở chỗ nào? Tiểu muội chưa từng thấy gã nói tới.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên chẳng khi nào gã lại kể ra. Đoạn hắn đem việc bữa trước thuật lại.

Nhạc Linh San chú ý nghe rồi nói:

- Thảo nào gia gia thường khen gã là người có khí độ hào hiệp. Té ra gã cứu đại sư ca khỏi chết về tay Tái bắc minh đà. Tiểu muội thấy gã ngơ ngẩn như mán rừng, ai ngờ gã dám vì đại sư ca mà tuốt gươm viện trợ.

Nàng nói tới đất bắt giặc bật lên tiếng cười hích hích, nói tiếp:

- Tiểu Lâm tử không một chút bản lĩnh đã giải cứu đại sư huynh phái Hoa Sơn lại ra tay giết đứa con cưng của chương môn phái Thanh Thành để giải cứu con gái chương môn phái Hoa Sơn nữa. Nguyên hai vụ này cũng đủ nổi tiếng oanh liệt trong võ lâm một thời. Có điều chẳng ai ngờ là chàng đại hiệp giữa đường thấy chuyện bất bình quyết ra tay can thiệp đó võ công lại quá tầm thường, thế mới nực cười.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Võ công có thể luyện mà thành, còn chí khí hào hiệp là do ở trời sinh. Người ta phân loại nhân phẩm cao thấp là ở chỗ đó.

Nhạc Linh San mỉm cười nói:

- Tiểu muội lúc nghe gia gia cùng má má đề cập đến tiểu Lâm tử cũng nói thế đó. Đại sư ca ơi! Lại còn một điểm khí phách nữa tiểu Lâm tử cũng chẳng kém gì đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Còn khí phách gì nữa? Hay là tính ươn gàn?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đó là khí ngạo. Cả hai người đều kiêu ngạo lắm.

Lục Đại Hữu đột nhiên nói xen vào:

- Đại sư ca làm thủ lĩnh các sư huynh, sư muội có ngạo khí là phải. Còn gã họ Lâm là cái thá gì mà cũng lên mặt kiêu ngạo được với phái Hoa Sơn? Giọng nói của gã đầy vẻ hằn học đối với Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Lục Hầu Nhi! Lâm sư đệ đắc tội với người ở chỗ nào?

Lục Đại Hữu hậm hực đáp:

- Gã chưa có chỗ nào đắc tội với tiểu đệ, nhưng hết thầy sư huynh, sư đệ không muốn nhìn đức tính của gã như vậy.

Nhạc Linh San hỏi:

- Lục sư ca làm sao thế? Vì lẽ gì sư ca hằn học với tiểu Lâm tử? Gã là sư đệ, mình làm sư ca phải bao bọc cho gã mới phải chứ?

Lục Đại Hữu lấp bắp:

- Gã... gã... gã....

Hắn nói luôn ba tiếng gã rồi không nói được nữa.

Nhạc Linh San lại hỏi:

- Lục sư ca có chuyện gì mà ấp úng mãi không nói ra?

Lục Đại Hữu đáp:

- Chỉ mong Lục Hầu nhi này mắt quáng coi lầm sự việc.

Nhạc Linh San đỏ mặt lên rồi không hỏi nữa. Nàng quay sang nói chuyện gẫu với Lệnh Hồ Xung.

Lục Đại Hữu lại đòi về. Nhạc Linh San liền cùng gã xuống núi. Lệnh Hồ Xung đứng trên sườn núi bần thần nhìn bóng sau lưng hai người cho đến lúc họ rẽ vào khúc quanh. Đột nhiên sau góc núi có tiếng ca hát của Nhạc Linh San vang lên. Lệnh Hồ Xung kê cận với nàng từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn, đã nhiều lần nghe nàng hát, nhưng khúc này thì hắn chưa nghe qua bao giờ.

Nhạc Linh San trước kia thường hát những tiểu khúc Thiểm Tây. Tiếng cuối cùng câu hát kéo thật dài, ở trong khe núi càng dài lê thê. Khúc hát bữa nay lại tựa hồ như châu rơi nước bắn chữ nào cũng tròn trĩnh dứt khoát.

Lệnh Hồ Xung chú ý lắng tai nghe thì phảng phất mấy câu "Chị em lên núi hái trà...". Nhiều tiếng nàng phát âm rất cổ quái. Mười phần có đến tám chín chỉ nghe thấy âm mà không rõ nghĩa. Hắn lẩm bẩm:

- Không hiểu tiểu sư muội học khúc tân ca này từ bao giờ mà nghe hay gồm. Lần sau nàng lên núi, mình phải bảo nàng hát cho nghe từ đầu mới được.

Bỗng hắn cảm thấy đau nhói tựa hồ như trước ngực bị đánh một trùy nặng. Đột nhiên hắn tỉnh ngộ tự nói một mình:

- Đây là giọng sơn ca ở tỉnh Phúc Kiến. Chắc là Lâm sư đệ dạy nàng rồi.

Đêm hôm ấy trong lòng Lệnh Hồ Xung lại nhộn nhạo như sóng cồn, hắn không tài nào ngủ được. Bên tai hắn giọng hát nhẹ nhàng mau lẹ của Nhạc Linh San vẫn còn văng vẳng. Tiếng hát sơn ca khó bề hiểu rõ.

Mấy lần hắn tự than trách:

- Lệnh Hồ Xung hỏi Lệnh Hồ Xung! Trước kia ngươi tiêu dao tự tại không biết chừng nào mà bây giờ ngươi để cho một khúc hát làm bận lòng không sao thoát ra được ư? Ngươi là nam tử hán, là đại trượng phu cũng uổng mà thôi.

Dù hẳn tự biết mình chẳng nên thế mà tiếng hát của Nhạc Linh San tựa hồ quanh quẩn bên tai không ngớt.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đau khổ, hẳn cầm trường kiếm chém bừa đâm ẩu vào vách đá. Hẳn cảm thấy luồng nội lực từ huyết đan điều bùng lên. Hẳn vung kiếm phóng về phía trước. Tư thế này giống hệt Nhạc phu nhân ra chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm".

Bỗng một tiếng "kịch" vang lên! Thanh kiếm ngấp vào vách đá.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Gã tự lượng dù trong mấy tháng nay công lực có tăng tiến nhanh đến mấy đi nữa cũng quyết không thể đâm một nhát kiếm ngấp sâu vào vách đá đến tận chuôi được. Nội lực tinh thần thâm hậu đến bực nào mà vùn ra mũi kiếm để đâm vào đá như vào cây khô bao giờ? Đến ngay nội lực của sư phụ cùng sư nương vị tất đã đến thế được.

Hắn ngỡ ngẩn một chút giựt mạnh thanh kiếm ra. Lập tức hẳn cảm giác được vách đá này chỉ có một lần rất mỏng chừng ba tấc là đến quang không. Nguyên mặt bên kia vách đá trống rỗng. Lệnh Hồ Xung nổi tính hiếu kỳ lại cầm kiếm đâm nhát nữa. "Chát" một tiếng, thanh kiếm bị gãy liền. Nguyên lần này hẳn vận kình không đủ, vách đá dày ba tấc cũng không xuyên qua được.

Hắn cất tiếng chửi bâng quơ vài câu rồi ra ngoài thạch động bê một khối đá lớn bằng cái đầu đoạn vận toàn lực gieo vào vách đá. Những mảnh đá vụn rớt xuống ào ào.

Đồng thời hẳn nghe khối đá gieo vào vách bật lên tiếng "uỳnh" và bên kia vách đá văng vẳng có tiếng vang. Hiển nhiên phía sau là một khoảng không khá rộng.

Lệnh Hồ Xung lại vận nội lực liệng mạnh lần nữa.

Một tiếng "sầm" vang lên. Khối đá xuyên qua vách thạch động xuống bên kia. Tiếng lọc cọc vẫn vang lên không ngớt do khối đá rớt xuống phát ra còn vang lên một lúc. Nguyên mặt sau vách đá này thoải thoải dốc xuống.

Lệnh Hồ Xung trong lòng thắc mắc không yên. Hắn phát hiện sau vách đá còn có thạch động. Mới trong chớp mắt, bao nhiêu phiến nảo trong lòng đều mất hết. Hắn lại lượm đá liệng thêm mấy lần. Rồi đầu hắn có thể chui qua lỗ vách để nhìn vào.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục phá cho lỗ hổng rộng thêm. Hắn bật lửa đốt đuốc chui vào thì thấy bên trong là một cửa hầm chật hẹp. Hắn cúi đầu nhìn xuống rồi toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt vì thấy bên mình có bộ xương khô nằm phục tại đó.

Lệnh Hồ Xung chẳng khi nào ngờ tới bên kia vách đá lại có bộ xương khô này. Hắn rần định thần tự hỏi:

- Phải chăng đây là ngôi mộ của tiên nhân? Nhưng sao bộ xương này lại không nằm thẳng thắn mà phủ phục thế này? Như vậy cửa hầm nhỏ hẹp này quyết không phải là mồ mả.

Hắn cúi xuống nhìn bộ xương thấy y phục đã nát hết. Bên bộ xương còn bỏ hai chiếc búa lớn. Dưới ánh đuốc sáng rực, hắn cầm một chiếc búa nhấc lên, cảm thấy rất trầm trọng, có tới ngoài bốn chục cân. Tiện tay hắn cầm búa chém vào vách đá bên mình.

"Sầm" một tiếng! Một khối đá lớn lập tức rớt xuống.

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra ngẫm nghĩ:

- Cái búa này sắc bén như vậy tất không phải vật tầm thường. Nhất định nó là binh khí của một vị tiên bối võ lâm.

Lệnh Hồ Xung lại nhìn vào chỗ vách đá vừa chặt thì thấy nhẵn thín tựa hồ dao cắt đậu hũ. Hắn ngó kỹ hai bên vách đá thấy có nhiều nhát búa chém vào hầy còn dấu vết, bất giác hắn ngăn người ra ngẫm nghĩ rồi giơ đuốc lên đi xuống. Quả nhiên vách đá chỗ nào cũng còn vết tích búa đẽo.

Hắn ngẫm ngẫm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Té ra đường hầm đây do người này dùng lưỡi búa sắc bén chém đá để mở đường. Phải rồi! Không hiểu vì lẽ gì y bị cầm tù vào trong lòng núi rồi dùng búa phá núi mở đường để tính bẻ tháo thân, nhưng không đủ sức. Y rời khỏi động mới được mấy tấc đã kiệt lực mà chết. Than ôi số phận con người là thế này đây.

Lệnh Hồ Xung đi một lúc nữa vẫn chưa tới đầu đường hầm liền nghĩ bụng:

- Người này phá núi mở đường như vậy thì nghị lực kiên quyết võ công cao cường nghìn xưa hiếm có.

Bất giác hấn sinh lòng bội phục.

Lệnh Hồ Xung đi thêm mấy bước lại thấy dưới đất có hai bộ xương nữa. Một bộ ngòi dựa vào vách đá, còn một bộ như nằm khoèo.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Té ra không phải chỉ có một người bị cầm tù ở đây.

Đoạn hấn tự hỏi:

- Chỗ này là trọng địa của núi Hoa Sơn ta, người ngoài d gì mà đến đây được? Chẳng lẽ những bộ xương này đều là những bậc tiền bối bản phái phạm pháp bị cầm tù rồi chết chãng?

Lệnh Hồ Xung đi thêm mấy trượng nữa. Đột nhiên hấn thấy mé tả có ánh sáng lọt vào. Hấn liền thuận chiều đường hầm đi về mé tả.

Bỗng trước mắt hiện ra một thạch động rất lớn có thể chứa được cả ngàn người. Góc trên mé hữu thạch động có một lỗ hổng rất lớn rộng đến hơn trượng. Ánh sáng ban ngày xuyên qua lỗ hổng này chiếu vào trong. Lúc này trời mới bình minh, ánh dương quang chưa có mây mà đã soi rõ mọi vật trong thạch động. Trong thạch động còn có tới bảy bộ hài cốt hoặc ngòi hoặc nằm, bên người nào cũng có binh khí. Cạnh năm bộ xương này có đặt trường kiếm còn hai bộ bên hai bộ kia là hai thứ binh khí rất lạ. Một thứ giống như lưỡi tầm sét còn một thứ là thanh đao hai lưỡi có ba răng nhọn hoắt như răng chó sói.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Những người sử dụng hai món binh khí kỳ lạ ở đây và hai cây búa ngoài kia quyết nhiên không phải đệ tử bản môn. Còn năm vị sử trường kiếm này chắc là những bậc tiền bối của bản môn. Lệnh Hồ Xung cúi xuống lượm một thanh kiếm lên, thấy nó ngắn hơn kiếm thường mà lưỡi lại lớn gấp đôi. Thanh kiếm cầm vào tay rất trầm trọng. Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Phái Thái Sơn thường dùng thanh kiếm này. Vậy đây chắc là một vị tiền bối phái Thái Sơn. Lệnh Hồ Xung lại xem đến thanh trường kiếm kia thì một thanh nhẹ và mềm. Đó là loại khí giới của phái Hằng Sơn. Một thanh lượn thành đường cong. Đó là một trong ba thứ kiếm mà phái Hành Sơn thường sử dụng. Kế đến một thanh kiếm mũi nhọn và sắc bén phi thường, Lệnh Hồ Xung nhận

ra đây là thứ binh khí mà vị tiên bối nào đó ưa dùng hẳn người phái Tung Sơn. Thanh kiếm thứ tư bề dài và trọng lượng đúng là thứ kiếm thường dùng của bản phái.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Năm vị tiên bối đây đều là Ngũ nhạc kiếm phái mà sao đều chết ở chốn này? Chẳng lẽ các vị cùng tranh đấu với năm địch nhân bên ngoài rồi cả hai bên cùng chết cả hết ư?

Lệnh Hồ Xung soi đuốc lên cả bốn bức vách động thì thấy bức vách mé tả có khắc 16 chữ:

Ngũ nhạc kiếm phái, Toàn bọn hạ lưu Tỳ thí không được Liên ám hại người.

Mỗi hàng bốn chữ, cả thảy bốn hàng. Chữ nào cũng khắc sâu vào vách đá bằng lưỡi kiếm cực kỳ sắc, chiều sâu vào đến ba tấc.

Mười sáu chữ này coi rất hùng hồn, tựa hồ bạt kiếm giương cung. Ngoài 16 chữ lớn, ở bên cạnh còn vô số chữ nhỏ như: "Ty bị vô lại", "Thực là đáng hổ", hay là "Đê hèn", "Khiếp nhược". Khắp cả toàn là những câu thóa mạ.

Lệnh Hồ Xung coi xong tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Té ra những người này bị Ngũ nhạc kiếm phái ta bắt vào cầm tù ở đây. Họ phần uất quá mà không có chỗ phát tiết liền viết chữ lên vách đá để thóa mạ. Hành động này mới đúng là hành động ty bị vô lại.

Lệnh Hồ Xung lại tự hỏi không hiểu bọn này là người thế nào? Họ đã cừ địch với Ngũ nhạc kiếm phái dĩ nhiên chẳng phải hảo nhân. Nhưng tại sao năm vị tiên bối Ngũ nhạc kiếm phái ta lại cùng chết với bọn họ tại chốn này?

Hắn lại giơ đuốc lên coi thì thấy trên vách đá còn có một hàng chữ:

"Phạm Tùng, Triệu Hạt phá kiếm pháp phái Hằng Sơn ở đây".

Bên hàng chữ này lại có vô số hình người. Cứ hai người vào một tổ. Một người sử kiếm một người sử búa. Chỉ đếm sơ qua cũng rõ ít nhất đến sau bảy trăm hình người. Hiển nhiên người sử búa đang phá kiếm pháp người sử kiếm.

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình tự hỏi:

- Chẳng hiểu có đồ hình nào phá giải được kiếm pháp của phái Hoa Sơn ta không?

Quả nhiên hắn nhìn thấy bên những hình người kia có một hàng chữ rất rõ:

"Trương Thừa Vân, Trương Thừa Phong tận phá Hoa Sơn kiếm pháp".

Hắn vừa đọc xong đã ùng ùng nổi giận, lên tiếng thóa mạ:

- Loài chuột nhất vô sỉ! Các ngươi thật là cuồng vọng, lớn mật. Hoa Sơn kiếm pháp tinh vi ảo diệu, khắp trong thiên hạ, người chống đỡ được còn chẳng mấy, ai mà lớn mật dám hạ đến chữ "phá" bao giờ? Đây chúng còn dám hạ đến chữ "tận phá" thì thật là hỗn xược.

Hắn xoay tay lại lượm thanh kiếm trầm trọng của phái Thái Sơn lên vận toàn lực vào để bặt hàng chữ kia đi.

Những tiếng choang choảng vang lên. Tia lửa bắn ra tung tóe, thì chỉ thấy chữ "tận" bị sạt mất một góc.

Lệnh Hồ Xung phát giác ra đá núi này cứng rắn phi thường. Muốn xóa bỏ những đồ hình cùng chữ khắc trên vách đá tuy có lợi khí trong tay, nhưng vạt đi không phải dễ dàng.

Lệnh Hồ Xung lại ngưng thần nhìn vào đồ hình bên hàng chữ thì người sử kiếm tuy chỉ phơn phớt mấy nét thô sơ, song cũng có thể nhìn ra đây chính là chiêu "Hữu phụng lai nghi" của bản môn. Kiếm thế như nhảy múa cực kỳ linh động. Chiêu này đang chiết giải với một người tay cầm một thứ khí giới thẳng tuột, chẳng hiểu nó đại diện chi thương bồng hay cho thương mâu. Chỉ biết đầu thứ binh khí này nhằm vào mũi kiếm đối phương mà tư thế rất vụng về.

Lệnh Hồ Xung bất giác bật lên tiếng cười khàn khạch tự nhủ:

- Chiêu "Hữu phụng lai nghi" của bản môn ẩn dấu ba tuyệt chiêu nữa, há để cho chiêu thức vụng về kia phá giải được ư?

Hồi 50

Lâm Bình Chi đả bại Lục Hầu Nhi

Lệnh Hồ Xung coi lại bức đồ hình thì người trong tay cầm một đường dây thừng tuột tiêu biểu cho cây côn bổng đang theo thế phóng vào mũi kiếm của người ra chiêu "Hữu phụng lai nghi". Mới coi thân hình người đó tuy có vẻ vụng về, song trong cái vụng về lại bao hàm một một tư thế liên miên không dứt.

Chiêu "Hữu phụng lai nghi" có ba chiêu tiếp theo, song cây côn bổng của người kia dường như bao hàm đến sáu bảy chiêu kế tiếp, rất có thể đối phó được với những chiêu sau của "Hữu phụng lai nghi".

Lệnh Hồ Xung chú ý nhìn mấy nét sơ sài về nhân hình trong lòng xiết đôi kinh dị tự nghĩ:

- Chiêu "Hữu phụng lai nghi" của bản môn coi rất đơn giản, song về uy lực lợi hại vô cùng. Địch thủ biết thế mà đỡ gạt né tránh sẽ không sao, bằng họ phát tất bị thất bại. Xem chừng chiêu côn kia của đối phương có thể phá được chiêu "Hữu phụng lai nghi" của bản môn mất. Cái đó... cái đó.. Lệnh Hồ Xung từ chỗ kinh dị đi tới chỗ bội phục rồi trong thâm tâm hẳn không khỏi có điều sợ hãi. Hắn đứng ngẩn ra nhìn đồ hình này không biết bao nhiêu lâu. Đột nhiên tay mặt hắn cảm thấy đau đớn kịch liệt, thì ra bó đuốc hắn cầm đã cháy đến tận tay. Hắn vội liệng bó đuốc đi.

Lúc này trong thạch động đã sáng rõ, Lệnh Hồ Xung vẫn đứng ngắm hai nhân hình bụng bảo dạ:

- Nếu người sử côn kia mà công lực tương đương với kiếm thủ bản môn thì người kiếm thủ bản môn không khéo bị thương mất. Nếu công lực đối phương còn cao hơn một chút thì khi hai chiêu gặp nhau, kiếm thủ bản môn tất phải mất mạng tức khắc. Chiêu "Hữu phụng lai nghi" quả thật bị người ta phá rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Lệnh Hồ Xung coi đến đồ hình thứ hai thì người sử kiếm của bản môn ra chiêu "Thương Tùng nghênh khách".

Hắn chấn động tâm thần vì ngày hắn tập chiêu này phải luyện mất đúng một tháng trời mới thành thục và trở nên một tuyệt chiêu trong lúc lâm địch. Mỗi khi hắn ra chiêu này là thủ thắng được ngay để chấm dứt cuộc chiến.

Hắn trong lòng phấn khởi nhưng không khỏi phập phồng khiếp sợ vì lo rằng chiêu này cũng bị phá. Lệnh Hồ Xung coi đến đồ hình người sử côn thì thấy trong tay y có 5 ngọn côn chia ra đánh vào 5 bộ vị dưới hạ bàn người sử kiếm.

Hắn ngơ ngác tự hỏi:

- Sao y lại có những năm ngọn côn?

Khi xem kỹ tư thế đồ hình người sử côn liền hiểu ngay, miệng lẩm bẩm:

- Đây không phải là năm ngọn côn mà là trong nháy mắt y phóng liền ra năm phát liên tiếp nhằm vào năm chỗ trong hạ bàn đối phương.

Hắn tự nhủ:

- Nếu y ra chiêu mau lẹ thì bên mình cũng mau lẹ. Chưa chắc y đã rảnh tay mà phóng liền được năm côn. Vậy chiêu "Thương Tùng nghênh khách" chắc là đối phương không phá được rồi. Hắn đang ra chiêu đắc ý, bỗng lại ngơ ngẩn người tự hỏi:

- Nếu y không phóng liền năm côn mà chỉ đánh một côn vào một phương vị nào đó thì kiếm thủ bên mình né tránh cách nào?

Hắn lượm lấy thanh trường kiếm của bản môn sử chiêu "Thương Tùng nghênh khách" rồi lại ngó vào đồ hình trên vách đá để suy nghĩ xem đối phương đánh vào bộ vị nào bên mình để mình tìm cách đối phó.

Nhưng cây côn đối phương có thể đánh vào bất cứ một bộ vị nào cũng được mà khi ấy, lưỡi kiếm của mình đang phóng ra ngoài không kịp thu về mới nguy chứ. Trừ phi chiêu kiếm giết được đối phương trước, không thì hạ bàn bên mình tất bị đánh trúng. Nhưng đối phương đã là tay cao thủ, có lý nào mình phóng một kiếm mà đâm chết ngay được họ? Cứ coi thế địch nhân hạ thấp xuống với chân bước đi thì nhất định giữa lúc khe chừng sợi tóc y đã tránh khỏi chiêu kiếm bên mình.

Chiêu kiếm này mà bị đối phương tránh được rồi phản công thì mình lại không có đường tránh thoát. Như vậy tuyệt chiêu

"Thương Tùng nghênh khách" của phái Hoa Sơn há chẳng bị người phá mất rồi ư?

Lệnh Hồ Xung hỏi tướng lại đã ba phen chàng ra chiêu "Thương Tùng nghênh khách" đều thủ thắng rồi tự nhủ:

- Giả tử đối phương đã nhìn thấy đồ hình trên vách đá này mà biết đường phản kích thì bất luận họ sử đao kiếm hay sử côn bổng để phản kích theo cách này thì mình đã mất mạng rồi và còn đâu là Lệnh Hồ Xung ở trên thế gian nữa.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ lại càng kinh hãi. Trán hần toát mồ hôi nhỏ giọt. Hần tự nói để mình nghe:

- Không thể thế được! Không thể thế được! Nếu chiêu "Thương Tùng nghênh khách" mà bị tư thế này phá giải thì khi nào sư phụ mình lại không hay để cảnh cáo mình? Tuy hần rất thuộc yếu quyết về tuyệt chiêu "Thương Tùng nghênh khách", song nhìn thấy đồ hình người sử côn cực kỳ lợi hại: năm đường dây ngấn ngủi trên vách đá tựa hồ đường nào cũng đánh một đòn rất trầm trọng vào đùi vào chân hần, khiến cho toàn thân hần dường như bị tê liệt khó lòng rời khỏi nửa bước.

Lệnh Hồ Xung lại coi xuống dưới, thấy trên vách đá khắc toàn những tuyệt chiêu về kiếm pháp của bản môn. Bên đối phương cũng đều là những chiêu cực kỳ xảo diệu hiểm ác để giết giải hoặc để đả phá. Hần càng coi càng kinh hãi. Lúc Lệnh Hồ Xung coi đến chiêu "Kinh đào ngạn phách" thì côn bổng của đối phương phản lại bằng chiêu số mềm yếu bất lực chỉ thủ chứ không công. Hần mới thở phào một cái bụng bảo dạ:

- Chiêu này họ không phá được rồi.

Hần nhớ lại tháng chạp năm ngoái, sư phụ ngồi coi tuyệt rưng phát phơ, nẩy lòng cao hứng, liền tụ tập bọn đệ tử lại giảng giải kiếm pháp. Sau cùng sư phụ thi triển chiêu "Kinh đào ngạn phách", với những thế kiếm ngày một thần tốc và mỗi chiêu thấp thoáng trên không tựa hồ tuyết rưng hoa bay. Đến cả sư nương cũng vỗ tay hoan hô. Bà nói:

- Sư ca! Chiêu này tiểu muội chịu phục rồi. Phái Hoa Sơn phải do sư ca làm chưởng môn mới được.

Khi ấy sư phụ cười lạt nói:

- Người cầm đầu phái Hoa Sơn trông vào đức hạnh nhiều hơn là võ lực. Sử được chiêu kiếm thuận thực vị tất đã làm nổi chương môn?

Sư nương cười nói:

- Đức hạnh của sư cao hơn tiểu muội chẳng? Nói thế mà không biết thẹn. Sư phụ lại cười rồi không nói nữa. Sư nương vốn có tính chẳng chịu ai, thường cùng sư phụ tranh thắng. Thế mà bà phải phục chiêu "Kinh đào ngạn phách" thì đủ biết nó lợi hại đến thế nào. Lệnh Hồ Xung coi kỹ lại người sử côn thì thấy hấn đứng co ro tư thế chẳng vừa mắt chút nào. Chiêu số cũng chẳng vào phương thức nào hết, hấn không khỏi phì cười. Đột nhiên mặt hấn cứng đờ, đang tươi cười biến thành khủng khiếp. Giả tỷ lúc này có người đứng bên thấy hấn có vẻ rối loạn tâm thần tất không khỏi kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung ngó chằm chập vào cây côn bóng mà hình người kia cầm trong tay. Hấn càng nhìn càng thấy đầu côn đưa ra bộ vị cực kỳ xảo diệu. Chiêu "Kinh đào ngạn phách" phóng đến chín nhát kiếm rồi 10, 11, 12 nhát... mà nhát nào cũng chỉ đâm vào côn bóng. Té ra thế côn bóng này lúc mới chợt nhìn thấy rất vụng về mà thực ra cực kỳ xảo diệu. Bề ngoài coi như yếu ớt, kỳ thực mãnh liệt vô cùng. Đúng là một thế côn bóng về cách dùng tinh để chế động, đem cái vụng về để chống đối với cái tinh xảo.

Lệnh Hồ Xung coi những chiêu số của cây côn bóng kia lúc nữa rồi đâm ra mất hết lòng tin cây vào võ công của bản phái. Hấn cho là dù mình có luyện kiếm thuật bản môn được đến chỗ tinh diệu bằng sư phụ mà gặp phải người sử côn này cũng chẳng khác gì kẻ bị cật tay trói chân không còn đường để chống đối nữa. Như vậy thì kiếm thuật bản môn có học thêm cũng chẳng ích gì.

Hấn tự hỏi:

- Chẳng lẽ Hoa Sơn kiếm pháp không chịu nổi một đòn của đối phương thật ư? Cứ coi những bộ hài cốt kia hư nát từ lâu thì ít ra là ba bốn chục năm rồi. Vậy sao đến nay Ngũ nhạc kiếm phái vẫn còn xưng hùng được ở trên chốn giang hồ? Mình chưa từng nghe nói đến kiếm pháp bản phái bị người chiết phá bao giờ, nhưng coi đồ hình trên vách đá lại khác hẳn. Kiếm pháp phái Hoa Sơn mình đã thuộc kỹ và biết rằng lỡ gặp phải đối phương có những chiêu số cao minh ghê gớm như thế này tất phải thua liểng xiểng.

Lệnh Hồ Xung đứng ngây người như tượng gỗ, ngơ ngác không nhúc nhích. Trong đầu óc hắn bỗng lóe lên một ý niệm nhưng chỉ thoáng qua rồi vụt đi ngay.

Không hiểu hắn đứng ngẩn ra đã bao lâu, bỗng có người lớn tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca ở chỗ nào vậy?

Lệnh Hồ Xung giật mình hấp tấp từ trong hậu động chuồn ra. Qua cửa đông rồi sang đến sơn động của mình, Lệnh Hồ Xung nhìn rõ Lục Đại Hữu đứng ngoài sườn núi đang hô hoán om sòm.

Lệnh Hồ Xung liền nhảy vọt ra đi quanh về phía sau núi đến chỗ tảng đá lớn mới lên tiếng:

- Tiểu huynh ngồi đây mà. Lục sư đệ! Có chuyện gì vậy?

Lục Đại Hữu theo thanh âm đi tới rồi cả mừng đáp:

- Đại sư ca ở trong này ư? Tiểu đệ đưa cơm lên đây, không thấy đại sư ca, rất đổi bồn chồn trong dạ.

Nguyên Lệnh Hồ Xung ngưng thần xem xét chiêu số trên vách đá từ lúc bình minh. Hắn để hết tâm trí theo dõi những bức đồ hình chẳng biết gì đến thời khắc trôi qua nữa.

Bây giờ trời đã hoàng hôn mà hắn cũng không hay. Hắn ở sơn động để ăn năn tội lỗi, Lục Đại Hữu không dám tiện tiện đi vào, nhưng sơn động này rất nông, gã không thấy có Lệnh Hồ Xung ngồi đó liền ra phía trước tìm kiếm, gã không hiểu có cửa hầm đi vào hậu động.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ta ở trên này còn đi đâu được? Chà! Mặt sư đệ làm sao thế kia?

Hắn trông thấy má bên phải Lục Đại Hữu có rịt một nắm thuốc lớn. Máu thấm qua lần thuốc rịt ứa ra ngoài. Hiển nhiên gã bị thương khá nặng.

Lục Đại Hữu đáp:

- Sáng nay tiểu đệ luyện kiếm không cẩn thận. Lúc rụt kiếm về đập mạnh vào mặt. Nói ra càng thêm hổ thẹn.

Lệnh Hồ Xung coi thần sắc Lục Đại Hữu thấy gã tức giận nhiều hơn là hổ thẹn. Hắn đoán ngay có chuyện gì liền gặng hỏi:

- Lục sư đệ! Thực tình tại sao sư đệ bị thương? Chẳng lẽ sư đệ lừa dối cả tiểu huynh nữa ư?

Lục Đại Hữu hậm hực đáp:

- Đại sư ca! Không phải tiểu đệ lừa dối mà là sợ đại sư ca nổi đóa nên không dám nói đó thôi.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Mặc Lục sư đệ bị ai đả thương?

Miệng hần hỏi vậy, trong lòng rất lấy làm kỳ vì sư huynh, sư đệ bản môn trước nay ăn ở với nhau rất hòa mục chưa từng có sự tranh chấp về chuyện tỷ đấu bao giờ. Nếu bảo là có ngoại địch lên núi lại càng vô lý.

Lục Đại Hữu đáp:

- Sáng sớm hôm nay tiểu đệ cùng Lâm sư đệ luyện kiếm, gã đã học được chiêu "Hữu Phụng lai nghi", tiểu đệ sơ tâm bị mũi kiếm quệt vào mặt thành thương.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Giữa sư huynh sư đệ tập duyệt kiếm pháp lỡ tay bị thương là chuyện tầm thường không nên để dạ. Lâm sư đệ mới học kiếm pháp không thể thu phát theo ý muốn, thì trách gã sao được? Đó chẳng qua là tại Lục sư đệ bất cẩn mà thôi. Chiêu "Hữu Phụng lai nghi" uy lực không phải tầm thường, Lục sư đệ cần cẩn thận đối phó mới được.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca dạy chí phải. Nhưng tiểu đệ có ngờ đâu... Gã họ Lâm mới nhập môn được mấy tháng mà sao đã luyện được chiêu "Hữu Phụng lai nghi"? Còn tiểu đệ sau khi bá sư hơn 5 năm sư phụ mới bảo đại sư ca truyền chiêu đó cho tiểu đệ.

Lệnh Hồ Xung không khỏi sững sờ, bụng bảo dạ:

- Lâm sư đệ nhập môn mà đã học được chiêu "Hữu Phụng lai nghi" thì quả là hấp tấp thật. Nếu trời không phú cho óc thông minh khác người, căn bản hãy còn nông cạn đã mong mau thành kết quả thì rất tai hại cho việc luyện công sau này. Chẳng hiểu tại sao sư phụ lại vội vã truyền cho gã những chiêu khó khăn như vậy?

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ thì Lục Đại Hữu lại nói tiếp:

- Khi ấy tiểu đệ giật mình kinh hãi nên ra chiêu không được trấn tĩnh thành bị kiếm gã đả thương. Kỳ hơn nữa là tiểu muội đứng bên lại vỗ tay reo: "Lục Hâu nhi! Sư huynh không địch nổi cả đồ đệ của tiểu muội thì từ đây còn dám diu võ dương oai trước mặt tiểu muội nữa không?". Thằng lỏi họ Lâm tự biết mình có lỗi chạy lại toan buộc vết thương cho tiểu đệ, nhưng gã bị tiểu đệ đá lộn đi mấy vòng. Tiểu sư muội thấy vậy tức giận lên tiếng: "Lục hâu nhi! Người ra đã có hảo tâm lại băng bó cho sư huynh sao sư huynh còn đánh người ta? Phải chăng là sư huynh thẹn quá hóa giận?". Đại sư ca! Té ra chiêu "Hữu Phụng lai nghi" này do tiểu sư muội đã lén lút truyền cho thằng lỏi họ Lâm.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đau khổ vô cùng! Hắn biết chiêu "Hữu Phụng lai nghi" cực kỳ khó luyện vì nó đã biến hóa phức tạp lại có nhiều yếu quyết khó nhớ. Tiểu sư muội dạy cho gã luyện được chiêu kiếm pháp này nhất định nàng hao tổn tâm cơ và tổn công rất nhiều.

Mấy bữa nay nàng không lên đây thì ra suốt ngày ở gần bên Lâm sư đệ. Lệnh Hồ Xung đã biết Nhạc Linh San bản tính hiếu động, không thể nhẫn nại làm công chuyện tử mỹ. Vì nàng có tính cương cường hiếu thắng mà phải nhẫn nại luyện kiếm cho mình thì được, còn bảo nàng dạy ai thì khó mà hy vọng được nàng hết lòng chỉ điểm. Thế mà nay nàng tự ý đem chiêu "Hữu Phụng lai nghi" biến hóa phức tạp dạy cho Lâm Bình Chi thì đủ biết nàng tha thiết quan tâm đến gã là chừng nào. Hồi lâu Lệnh Hồ Xung đã tỉnh râm lại được đôi chút, liền cất giọng thản nhiên hỏi:

- Lục sư đệ tạo sao lại đi kiếm chuyện với Lâm sư đệ?

Lục Đại Hữu đáp:

- Hôm qua tiểu đệ nói với đại sư ca mấy câu đó khiến cho tiểu sư muội rất lấy làm khó chịu. Lúc xuống núi suốt dọc đường y cầu nhàu với tiểu đệ. Sáng nay y đến kéo tiểu đệ đi luyện kiếm. Tiểu đệ tuyệt không phòng bị, tưởng luyện kiếm là luyện kiếm như mọi khi. Ngờ đâu tiểu sư muội đã ngấm ngấm dạy cho thằng lỏi họ Lâm mấy tuyệt chiêu. Tiểu đệ vô ý bị gã ám toán.

Lệnh Hồ Xung càng nghe càng hiểu rõ câu chuyện. Hắn nhất định mấy bữa nay Nhạc Linh San thân thiết với Lâm Bình Chi

lắm. Hắn còn cho là Lục Đại Hữu giao hảo với mình, coi không thuận mắt thốt ra những lời châm chích xa xôi, có khi gã còn nhục mạ Lâm Bình Chi để gây chuyện cũng chưa biết chừng.

Hắn liền hỏi:

- Có phải Lục sư đệ đã thóa mạ Lâm Bình Chi mấy lần rồi không?

Lục Đại Hữu hần học đáp:

- Hạng người vô liêm sỉ đê hèn như thằng lỏi mặt trắng đó mà chẳng thóa mạ thì còn thóa mạ ai? Gã sợ tiểu đệ lắm. Tiểu đệ chửi mắng thế nào gã cũng không dám đối nửa lời. H gã trông thấy tiểu đệ là quay đi chỗ khác. Không ngờ... thằng lỏi thế mà thâm độc. Hừ gã phỏng được mấy hơi? Nếu không có tiểu sư muội hậu thuẫn thì gã đã thương tiểu đệ thế nào rồi?

Lệnh Hồ Xung lúc này trong lòng tức giận đến cực điểm.

Hắn nhớ tới những chiêu thức khắc trên vách đá trong hậu động chuyên để đả phá "Hữu Phụng lai nghi", liền lượm một cành cây ở dưới đất tiện tay đưa ra một tư thế và muốn truyền lại chiêu đó cho Lục Đại Hữu.

Nhưng hắn lại nghĩ rằng:

- Lục sư đệ đang căm hận thằng tiểu tử họ Lâm đến cùng cực. Nếu Lục sư đệ phóng ra chiêu này nhất định làm cho gã họ Lâm bị trọng thương. Sư phụ cùng sư nương hỏi ra thì mình cùng Lục sư đệ tất bị trọng phạt. Mình không thể đại dột thế được.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Mỗi lần thất bại là một lần sinh khôn. Từ nay sư đệ đừng mắc bẫy gã nữa là yên. Giữa sư huynh, sư đệ chúng ta lúc trao đổi chiêu thức sao lại để tâm đến những chuyện thắng bại nhỏ nhen?

Lục Đại Hữu giương cặp mắt thao láo nhìn Lệnh Hồ Xung lớn tiếng hỏi:

- Đại sư ca! Tiểu đệ chẳng để tâm thì không sao. Đại sư ca cũng ngờ đi được chăng? Lệnh Hồ Xung biết gã nói về câu chuyện Nhạc Linh San tha thiết với Lâm Bình Chi trong lòng lại nổi lên cơn đau đớn kịch liệt, da mặt co rúm lại.

Lục Đại Hữu vừa nói ra biết ngay mình đã làm cho đại sư ca phải thương tâm, gã lắp bắp:

- Tiểu đệ... tiểu đệ nói nhăng rồi.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy tay gã ôn tồn nói:

- Lục sư đệ có nói nhăng gì đâu? Sao ta lại làm ngơ được. Nhưng... nhưng...

Hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Lục sư đệ! Từ nay trở đi chúng ta đừng nhắc tới chuyện đó nữa.

Lục Đại Hữu nói:

- Vâng! Đại sư ca ơi! Chiêu "Hữu Phụng lai nghi" đại sư ca đã dạy cho tiểu đệ, nhưng lúc ấy tiểu đệ không chú ý nên mới mắc bẫy thằng lỏi kia. Tiểu đệ nhất định luyện cho tinh thông, để thằng lỏi kia biết xem đại sư ca dạy giỏi hay là tiểu sư muội dạy giỏi?

Lệnh Hồ Xung nở một nụ cười thâm nói:

- Chiêu "Hữu Phụng lai nghi" đó. Hà hà! Thực ra chẳng đáng gì đâu. Lục Đại Hữu thấy Lệnh Hồ Xung ra vẻ đăm chiêu thì tưởng là tiểu sư muội đã lạnh nhạt khiến cho lòng y chán nản nên gã không dám nói gì nữa, cáo từ xuống núi.

Lệnh Hồ Xung chờ cho Lục Đại Hữu đi khỏi, hắn nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi bật lửa đốt cành thông cắm vào hậu động để coi tiếp những chiêu kiếm trên vách đá. Lúc đầu hắn để tâm nghĩ chuyện Nhạc Linh San truyền thụ kiếm thuật cho Lâm Bình Chi, không thể nào chú ý đến đồ hình trên vách được. Những nét bút sơ sài vạch thành hình người tựa hồ bị hình ảnh Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi xóa nhòa hết. Hắn tưởng tượng ra một người đứng dậy và một người đang học vẽ mặt cực kỳ thân thiết. Trước mắt hắn lấp loáng toàn là tướng mạo tuấn mỹ của Lâm Bình Chi.

Hắn nghĩ bụng:

- Tướng mạo Lâm sư đệ tuấn tú gấp mười ta, tuổi cũng nhỏ hơn ta nhiều. Gã chỉ hơn tiểu sư muội có 1, 2 tuổi, trách gì hai người chẳng d thương yêu nhau. Đột nhiên gã để ý đến một người sử kiếm trong đồ hình trên vách. Từ cách vận kinh, đến lối phóng kiếm và thế kiếm đi giống hệt như chiêu "Vô song, vô đối Ninh thị nhất kiếm" của Nhạc phu nhân.

Hắn giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Rõ ràng chiêu kiếm này do sư nương mới sáng chế ra sao lại khắc vào vách đá từ trước mới thật là kỳ!

Lệnh Hồ Xung coi kỹ lại đồ hình mới phát giác ra chiêu kiếm trên vách đá so với chiêu kiếm của Nhạc phu nhân sáng chế có chỗ khác biệt.

Chiêu trên vách đá so nội lực hùng hậu hơn mà đường kiếm không văn hoa, hiển nhiên do thủ bút của người đàn ông. - đây chỉ trần một chiêu kiếm, không giống thế kiếm của Nhạc phu nhân còn tàng ẩn những phần về sau. Vì nó đơn thuần nên càng mãnh liệt.

Lệnh Hồ Xung gật đầu lẩm bẫm:

- Chiêu kiếm của sư nương sáng chế té ra cũng hợp với kiếm ý của tiền nhân. Cái đó chẳng có chi là lạ vì cả hai đều lấy Hoa Sơn kiếm pháp làm căn bản rồi phô diễn ra. Công lực cùng óc thông tuệ của hai người chẳng sai nhau là mấy, dĩ nhiên cách sáng chế có đại đồng tiểu dị.

Rồi hấn bụng bảo dạ:

- Xem thế thì biết những chiêu kiếm trên vách đá này có nhiều chỗ sư phụ và sư nương đều không hay. Chẳng lẽ sư phụ kiếm pháp đã cao thâm mà chưa học hết ư?

Hắn xem đến tay côn của đối thủ phóng ra một vách thẳng điểm tới. Đầu côn nhằm điểm vào mũi kiếm, rồi cả kiếm lẫn côn dính liền vào thành một đường thẳng.

Lệnh Hồ Xung vừa coi đến đường thẳng này bất giác hắn la hoảng:

- Hổng rồi!

Cây đuốc trong tay rớt xuống đất. Sơn động tối mò. Trong lòng Lệnh Hồ Xung đâm khiếp sợ, hắn bật lên câu hỏi:

- Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Hắn nhìn rất rõ đầu côn mũi kiếm đụng nhau. Côn cứng mà kiếm mềm, cả hai bên lại vận toàn lực phóng ra thì tất nhiên trường kiếm phải gãy đôi.

Hậu kinh cả hai bên ra chiêu này tiếp tục liên miên. Một đằng côn bồng thừa thế đâm tới nữa, một bên hậu kinh của tay kiếm phản kích lại thì chẳng còn cách nào giải khai được.

Giữa lúc ấy trong đầu óc hấn lóe lên một ý nghĩ:

- Có thật chẳng còn cách nào giải khai được chẳng? Cái đó mình chưa nhìn thấy. Theo mình nhận xét thì kiếm bị gãy rồi mà côn bồng của đối phương đang phóng lẹ tới chỉ còn cách liệng kiếm đi, quỳ hai gối xuống. Nếu không thế, phải để người nằm xoài về phía trước cho đầu côn trượt đi. Nhưng sư phụ cùng sư nương là những kiếm thuật danh gia liệu có dùng tư thức đó không? Dĩ nhiên các người thà chết chứ không chịu nhục. Than ôi! Thế là bị thua liểng xiểng mất rồi.